

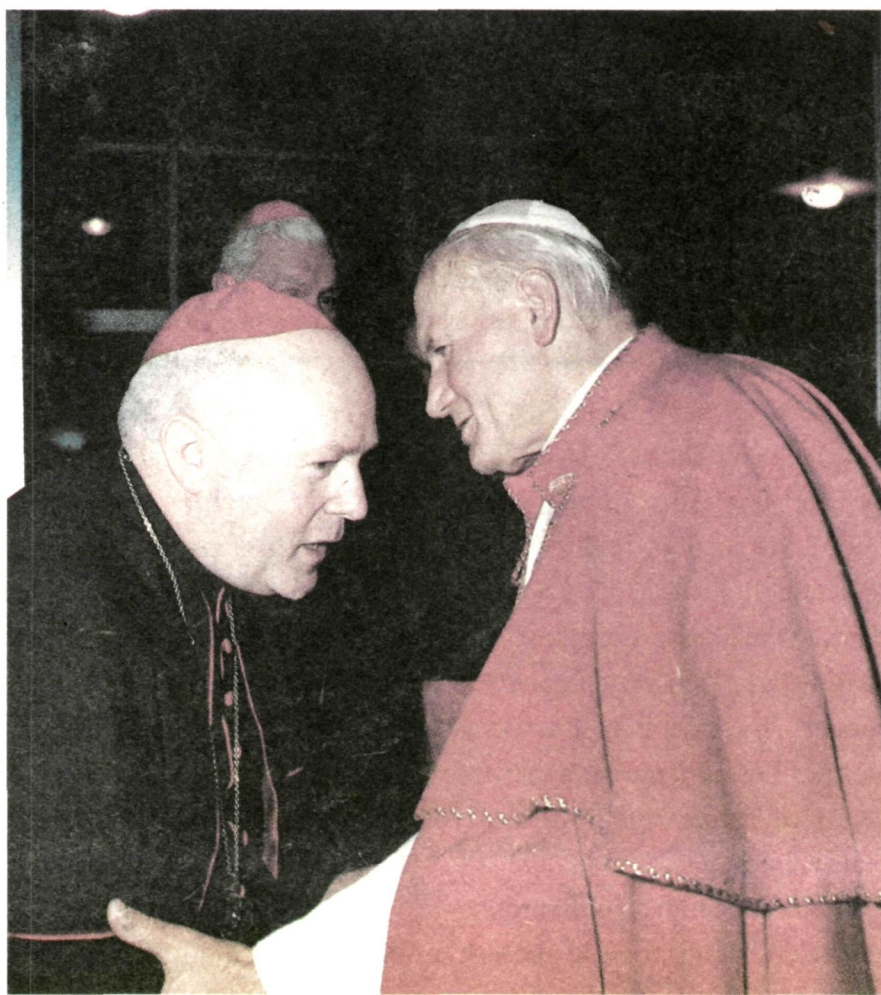
S'expressa amb franquesa sobre el primat, la cúria romana i la col·legialitat

Danneels, un cardenal que parla clar

El cardenal Godfried Danneels, arquebisbe de Malines-Brussel·les, en unes declaracions a la revista italiana *Il Regno*, afronta amb una franquesa inusitada temes tan delicats com el primat del Papa, la cúria romana, la col·legialitat i les conferències episcopals. Aquestes declaracions —que reproduïm— han provocat una contrarèplica del vicari del Papa per la diòcesi de Roma, el cardenal Ruini. Malgrat això, creiem que és bona la llibertat i la sinceritat amb la qual s'expressa el primat de Bèlgica.

El 29 de juny celebrem cada any el dia del Papa. Danneels fa aquesta observació: «Hi ha una sola cosa que no es pot canviar, la voluntat de Crist respecte a l'Església. És una qüestió dogmàtica que el Papa sigui el successor de Pere i sigui el primat. Aquesta és la part teològica, que no es pot modificar. Una altra cosa és, per contra, el discurs pel que fa a l'exercici històric del primat, que ha conegut diverses modalitats segons les èpoques.»

Entrevista de Francesco Strazzari a les pàg. 5, 6 i 7

El 24 d'agost, el Papa proclamarà doctora a Teresa de Lisieux

Encara que no s'ha fet cap comunicat oficial, la filtració d'*Il Messagero* sembla fidedigna. Segons el rotatiu romà, el 24 d'agost a París, Joan Pau II proclamarà doctora de l'Església a santa Teresa de Lisieux en el transcurs de la Jornada Mundial de la Joventut. Més de cinquanta conferències episcopals de tot el món han demanat aquest títol per a la jove santa francesa.

La comissió de quinze membres de la Congregació per a les Causes dels Sants hauria estat definitiva a favor de la proclamació. Així, Teresa de Lisieux, que va entrar en un convent carmelita als quinze anys i va portar una vida centrada en la simplicitat i l'oració, serà la tercera dona, després de Caterina de Siena i Teresa d'Àvila, que rebrà tan alta designació de l'Església.

ESPECIAL TERRASSA

Pintura de Lluís Borrassà (s. XV), part del retaule major que va romandre a Sant Pere.

17 Josep M. Benítez, nou degà d'Història de l'Església a la Gregoriana de Roma

26 Susanna Tamaro parla de la seva fe cristiana

28 La Dra. R. Valls publica un llibre sobre pedagogia catequètica

Editorial

A l'estiu... colònies!

Les colònies de vacances per a infants i joves són, a Catalunya, una institució educativa més que centenària, amb una rica tradició i amb un moviment associatiu viu, arrelat i amb una forta implantació arreu del país.

En aquest context general, és remarcable el paper de l'Església. I no només històricament, sinó, de manera molt especial, en el moment actual.

Més de la meitat dels cent mil infants que cada estiu participen en colònies, casals o campaments, ho fan a través d'activitats organitzades per l'escoltisme catòlic o per la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai que és una confederació d'entitats diocesanes d'educació en el lleure.

Podem dir, doncs, que la presència que l'Església va tenir en aquest camp en moments difícils, com els anys 40, quan va promoure la represa d'aquesta i d'altres activitats cíviqes, no ha minvat. Avui, però, té tot un altre sentit.

En el marc del pluralisme de la nostra societat, l'acció de l'Església en aquest camp uneix les possibilitats educadores de l'esplai amb la missió evangelitzadora, en una síntesi marcada pel respecte a la persona i, alhora, pel cultiu dels valors espirituals.

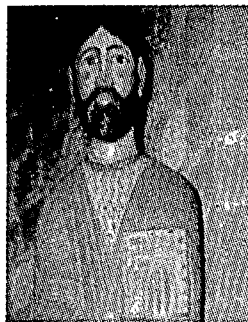
«El treball que l'Església realitza en el camp de l'esplai no és una simple tasca de suplència, sinó una acció que deriva de la seva

mateixa missió evangelitzadora o educadora. L'Església es fa present en el món del lleure, responent a unes necessitats concretes de les famílies, de la societat i de la mateixa comunitat cristiana.» Aquestes paraules del Directori Pastoral per als Centres d'Esplai Cristians, aprovat el 1991 pels bisbes de Catalunya, subratllen el sentit peculiar d'aquesta acció. Als beneficis, doncs, de tot ordre, que aporten les colònies, els casals i les altres activitats d'educació en el lleure, quan estan ben plantejades i ben dirigides, cal afegir-hi, el del seu valor pastoral.

Totes les famílies que volen per als seus fills un model cristià d'educació poden comptar amb el suport d'aquests serveis. Cal que els coneguin i que els valorin. Cal, sobretot, que ajudin els nois i les noies a participar en les propostes eclesials d'activitats de lleure.

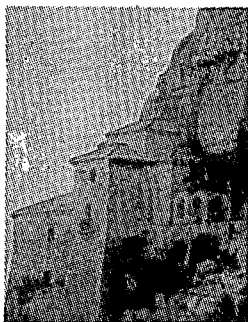
Avui ens trobem, en aquest camp, amb una diversitat de propostes i d'activitats. Al costat de la intencionalitat educativa —que és indispensable— apareixen altres objectius i altres motivacions amb el propòsit, en alguns casos, de fer més atractiva l'oferta. Aquesta diversificació és, en principi, un enriquiment de l'experiència inicial de colònies. Però no hauria d'anar en detriment de la necessària qualitat pedagògica. Que ho tinguin ben present les famílies a l'hora d'escollir per als infants les activitats d'aquest estiu.

Sumari

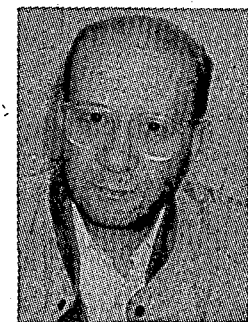
8

Presentació de la talla del patró de Sant Pau del Camp

11

La Santa Cova comença una nova etapa

17

Josep M. Benítez, degà d'Història de l'Església a la Gregoriana de Roma

26

Susanna Tamaro parla de la seva fe cristiana

28

La Dra. R. Valls publica un llibre sobre pedagogia catequètica

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iberet.net.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30 08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

Maastricht sí, però...

Aquests dies els diaris han anat plens de notícies sobre Maastricht, la moneda única, els que hi arribaran a temps, els que hi arribaran amb calçador, els que no hi arribaran perquè els ha mancat temps per resoldre les seves economies, i també dels qui no tenen cap interès per arribar-hi. Tot plegat, un munt de complexitats i, al cap i a la fi, l'interès particular de cada un dels membres de la Unió Europea que, de moment, no passa de ser una entelèquia i potser una utopia. El somni de Robert Schumann i de Conrad Adenauer costa molt que sigui una realitat, malgrat tots els esforços i bona voluntat innegables que s'hi ha posat per part de tots.

Mentre s'ha parlat de projectes factibles, que no ocasionen transtorns notables, acords que es poden fer realitat còmodament, no hi ha hagut dificultats. Des de la formació de la primera Comissió, un teòric govern, fins a la constitució del Parlament elegit popularment a cada Estat membre, semblava que tot anava bè, que tot seria possible. Però quan s'ha plantejat la unió monetària i s'establiren les normes per les quals es podria accedir-hi, les coses han canviat totalment, i els problemes s'han multiplicat de manera que seria gairebé un miracle que en les dates fixades s'implanti la moneda única. De moment, els que demostren tenir més problemes són els dos grans impulsadors de la Unió: França i Alemanya. No diem la Gran Bretanya, perquè sempre s'ha mostrat reticent a

Una mare de família amb els seus fills passa davant d'una pancarta que fa al·lusió a l'euro i a la cimera d'Amsterdam.

renunciar a la seva lliura esterlina. Suècia, per exemple, l'ha rebutjat de pla. I la proposada reforma del tractat de Maastricht ha quedat penjada esperant que maduri.

També hi ha, a part de la problemàtica moneda única, altres qüestions que presenten dificultats per resoldre's, com la distribució de poder, que els estats menors voldrien més equitativa. S'ha demostrat en les peticions de l'Es-

tat espanyol sobre el dret d'asil polític a terroristes, que han estat rebutjades per Bèlgica, i s'han reduït al compromís de donar coneixement mutu d'aquests asilats...

En conjunt, es podria arribar a la conclusió que, si per arribar a on som s'han necessitat prop de cinquanta anys, se'n necessitaran altres tants per arribar a una plena unitat. Una unitat que sempre haurà de tenir en compte la

diversitat dels seus components, amb les cultures presents a cadascun d'ells.

Com dèiem abans, la Unió Europea, de moment, no passa de ser un projecte. Un gran projecte que corre el perill de quedar-se en utopia. Caldria més Maastricht o Amsterdam per anar tramant i ordint el meravellós teixit d'Europa.

Oriol Camps

Ruptura de les negociacions de pau entre el Govern britànic i el Sinn Féin

Els terroristes de l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA) van assassinar la setmana passada dos policies, John Graham i David Johnston, a sang freda, mentre patrullaven a peu per la ciutat de Lurgan, prop de la caserna de la Royal Ulster Constabulary, la policia especial de l'Ulster. Aquest atemptat és el primer perpetrat sota el nou govern laborista britànic, que ja ha anunciat la ruptura de les converses de pau amb el Sinn Féin —la branca política de l'IRA—, l'objectiu de les quals era posar fi al llarg conflicte angloirlandès. Això ha constituït la primera crisi dins de la política que du a terme el primer ministre del Regne Unit, Tony Blair, en relació a Irlanda del Nord.

Poc després de l'acte terrorista, Martin McGuin-

ness, el número dos del Sinn Féin, va demanar —tot i que no va condemnar el brutal doble assassinat— als governs de Londres i Dublín la supressió dels obstacles que impedeixen, ara com ara, que el Sinn Féin pugui prendre part en les negociacions per a la pacificació de l'Ulster. La branca política de l'IRA no pot participar en el diàleg multipartit sobre el futur d'Irlanda del Nord fins que l'organització terrorista decideixi reinstaurar l'alto el foc que va trencar el 9 de febrer de l'any passat amb un atemptat a Londres. McGuinness va afirmar que «aquestes grans tragèdies humanes» tan sols es podran solucionar mitjançant un acord de pau. Cal dir també que l'estratègia del consell armat de l'IRA està profundament dividit

entre els partidaris de la negociació i els de la violència.

Per la seva banda, Tony Blair, que des de la seva arribada al poder fa dos mesos havia procurat contactar amb l'IRA per aconseguir una nova treva per a l'Ulster, va declarar recentment que «és difícil interpretar aquest últim atemptat com una altra cosa que no sigui un senyal del Sinn Féin que no està interessat en la pau i la democràcia». Aquesta greu situació ha coincidit amb la preparació de les tradicionals i sempre conflictives desfilades per part dels protestants. Els enfrontaments violents hi seran, previsiblement i malauradament, presents.

Miquel Àngel Codina

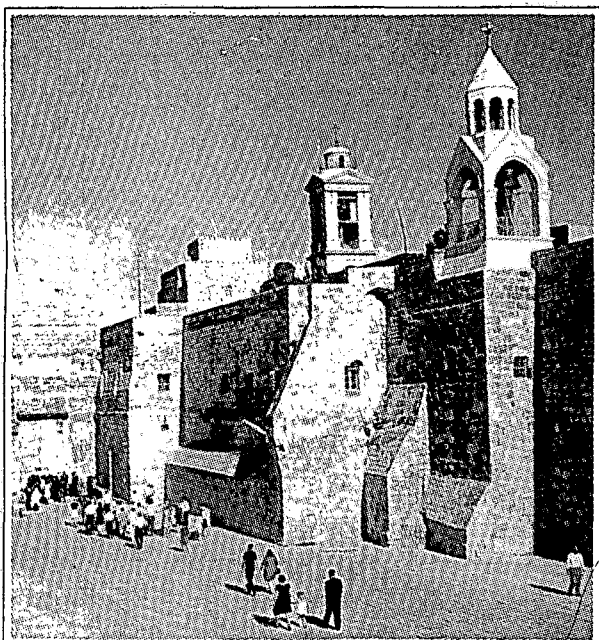
Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

TERRA SANTA

Del 4 a l'11 d'agost

Anar a conèixer el país de
Jesús és una preparació
eficaç del Gran Jubileu
de l'Any 2000

BALI / JAVA

(Indonèsia)

Del 4 al 15 d'agost

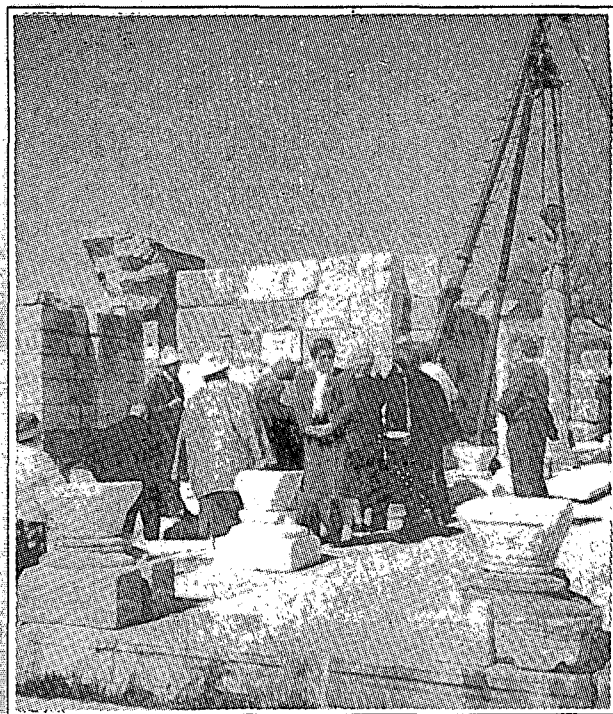
Un viatge per les terres
exòtiques de l'Extrem Orient.
Veniu a descobrir-hi la gran
bellesa de la natura, amb els
vestigis de la civilització
malala.

RUTA DE SANT PAU

Síria i Turquia

**Del 3 al 22 de
setembre**

Pelegrinar als països de la
primera expansió de l'Evangeli
és com una incursió a l'era
apostòlica. Podreu
comprendre millor:
—la fermesa de Pere...
—la gran volada de Pau...
—els Fets dels Apòstols...
—les Esglésies de l'Apocalipsi....

DEMANEU INFORMACIÓ

*Per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'Associació*

**AMICS DE
CATALUNYA CRISTIANA**

Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A
08010 BARCELONA

Telèfon: (93) 301 37 18

Fax: (93) 302 32 64

RESULTATS DEL SORTEIG TRADICIONAL 1997

1r premi:
Cotxe «Peugeot»
62.015

2n premi:
Viatge a Roma
49.541

3r premi:
Ràdio «Aiwa»
59.678

10 lots de llibres: amb 6 «Àlbums Disney» (Ed. Beascoa)

4.194	20.916	21.309	33.577	43.013
48.201	49.081	55.672	56.559	58.155

Premi de coberta: **1.137**

L'exercici històric del papat està subjecte a canvis

■ El cardenal Danneels parla sobre el primat, la col·legialitat i les conferències episcopals

El cardenal Godfried Danneels, teòleg, bisbe des de 1975, va ser elegit per Joan Pau II per regir la seu arquebisbal de Malines-Brussel·les (desembre de 1979) i per això és el primat de Bèlgica. Copresident, juntament amb el car-

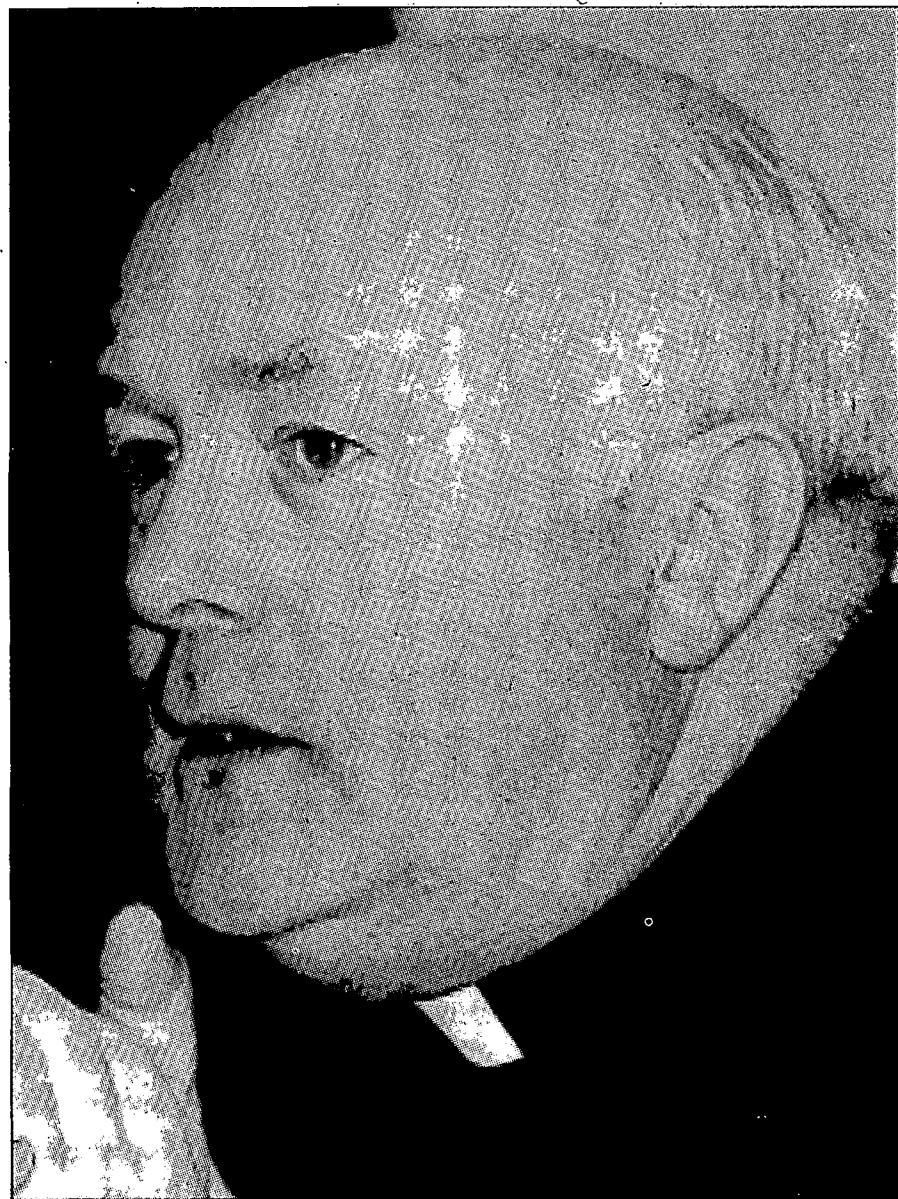
denal J. Willebrands, de la primera Assemblea especial del Sínode dels bisbes per a l'Església dels Països Baixos (1980), el mateix any fou relator del grup de llengua francesa «A» per a la V Assemblea ordinària del Sínode

dels bisbes sobre la missió de la família cristiana en el món contemporani. Al final d'aquesta assemblea fou elegit per al nou Consell de la Secretaria del Sínode, i nomenat cardenal per Joan Pau II el 2 de febrer de 1983.

Molt aviat es va confirmar com un protagonista actiu i un profund coneixedor de la màquina sinodal: fou relator del grup de llengua francesa «B» en la VI Assemblea extraordinària (reconciliació i penitència, 1983); relator en la II Assemblea extraordinària (revisió i promoció del Concili, 1985); va intervenir, de manera molt significativa, en la VII Assemblea ordinària (vocació i missió dels laics, 1987). Fou elegit membre del Consell de la Secretaria del Sínode el 1990 i el 1994.

—Sr. Cardenal, en l'encíclica *Ut unum sint*, el Papa demana a tots els pastors i teòlegs que instaurin amb ell un «diàleg fratern, pacient», amb la finalitat de «poder buscar junts les formes en les quals aquest ministeri pugui realitzar un servei d'amor reconegut pels uns i pels altres», «tenint solament present la voluntat de Crist per a la seva Església» (núm. 95-96). És el que s'ha començat a fer. Pel que fa al cas, la Congregació per a la doctrina de la fe ha posat en marxa una enquesta especial. Alguns bisbes i teòlegs han donat a conèixer de manera personal la seva opinió. Podem citar especialment l'antic arquebisbe de San Francisco, Mons. Quinn. Què en pensa de les paraules del Papa?

—Hi ha una cosa que no es pot canviar: la voluntat de Crist pel que fa a l'Església. És una qüestió dogmàtica que el Papa sigui el successor de Pere i el primat. Aquesta és la part teològica, que no es pot canviar. Una altra cosa és, contràriament, el discurs pel que fa a l'exercici històric del primat, que ha conegut diverses modalitats segons les èpoques. No sempre ha tingut el mateix esquema i això per raons històriques. En el Primer Mil·lenni, l'exercici del primat va ser molt diferent de com s'ha conegut i viscut en el Segon Mil·lenni. Penso que potser en

El cardenal Godfried Danneels és un dels homes més prestigiosos de l'Església europea.

el Tercer Mil·lenni també es trobarà una forma d'exercici diferent. La cultura, la geografia del món, la possibilitat de comunicació són totalment diverses i l'exercici concret, històric, del papat està, en conseqüència, subjecte a modificacions. El Segon Mil·lenni, a diferència del primer, ha conegut un fort procés de centralització. Això ha passat particularment a Europa i ha estat induït per l'evolució de les formes d'exercici del poder en l'àmbit polític. Em refereixo, per exemple, a França, en l'època del rei Sol. Ara

penso que s'ha de donar vida a un ampli procés de descentralització, des del moment que això ja es produeix en els fets.

Col·legialitat i universalisme

—Les reclamacions a la col·legialitat són a l'ordre del dia, però, i a la pràctica?

—La col·legialitat és, sens dubte, una expressió de descentralització, sobretot quan es fa a través dels sínodes. Efectivament, la col·legialitat s'ha d'obrir camí, fins i tot, perquè actual-

ment hi ha una major possibilitat de comunicació. Penso que s'haurien de fer més consultes serioses a tot l'episcopat sobre determinades qüestions pel que fa als grans temes teològics, eclesiològics i morals.

El problema és com enfocar l'exercici del primat sense canviar el contingut profund de la revelació. És això el que vol el Papa, evocant la realitat de les Esglésies orientals que tenen una manera diferent de viure la col·legialitat. Confesso que no tinc idees precises sobre això, però penso que amb els actuals mitjans de comunicació es pot afavorir una participació més àmplia de tots els bisbes en la guia de l'Església. No em sembla que sempre s'hagi de procedir a la convocatòria d'un concili per consultar-se: és important sentir i viure la col·legialitat. El primat del Papa no està en discussió. La gent potser té la impressió que sigui una cosa opressiva. No és així. S'ha de veure des d'un altre punt de vista. Roma i el Papa —preneu com a exemple l'Amèrica Llatina— potser han estat la garantia de la protecció de les Esglésies locals contra el predomini dels poders polítics.

És important per a una Església nacional, per a una Església particular, oprimida per un règim polític, poder comptar amb Roma i el Papa. Pel fet de tenir un Papa no tot són desavantatges, sinó també avantatges. A Rússia, per exemple, era difícil per al patriarca viure sota el tsar i el règim comunista i ara és difícil viure sota un altre règim. Cal que l'Església romanguí universal, que se senti universal. D'això depèn la seva llibertat, tant pel que fa a la cultura com a la seva presència en la societat. És important tenir una Església que vagi més enllà de les seves fronteres territorials, de poble, de cultura, de llengua.

—Vostè abans apuntava els sínodes. La metodologia adoptada i rea-

(Segueix a la pàg. 6)

(Ve de la pàg. 5)

litzada fins ara no sembla haver produït cap avenç en termes de col·legialitat. Creu que cal revisar la metodologia?

—Sens dubte, la seva funció de col·laboració i la seva participació en l'exercici del primat ha de ser més marcada. Penso que el Papa no s'hi oposaria. Tal com ara funciona el sínode no satisfà: quatre setmanes, relacions, poca possibilitat d'aprofundir i de reflexionar per arribar a «proposicions» que són elaborades en una nit o en vint-i-quatre hores. Quinze dies d'escoltar tot el que diuen els bisbes de diverses parts del món és una cosa bona, interessant, però després no hi ha temps per discutir. Indubtablement, la geografia dels problemes és necessària, però no és suficient. Ni tan sols en els grups de treball hi ha discussió. Són grups lingüístics, d'una certa àrea, d'una certa cultura, d'una certa perspectiva i res més. Són defectes que estan a la vista de tothom, però el sínode, per ell mateix, és molt important.

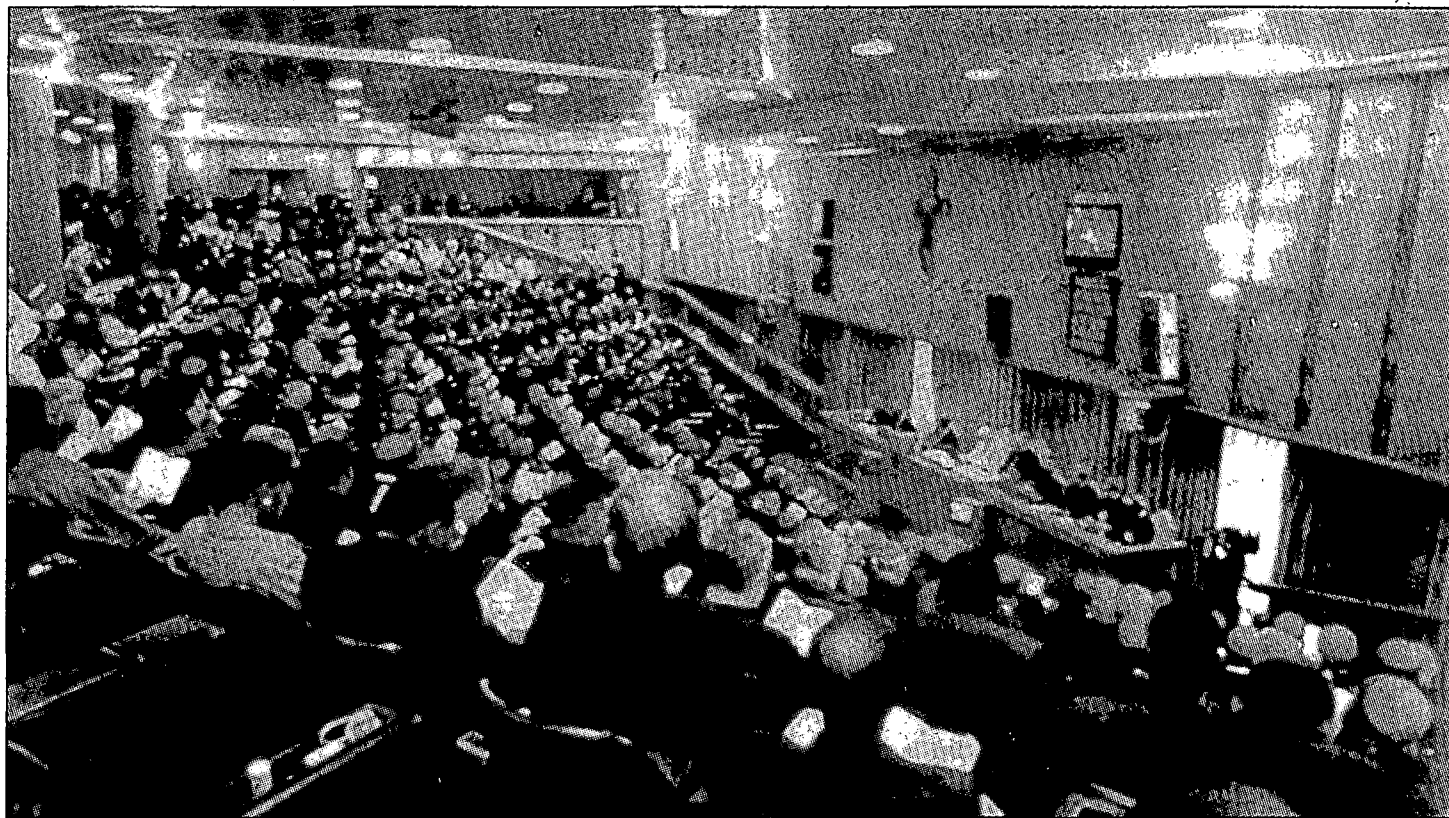
Bisbes, conferències i construcció de consens

—Com se situen les conferències episcopals pel que fa al primat?

—Per a mi tenen la funció d'instruments. Poden ser importants com a eines de contacte entre els bisbes, serveixen per a la comunicació, per a la construcció del consens, però no els atorgaria gaire importància, perquè sempre tinc por que es redueixi l'Església a Esglésies nacionals. Per a mi la conferència episcopal és important i és una eina vàlida, però estic a favor de l'autonomia de cada diòcesi. El bisbe és el responsable de la seva diòcesi davant de Déu.

—Un tornar cap a l'eclesiologia de l'Església local?

—Això mateix. Sóc contrari a intermediaris amb l'Església universal; en canvi estic a favor d'organismes per mitjà dels quals es pugui afavorir i millorar el funcionament de l'Església, però no com a organismes d'autoritat. Jo no voldria, per exemple, que la conferència episcopal digués als bisbes: hem votat per majoria i tu, bisbe d'aquesta diòcesi, has de fer el que hem decidit. Penso que s'ha d'arribar a un cert consens. I quan aquest no existeix, prefereixo esperar i buscar una nova solució. El que no es pot acceptar és la pressió sobre cadascun dels bisbes. Sóc conscient que és un argument difícil, perquè no és bo que per culpa d'un bisbe tot quedi aturat. Però tampoc no es pot dir que la majoria sempre posseeixi la veritat. Quan

Aula del Sínode al Vaticà.

no s'arriba a un cert consens pel que fa a un problema, significa que cal continuar discutint i aprofundint.

—Alguna reserva, o alguna crítica, pel que fa a la conferència episcopal en si mateixa?

—Repeteix: la conferència episcopal com a tal és útil i no s'ha d'eliminar, fins i tot, perquè els problemes actuals són tan complexos i amplis que un bisbe no se'ls pot carregar tot sol. De tota manera, cal confirmar que els punts bàsics són l'Església universal i l'Església local. Els organismes intermedis són instruments d'auxili. La cúria romana, la conferència episcopal, el consell de les conferències episcopals i tota la resta només són instru-

ments i organismes a jutjar segons la seva utilitat, i aquesta utilitat pot canviar. No veig com es pot canviar l'autonomia de la diòcesi, a l'Església local, que és «Església» en tots els aspectes.

El lloc de la cúria romana

—I la cúria romana?

—Ha de romandre en el seu propi àmbit: eina del Papa i res més. Per tant, no ha d'anar més enllà. Jo entenc que això pugui passar, perquè el Papa no pot estar per tot, viatja, té sol·licitud per les Esglésies. Entenc que no pugui fer un seguiment de tot el complex administratiu, però cal impedir que la

cúria es converteixi en un òrgan de comandament, que assumeixi part de l'autoritat del pontífex. Cal més contacte entre els responsables dels dicasteris i el Papa. Crec que ara es reuneixen dues o tres vegades l'any. Massa poc. Seria oportú reunir-se cada dues setmanes per veure com van les coses i després seria interessant que al voltant del Papa hi hagués una mena de «consell de la corona», compost per sis o set bisbes o cardenals d'arreu del món, amb la funció de «consellers».

—En podrien formar part els presidents de les conferències episcopals?

—No, serien massa. Una, dues persones de cada continent i millor que no tinguessin cap funció en el si de les respectives conferències episcopals. Perquè ens entenguem: que no siguin sempre, per exemple, el cardenal de Nova York o el de Londres. Caldria elegir aquestes persones en base a la seva capacitat personal i no perquè ocupin càrrecs o estiguin al capdavant. Consellers que el Papa pugui consultar. Un «consell» renovable cada tres o cinc anys, que no sigui concebut com un organisme paral·lel o per sobre dels ja existents. El Papa, quan rep tants cardenals i bisbes, es fa una idea dels problemes, però no és el mateix escoltar-los un a un que reunir-se aquest «consell» de poques persones, elegides amb els criteris que el Papa consideri.

—Què diu de la inflació de documents romans?

—Quan un dicasteri romà fa un document, els altres fan el mateix, amb la finalitat de no semblar inactius i distrets. Ara, veritablement, n'hi ha massa. Rebem de Roma un qüestionari sobre qualsevol tema cada tres setmanes. És impossible que una conferèn-

Contrarèplica del cardenal Ruini

L'entrevista amb el cardenal Danneels, en què lamenta que la cúria romana s'hagi convertit en un «òrgan de comandament» i que sigui un «instrument», publicada pel bimensual *Il Regno*, ha tingut la seva contrarèplica en les declaracions del cardenal Camillo Ruini, vicari del Papa per a la diòcesi de Roma i president de la Conferència Episcopal italiana, en el diari *La Repubblica*.

Aquest rotatiu italià va recollir l'entrevista amb el cardenal Danneels, on afirma que «la cúria té massa poder. No pot substituir el Papa», i després va convidar a respondre el cardenal Ruini. El vicari del Papa a Roma, precisant que ell no havia llegit el text de l'entrevista, va respondre que als seus ulls el problema no són aquests temes. Monsenyor Ruini no veu perquè s'hauria de crear un «consell de la corona», perquè «ja hi ha els cardenals». Pel que fa a la col·legialitat en l'Església, remarca que és «una petició que surt de tant en tant». «A Itàlia, afegeix, tenim l'experiència d'una col·laboració molt intensa amb el Papa. Desconec la situació dels altres països en aquest punt.»

Per al cardenal italià, les dues grans prioritats de l'Església no són aquestes. Es troben a l'exterior «les de la relació amb la cultura contemporània», i a l'interior, «el desafiament essencial de viure intensament la fe bíblica en la nostra època, és a dir, la nostra actitud davant la crida a la santedat». (APIC)

cia episcopal petita com la nostra respongui a tot i sobre tot. Ens demanen, per exemple, que els enviem tots els llibres que parlen d'educació sexual. Necessitariem un vagó. I després hi ha els congressos, supercongressos, convenis, seminaris i simposis. Com es fa per seguir tot això? Els documents són massa, molt propers els uns als altres, i llargs fins a l'infinit. Ara estan de moda els *vademecum*. N'hi ha de tota mena: per a l'educació dels nens, per a la catequesi de primera comunió, per a la confirmació, etc. Els bisbes locals després han de fer molts esforços per interpretar, presentar i explicar als fidels aquests documents tan llargs. No ho aconsegueixen i aquests documents queden sobre la taula. Alguns són difícils tant des del punt de vista lingüístic com cultural. Moltes vegades encara estan escrits en italià, i l'italià té les seves característiques que no és el mateix de l'anglès, de l'alemany, del flamenc o del francès. A més a més, hi ha la dificultat de traduir-los. I després, qui els llegeix?

—Estaria d'acord amb la convocatòria d'un proper concili ecumènic?

—Un concili que convoqui tots els cristians ho veig difícil en un termini breu. Hi ha massa litigis, en l'àmbit ortodox, per exemple. Els problemes en proposar un gran concili existien, però convé esperar que passi el temps, que algunes adquisicions siguin més certes. Pensi en molts temes inherents a la moral personal, a la bioètica, a l'enginyeria genètica.

—Encara pel que fa al tema ecumènic, què en pensa de la crida dels monjos de Chevetogne, perquè catòlics i ortodoxos reprenguin el diàleg?

—És un text molt bell, que comprèn molt bé les dificultats en què es troben les Esglésies ortodoxes. Personalment estic preocupat per les relacions entre Roma i Moscou, Roma i Atenes, Roma i Constantinoble. Tinc una gran estima pel patriarca Bartolomeu: però, què pot fer amb quatre mil fidels a Constantinoble? Em preocupa tot el que passa a Rússia. Hi ha sectes de tota mena amb molts mitjans financers que arriben fins a Sibèria i fan patir molt l'Església ortodoxa. Aquesta té la seva pròpia idea: a l'est del Danubi tothom hauria de ser ortodox. És una mica excessiu. L'any passat vaig estar amb el cardenal Hume visitant el patriarca Alexis, el qual ens va manifestar el seu desgrat tant pel que fa a les sectes com a certs moviments catòlics, en particular els neocatecumenals. Són generosos, però no és suficient: també cal la intel·ligència.

«Les conferències episcopals poden ser importants com a instrument de contacte entre els bisbes, serveixen per a la comunicació, per a la construcció del consens, però no els atorgaria gaire importància»

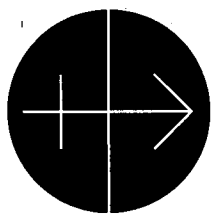
—En l'Església hi ha molt silenci sobre el primat de la Paraula de Déu. Després de la constitució conciliar *Dei Verbum* no s'han fet gaires coses. Estaria d'acord amb la con-

vocatòria d'un sínode sobre la Paraula de Déu?

—Sense dubte. El proper sínode tractarà sobre els bisbes com a continuació dels sínodes sobre els laics, els preve-

res i els consagrats. Certament, és molt interessant entendre què és avui el bisbe i no sempre és un plaer ser bisbe. Quan em comparo amb els meus predecessors dels anys vint, trenta, quaranta i també seixanta, sento que la meua vida és completament diferent, molt més estressant, amb molts problemes. Per tant, és important ajudar els bisbes, però una reflexió sinodal sobre la Paraula de Déu la consideraria encara més important.

Francesco Strazzari
Il Regno

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. (91) 725 92 12

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2.ª - 08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Vía Augusta, 6. 08006 Barcelona

MISSES a favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sap que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est no més poden subsistir gràcies als estipendis de Santes Misses que "Ajuda a l'Església Necessitada" fa arribar a aquests vertaders deixebles de Crist avui dia?

COL-LABORI amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, ENCARREGANT la celebració de Misses —al mateix estipendi de la seva diòcesi— a través de la nostra associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les SEVES INTENCIONS.

● Desitjo que es celebrin
MISSES per les següents intencions:

.....
.....
.....

Envio Ptes. com a DONATIU

Per: Gir ☐ Transf. ☐ Xec ☐

Nom i cognoms:

Carrer i núm.:

C. Postal i Ciutat:

Barcelona

Una talla del patró completa el conjunt romànic de l'església de Sant Pau

■ Mn. Pladevall explica la història de l'antic monestir

BARCELONA.— A l'església romànica de Sant Pau del Camp es va presentar, el 17 de juny, una nova talla amb la imatge del patró, obra del mestre escultor Emili Colom. D'aquesta manera, s'ha completat el conjunt escultòric d'estil romànic de l'església: la talla, la Mare de Déu de Sant Pau i una creu del mateix estil. En definitiva, «Sant Pau torna a ser una petita meravella», com va afirmar mossèn Antoni Pladevall, exdirector general del Patrimoni Cultural de la Generalitat.

Abans del descobriment de l'estàtua de sant Pau, mossèn Pladevall va oferir una conferència sobre la història de l'antic monestir de Sant Pau del Camp. Amb la presència d'un nombre auditori, Mn. Pladevall va anar detallant les diferents etapes viscudes pel monestir benedictí: des que el 1219 el Papa el va convertir en comunitat claustral tarraconense; passant pel 1577, quan Felip II el va donar a Montserrat, fins arribar al 1879, quan l'Església el va proclamar monument nacional. Mossèn Pladevall també va explicar que en una època el monestir va arribar a agrupar tres comunitats: els estudiants (ja havien fet el noviciat), els novicis i els monjos de Sant Pere de la Portella, junt amb els del monestir.

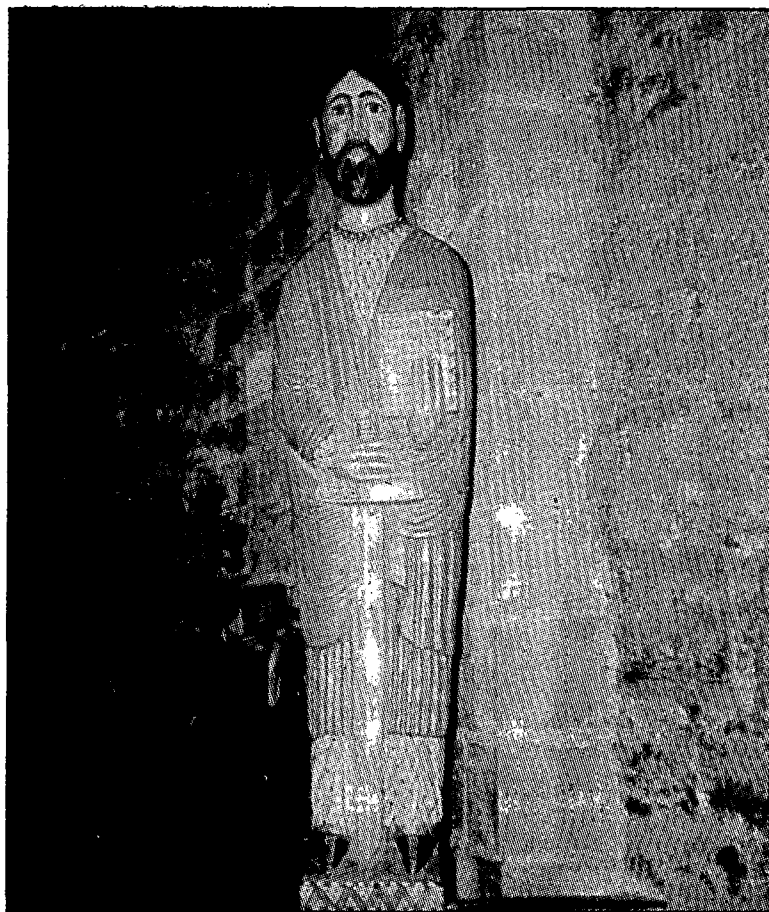
Seguidament, es va descobrir la nova escultura d'estil romànic. De fusta policromada i d'un metre i vint centímetres d'alçada, la talla és obra d'Emili Colom. De 73 anys, l'escultor català ha aconseguit un gran reconeixement internacional. És autor de peces com el Sant Jordi de bronze de la catedral de Barcelona o el Crist de

marbre de Font Romeu, entre moltes altres. A més, Emili Colom també és l'autor de la Mare de Déu de Sant Pau, una rèplica de l'original del segle XII, que està ubicada a la nau lateral dreta del temple.

Fidel reflex del romànic català

Pel que fa al temps esmerçat en l'obra, Colom diu que «això no es pot saber. M'imagino que, més o menys, un any. No obstant, he estat estudiant el projecte durant uns vuit anys». Per fer la talla, Colom es va basar en diferents imatges romàniques i en l'espai on s'havia de situar: l'església de Sant Pau, fidel reflex del romànic català; en concret, al presbiteri del temple. A més, tothom va estar d'acord a afirmar que l'antiga estàtua barroca del patró, feta de guix, no lligava en absolut amb l'entorn.

Emili Colom també va valorar l'assessorament rebut, sobretot de mossèn Pladevall. Ara bé, també el van aconsellar mossèn Martí Bonet, delegat episcopal del Patrimoni Cultural de l'Arquebisbat de Barcelona; mossèn Trías, antic rector de Sant Pau del Camp,

La talla de fusta policromada de sant Pau, obra d'Emili Colom.

i mossèn Àngel Dachs, l'actual rector. Aquest últim, durant l'acte, va concloure que amb la nova talla es completava el magnífic conjunt escultòric d'estil romànic. Finalment, va agrair a Emili Colom que ho hagués fet possible.

L'Arquebisbat de Barcelona va demanar a Inmobiliària Colonial, societat de "la Caixa", que patrocinés la nova escultura. Per tant, en representació del president de la immobiliària, Joan Antoni Samaranch, la seva muller, Maria Teresa Salisachs, va presi-

dir el descobriment de la talla. Després, el rector de Sant Pau del Camp, mossèn Àngel Dachs, la va beneir.

Si el programa d'actes va començar amb una Eucaristia celebrada pel rector de la parròquia i per mossèn Martí Bonet, com a punt i final va tenir lloc una audició de cant gregorià. Sota la direcció de Joan M. Aragonès, l'Schola Cantorum de Barcelona va interpretar un total de sis obres.

Carme Munté Margalef

Solsona

Mons. Deig reflexiona sobre l'actual situació de l'Església

En un article publicat al *Full diocesà* el diumenge 8 de juny, el bisbe de Solsona, Antoni Deig, va subscriure deu tesis escrites per Josep Maria Puigjaner a un diari de Barcelona.

Alguns mitjans de comunicació han llençat les campanes al vol magnificant el contingut de l'article. Segons va dir Mons. Deig, «a l'article, titulat *Sóc bisbe, aquí ara*, resumeixo les deu tesis expressades per Puigjaner, que em serveixen de reflexió per plantejar-me algunes qüestions com a bisbe. Aquest escrit és com una rèplica al de Puigjaner, però és un intent de reflexionar en veu alta sobre la situació de l'Església

sia als nostres dies».

Entre les afirmacions que han provocat més rebombori cal destacar les següents: «El Vaticà no reacciona i no connecta amb la realitat d'aquest món» en uns moments en què hi ha «un gran buit d'una civilització que navega sense brúixola», «la teologia neoescolàstica és inadequada per sensibilitzar els homes respecte als missatges destinats a l'esperit, i existeixen greus problemes de llenguatge (a l'Església) que, si no se solucionen, no possibilitaran la comunicació amb la gent».

Una altra de les afirmacions contingudes a l'arti-

cle és que «reflexionant una mica sobre què significa la condició de bisbe actualment i en el país que ens acull» s'apunta com a condicionament el fet «d'haver de suportar un Nunci apostòlic per qüestions lingüístiques que no entén».

El bisbe també va dir que reconeix «les crítiques de determinats polítics que diuen que els bisbes s'han excedit en parlar de la llengua catalana i de la castellana», però diu que «no s'ha sabut valorar el constant esforç dels bisbes, des de fa com a mínim dotze anys, per apuntalar la llengua i la identitat del poble català».

C.C.

Mons. Martínez Sistach inaugura la reforma de la parròquia de Sant Bartomeu

■ El temple pot acollir 200 persones més

RODA DE BERÀ.— La comunitat cristiana de Roda de Berà va participar amb joia a l'acte d'inauguració de les obres de reforma i ampliació de l'església parroquial de Sant Bartomeu de Roda de Berà. L'acte va tenir lloc el 14 de juny i va ser presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach.

A més dels fidels, els grups musicals van voler sumar-se a la festa. Així, el grup de grallers va amenitzar l'entrada al temple, on al capvespre es va celebrar l'Eucaristia, concelebrada per l'arquebisbe, el rector de la parròquia, mossèn Concordi Bonet, i altres sacerdots. Els cants de la missa van ser interpretats per la Coral Verge de Barà, el Coro Rociero Aires del Sur i el Grup de Guitarras, en una mostra clara de comunió en la fe a través de les cultures.

L'arquebisbe de Tarragona va lloar l'esforç realitzat per la comunitat de Roda de Berà, amb el seu rector al front, per dignificar un temple «que és testimoni dels grans esdeveniments de la vida. Temple on s'han bastit els pilars de la unitat familiar, unitat i amor que l'enforteixen per combatre la lacra social de la separació i el desamor, amb víctimes innocents, com són els fills».

Reformes i ampliació

L'església neoclàssica de Sant Bartomeu de Roda de Berà data del segle XVII. Els treballs realitzats han consistit sobretot en l'enderrocament de les parets que aïllaven les quatre capelles laterals, aconseguint que ara consti de tres naus, entre columnes, al mateix nivell de la central. Amb aquesta mesura, el temple pot acollir 200 persones més, tot i que els bancs continuen sent per a 180 persones. Altres novetats són la instal·lació d'un sistema de climatització, l'obertura de nous finestrals i la dotació d'una nova il·luminació elèctrica.

Un altre aspecte important ha estat la construcció d'una nova sagristia i s'ha destinat l'antiga capella del Santíssim. Per cobrir la despesa s'ha comp-

L'arquebisbe Martínez Sistach; el rector de Sant Bartomeu, mossèn Concordi Bonet, i el vicari episcopal de la zona del Tarragonès, Josep M. Barenys.

tat amb una important resposta dels fidels de la població i de les persones que tenen a Roda la segona residència,

amatents a la crida feta pel rector Concordi Bonet.

Joan Boronat

Breus

Curs sobre el suport emocional als malalts de sida

BARCELONA.— «El suport emocional al malalt de sida i l'elaboració del dol» és el tema d'un curs del Centre d'Humanització de la Salut, dels religiosos Camils, que tindrà lloc des del 6 fins al 8 de juliol a l'hospital-residència Sant Camil de Sant Pere de Ribes.

El psicòleg Javier Barbero serà el professor del curs, que tindrà com a objectius analitzar l'experiència del malalt de sida; aprendre a conèixer la seva realitat per entendre millor les seves emocions i les relacions que manté amb els altres, i oferir pistes per aconseguir una ajuda competent i eficaç per al malalt. També es tractarà el tema del dol en les persones que atenen malalts de sida per saber com intervenir en aquestes situacions i donar suport la família quan perdin l'ésser estimat.

C.C.

Una quarta part del presbiteri d'Urgell té entre 66 i 70 anys

LA SEU D'URGELL.— Una quarta part dels 121 preveres residents al bisbat d'Urgell té entre 66 i 70 anys. La gràfica d'edats del presbiteri d'Urgell no és molt diferent a la dels altres bisbats de Catalunya, però desvetlla una preocupació de cara a la pastoral de l'any 2000, sobretot en una diòcesi amb una demografia tan dispersa i que, durant les vacances, rep un gran contingent de visitants.

C.C.

SANTS I SANTES SANTES I SANTS

Tres nous volumets d'aquesta col·lecció:

IGNASI DE LOIOLA, PELEGRÍ I GUIA

Josep Rambla, s.j.

SANTA ANNA I SANT JOAQUIM

Josep Lligadas

SANT SERGI, EL MONJO RUS

Joan Llopis

El perquè d'aquesta col·lecció:

- Sovint nois i noies, joves, també adults, «porten» un nom de sant que no saben pas qui fou: O pares que el volen «posar» al seu fill perquè els agrada el nom i voldrien saber-ne alguna cosa;
- A la tradició cristiana, sempre, ha estat important aprendre de les vides dels sants i santes;
- Es diu que la catequesi i la predicació, pequen d'abstractes. Si una imatge val més que mil paraules, hi ha exemples de cristians —anomenats «sants»— que valen més que mil teories.

Títols publicats:

- Preu de cada llibret: 225 ptes.
- 20 pàgines, il·lustracions, el nom del sant en altres llengües, pregàries, etc.
- Els sants d'ahir vistos des d'avui.

1. Santa Maria
2. Sant Francesc d'Assís
3. Santa Teresa
4. Santa Marta
5. Sant Jordi
6. Santa Clara
7. Sant Marc
8. Sant Josep
9. Sant David
10. Sant Ignasi de Loiola
11. Santa Anna i Sant Joaquim
12. Sant Sergi

RECORDEU:

La subscripció als 12 llibrets publicats fins ara (correspon al curs 1996/97) té un preu més econòmic: 1.975 ptes.

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Rivadeneyra, 6, 7 (matins) - 08002 BARCELONA

(Tel. 93 / 302 22 35 - Fax 93 / 318 42 18)

Barcelona

Cloenda del curs a la Fundació Maragall

■ L'experta bioètica M. Pilar Núñez-Cubero va parlar dels clònics

BARCELONA.— Una conferència sobre la clonació i la seva valoració científica i ètica i una xerrada sobre l'actualitat del mes, a càrrec d'Antoni Matabosch, van ser el punt i final del curs d'activitats de la Fundació Joan Maragall, fundació que impulsa el diàleg entre la fe i la cultura.

Tot el que és tècnicament possible no és èticament acceptable. Sota aquesta premissa, la doctora Maria Pilar Núñez, especialista en ginecologia, màster en bioètica i vicedirectora de l'Institut Borja de Bioètica, va explicar en què consisteix la clonació i va apel·lar a la responsabilitat davant la possibilitat de la clonació humana. En aquest sentit, la doctora va demanar una llei que prohibeixi aquesta opció a tot el món i va recordar que el nou Codi Penal espanyol presenta la clonació com a delictes.

Pel que fa a l'experimentació amb humans, la professora va esmentar que la clonació de l'espècie humana denotaria una manipulació, utilització, instrumentació i discriminació de la persona. La metgessa va reiterar que «la investigació és necessària i bona si es posa al servei de l'home i si té respecte a la dignitat humana» i va explicar que la dignitat humana ha de ser considerada com un fi en si mateix i no com un mitjà. A més, va advertir que la persona humana no és només la seva càrrega genètica sinó també el «jo i les circumstàncies» i encara que hipotèticament en una clonació humana els caràcters genètics usats fossin idèntics la personalitat podria no ser-ho. La conferència, molt concorreguda, es va cloure amb una frase de Lord Kennet: «En quina societat vivim que elimina (avorta) els fetus dels nens que no vol i utilitza els seus òvuls (podríem dir, que

clona) per produir els fetus dels nens que vol?» La professora Núñez va dir que «no es pot frenar la investigació» en aquest camp però va suggerir una educació en valors autèntics i va demanar als mitjans de comunicació que ajudin a adquirir una ètica de la responsabilitat, ja que, segons ella, «una convicció ètica val més que mil lleis». L'acte va ser convocat per la mateixa fundació, pel CCUP (Centre Cristià dels Universitaris i Professionals) i pel Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona.

Antoni Matabosch va cloure el curs

Per la seva banda, el president de la Fundació Maragall va cloure el curs d'aquesta entitat el passat 16 de juny amb una tertúlia sobre fets de l'actualitat cultural i religiosa del mes. Matabosch, que ha estat recentment nomenat director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona en substitució de mossèn Guiteras, va referir-se a temes tan diversos com les dues visites del Sant Pare al Líban i a Polònia respectivament, als descobriments de l'*homo antecessor* a Atapuerca, la creació de noves universitats a Catalunya, les parelles de fet i la polèmica teatral a la ciutat. Matabosch va voler parlar més de fets culturals que de notícies estrictament religioses, ja que considera que en aquests dilluns d'actualitat els ponents escollien més temes religiosos i ho va voler contrarestar. En

Maria Pilar Núñez, vice-directora de l'Institut Borja de Bioètica.

la seva exposició, el delegat general de l'Apostolat Seglar de l'Arquebisbat barceloní es va referir a les tesis de Samuel Huntington, que defensen que els conflictes del món no estan originats per temes ideològics o econòmics sinó per un xoc de civilitzacions, cultures diferents i religions. Matabosch es va confessar «apassionat» per les qüestions relacionades amb el futur i va afirmar que «estem realment en un final de segle on és interessant fer anàlisis per entreveure cap on podem anar». Pel

que fa a la immigració creixent, el ponent va remarcar que aquesta durà problemes educatius, culturals i religiosos i que cal entrar en diàleg amb l'islam. En aquest sentit, va informar que la Fundació Maragall està reflexionant per veure com es podria crear un grup de reflexió que encarés aquesta problemàtica. El debat es va acabar amb preguntes dels assistents que van voler aprofundir en el tema de l'islam i les parelles de fet.

Miriam Díez i Bosch

V Trobada de Teologia Espiritual

BARCELONA.— Del 30 de juny al 4 de juliol Barcelona acollirà la V Trobada de Teologia Espiritual que aplega especialistes d'aquesta disciplina teològica vinguts de diverses diòcesis de l'Estat espanyol. Organitzada aquest any per l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, a més dels habituals grups de treball, hi ha prevista una audiència amb el Cardenal Ricard Maria Carles i una reflexió de Mons. Pere Tena sobre el Gran Jubileu del 2000 en el proper any dedicat a l'Esperit Sant.

C.C.

Ajuda'ns a oferir **cada setmana**
el valor cristià de les notícies

Posa un anunci a *Catalunya Cristiana*

Informació i assessorament publicitari personalitzat. Truqueu al tel. (93) 490 59 88.

La Santa Cova de Montserrat desvetlla la consciència cristiana del poble català

■ La restauració de l'edifici s'ha dut a terme en dues etapes

MONTSERRAT.— Dins dels actes de la celebració del cinquantè aniversari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, que l'abadia de Montserrat celebra enguany sota el lema *Santa Maria, honor de tots els pobles*, s'ha reobert al públic el recinte de la Santa Cova. És un dels llocs més visitats i significatius del conjunt del santuari i de la muntanya de Montserrat.

La Santa Cova de Montserrat i el camí que hi condueix van haver de ser tancats després dels incendis del 5 i 6 de juliol de 1994, a causa de la destrucció de les dependències del monjo que tenia cura del recinte, de la sagristia i de la sala d'acolliment de pelegrins, així com també pel continu despreniment de pedres al llarg del camí. El 5 de setembre de 1995 els forts aiguats van desestabilitzar el cupulí de la capella de la Santa Cova, deteriorada a causa de l'incendi, tot esfondrant amb la seva caiguda la cúpula i les teulades del temple, fet que va endarrerir encara més la reobertura del camí. Amb l'inici de la segona etapa de restauració, començada el 9 de setembre de l'any passat, es preveia poder tenir obert el camí i la capella de la Santa Cova a finals d'any, però per diversos contratemps no es van poder enllestir les obres amb la rapidesa que es volia.

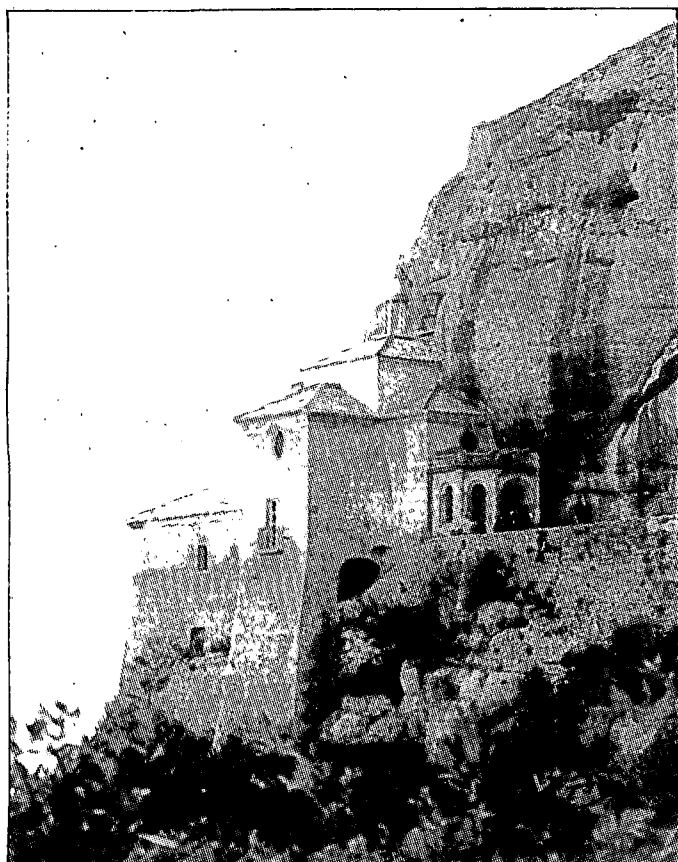
La Santa Cova és a l'indret on la llegenda situa la

Pla i Masmiquel. La primera etapa, que comprenia la part de la mongia, la sagristia i la sala d'exvots, malmeses pel foc, es va començar l'estiu de 1995. Fou enllestida l'abril de 1996. Les obres van ser atorgades a l'empresa Salvador Barrera, de Manresa, i les despeses van quedar cobertes per l'assegurança establerta amb la companyia Catalana Occident. La segona etapa s'iniciava el 9 de setembre del 1996 amb l'empresa Cots i Claret, de Manresa. Els costos d'aquesta segona etapa els cobreixen l'asseguradora Catalana Occident i el monestir de Montserrat, amb la col·laboració dels fidels que poden fer les seves aportacions voluntàries a la mateixa Santa Cova o al despatx de la basílica.

Una nova etapa

Durant l'acte de reobertura, l'abat, Sebastià M. Bardole, tot fent memòria dels monjos que havien tingut cura del simbòlic recinte en el passat, va assenyalar que «la Santa Cova comença ara una nova etapa». I en subratllar aquest fet, va lliurar les claus del lloc als tres monjos encarregats des d'ara de l'acolliment a la Cova. De fet, amb la restauració total del recinte de la Santa Cova, la comunitat benedictina de l'abadia vol reobrir al culte la capella integrant els serveis religiosos i l'acolliment dels pelegrins a la labor pastoral del Santuari.

Durant l'any del cinquantari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, els visitants del recinte poden visitar no tan sols el temple —on hi ha la balma on afirma la tradició que es va trobar la imatge de la Mare de Déu de Montserrat—, sinó també el claustre que es troba dins del conjunt arquitectònic, fins ara sense accés al públic. També es pot visitar la sala de pelegrins que ofereix durant aquest any una exposició fotogràfica que il·lustra el procés de restauració dels edificis aquests últims dos anys. S'estableixen horaris regulars de visita, d'atenció a la gent, i de celebracions litúrgiques. La Santa Cova resta oberta de les 9.15 fins a les 17.30; i els dies de festa i diumenges s'hi celebra l'Eucaristia a les 12.00.

Imatge de la Santa Cova de Montserrat

troballa de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat. L'edifici actual és fonamentalment el mateix del segle XVII, reconstruït dels danys que va sofrir el 1811 a causa de la guerra del francès. Dels dos milions i mig de persones que visiten Montserrat es calcula que unes 175.000 persones baixaven a visitar l'indret abans del seu tancament.

Restauració de l'edifici

La restauració de l'edifici s'ha dut a terme en dues etapes, totes dues a càrrec de l'arquitecte gironí Arcadi

El Rosari monumental

El camí que du a la Cova, que s'agafa prop de l'estació de l'aeri i segueix un itinerari d'un quilòmetre i mig, presenta també un interès notable. La devoció popular va ajudar econòmicament la construcció dels quinze grups escultòrics corresponents als misteris del rosari al llarg del recorregut, en la realització dels quals van treballar, entre altres, Gaudí, Puig i Cadafalch, Josep Llimona, i els germans Vallmitjana. Algunes d'aquestes obres d'art han quedat deteriorades per la intempèrie, els focs i les pedres. La Direcció General de Patrimoni Artístic del Departament de Cultura de la Generalitat vol restaurar d'aquest conjunt artístic anomenat Rosari Monumental, algunes de les peces que tenen ja cent anys. Aquest projecte es portarà a terme segurament durant la tardor d'enguany.

Joan-Andreu Rocha

Monjo de Montserrat

DE FRANC

Si vostè vol
sentir-hi millor:

SENSE DUR RES A LES ORELLES

Amb les ulleres acústiques especials. Ideals per al qui no sigui sord però a vegades vol sentir-hi amb més claredat. Ningú no s'adonarà que Vostè utilitza una correcció auditiva perquè no duu a l'orella cap cordó... cap cable... res a amagar.

TOT A L'ORELLA

Fet totalment a la seva mida, minúscul i invisible.

AMB TOTES DUES ORELLES

Hi sentirà més clarament, entendrà dues vegades millor, enlloc de la meitat amb una orella.

Una oferta especial limitada!
Una publicació de regal!

Oferim una utilíssima publicació només als lectors dèbils d'oïda d'aquesta revista. Si Vostè té un problema auditiu ompli aquesta butlleta i la pot enviar ràpidament. AMPLIFON li enviarà DE FRANC el regal que té reservat per a Vostè.

ENVII EL CUPÓ AVUI MATEIX!

OFERTA VÀLIDA NOMÉS
FINS AL 15 DE JULIOL

DE FRANC

amplifon

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 2a planta - 08010 Barcelona

Prego que m'envii de franc el regal per als dèbils d'oïda, sense cap compromís per la meua part.

NOM.....COGNOM.....

ADREÇA.....POBLACIÓ.....

PROV.....C.P.....TEL.....

Magisteri

Diumenge, 29 de juny, festa de sant Pere i sant Pau, Joan Pau II imposa el pal·li a l'arquebisbe de Tarragona i primat, Dr. Lluís Martínez Sistach. Totes les Esglésies de la Tarraconense i l'Església de Barcelona preguen per ell i agraeixen el do del ministeri de Pere, al qual, des de la recepció del pal·li, resta especialment vinculat.

El pal·li del metropolità

Aquest diumenge celebrem la festa de sant Pere i sant Pau. Són dos apòstols que han estat íntimament relacionats: tots dos donaren testimoni de Jesucrist lliurant les seves vides amb el martiri a Roma.

Aquest diumenge participo en la concelebració de l'eucaristia que presideix el sant Pare a la basílica de Sant Pere de Roma. El Papa ens imposarà als nous arquebisbes el pal·li, expressió de la comunió de la seu metropolitana amb el successor de Pere. En aquesta celebració de fe i de comunió eclesial us tinc ben presents a tots els membres de l'Església de Tarragona i de la Tarraconense.

A l'Església catòlica, el punt de referència pel que fa al contingut i a la unitat de la fe és el successor de Pere. Recordem aquelles paraules de Jesús que romanen sempre actuals i eficaces: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església.» Per això el Concili Vaticà II ens diu que el Papa «és el principi perpetu i el fonament visible de la unitat, tant dels bisbes com de la multitud dels fidels».

Les Esglésies diocesanes, com la de Tarragona i les seves sufragànies, es vinculen entre totes elles i amb el Papa en l'única Església volguda per Crist. Aquesta és la comunió de les Esglésies diocesanes entre si i amb la de Roma, que «presideix en la caritat», segons expressió de sant Ignasi d'Antioquia a començaments del segle II.

Sant Agustí afirma que en certa manera Pere «personifica tota l'Església». I ressonen les paraules de sant Ambrós: «On és Pere, allí hi ha l'Església.» Newman —aquell anglicà que es convertí al catolicisme l'any 1842— afirmà que «els catòlics, en unir-se al Papa, descansen en la plenitud catòlica».

Joan Pau II reitera en el seu magisteri la necessitat d'una vinculació sincera del cristià amb Jesucrist. És plenament actual la gran vocació cristiana de seguir Jesucrist amb fe i amor. Aquesta vocació no ens fa oblidar els problemes reals dels homes pel que fa a la seva vida terrenal. Heus aquí l'argument del Papa: «Com més conegueu Crist, tingueu la més íntima amistat amb Ell i vibreu més entusiasme pel Senyor, més sentireu la urgència de les paraules del Mestre: "En veritat us dic que tot el que heu fet per un d'aquests germans meus petits, per mi ho heu fet".»

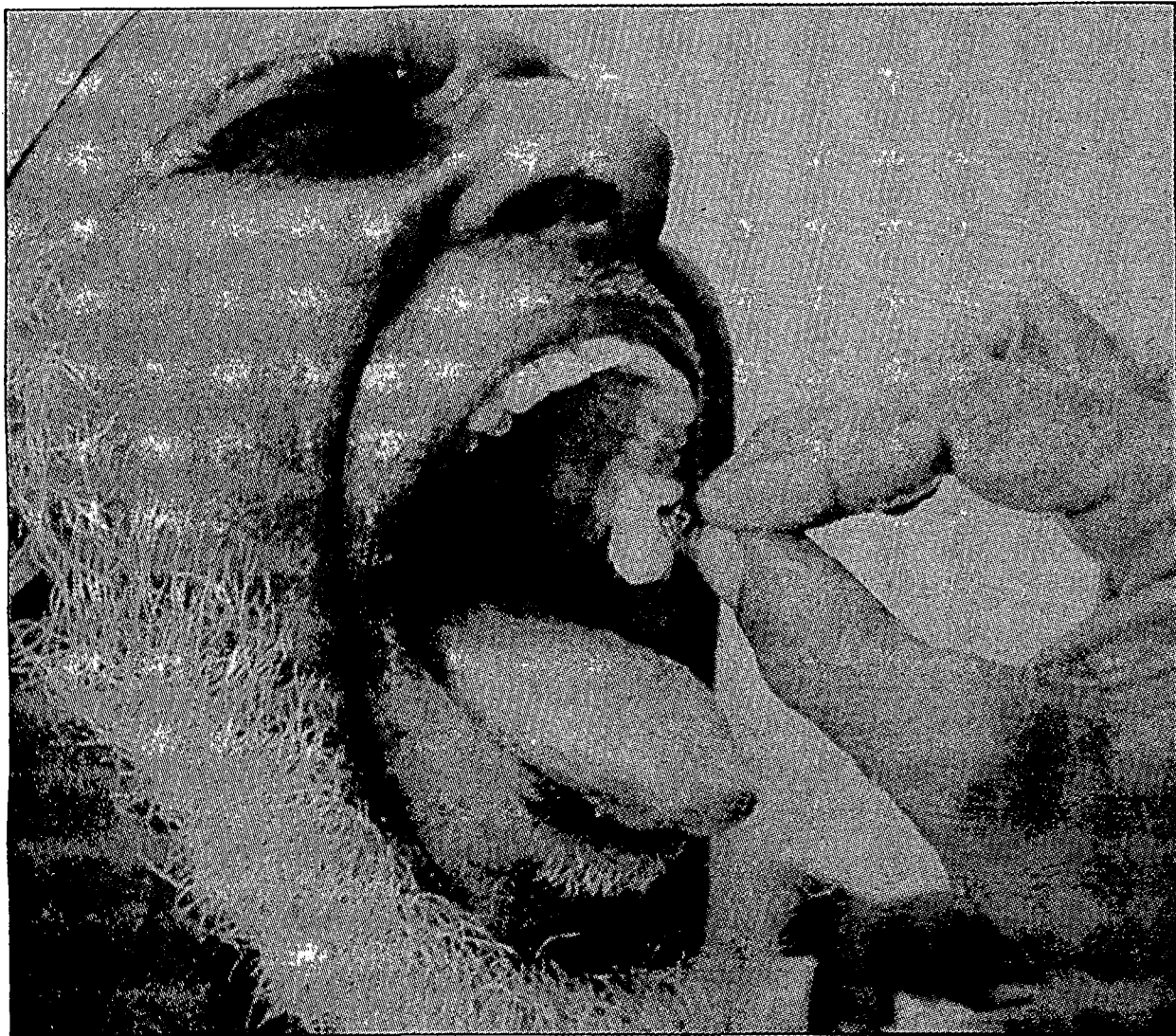
Els cristians hem d'agraciar a Jesucrist el do que ens ha atorgat amb el ministeri de Pere i dels seus successors, avui el nostre papa Joan Pau II.

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

opinió

Zoom

La medicina alternativa abasta quotes insospitades, més enllà de la lògica raonable. Com el que a l'Índia es cregui que un cert peixet viu, acompanyat de certes herbetes... cura l'asma. Per l'expressió d'aquest ciutadà indi disposant-se a engolir el remei, no deu ser gaire agradable. Els resultats, qui sap!

Impromptu

Oriol Camps

Alcàsser

D'unes setmanes ençà la televisió ens informa del judici pel cas d'Alcàsser. Amb pèls i senyals, detalladament, gairebé morbosament. Fa pena. Perquè, em sembla, que no és gens saludable per a ningú, i menys en hores que la família està reunida, grans i petits, amb diferent manera de captar les imatges uns i altres. Per uns pot ser senzillament informatiu, per a altres, un imaginatiu excitant.

Si lamentable és el crim, encara que els presumptes autors deixin de ser-ho i passin a ser convictes i confessos, i que una condemna els separi per uns anys o per sempre de la societat, ni les famílies de les víctimes, ni els amics, ni els espectadors de lluny podran sentir-se satisfets. Els criminals és possible que purguin el seu crim. Però el buit que han deixat les víctimes no es pot omplir.

I també la societat, tota, hauria de fer examen de consciència i buscar i corregir les deficiències de l'educació, que hauria de ser més atenta a la formació espiritual dels nois i dels joves als quals caldria ensenyar a dominar-se a si mateixos, a no deixar-se portar fàcilment per l'instint. Potser aquesta manca d'educació ha estat la causa de l'execrable crim. Cal prendre'n nota.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Es pot estimar un nen adoptat?

En aquests darrers mesos i a nivell de tot l'Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya s'ha discutit, revisat i aprovat un nou ordenament jurídic sobre adopcions. Els mitjans informatius s'han prodigat en la notícia i no han faltat comentaris de tots colors.

Hi ha el fet de les estadístiques; hi ha el de les noves lleis aprovades pels parlaments, però poca cosa s'ha dit i comentat sobre aspectes humans, els sentiments que incideixen en tota adopció. Veïem-ho.

El fet estadístic: malgrat els avenços científics i els tractaments de fertilitat, el 15% dels espanyols és estèril, i la xifra creix amb el nostre ritme de vida. Per altra part —també segons les estadístiques— les

sol·licituds per adoptar han passat, en aquest darrer any, de 5.000 a 15.000. Finalment, els nens que poden ser adoptats aquí escassegen i això fa que es busquin a l'estranger: la Xina, l'Índia, Colòmbia, El Salvador, Nicaragua, Romania, etc.

Els tràmits: per adoptar un nen, cal sol·licitar-ho a la corresponent Conselleria de cada Comunitat Autònoma i obtenir abans el certificat d'idoneïtat, elaborat per un psicòleg, un sociòleg i un assistent social. Després ve una mitjana de cinc anys d'espera. La Generalitat no dona l'abast a tantes sol·licituds.

Si la comanda es fa a l'estranger hi ha tota una tramitació judicial semblant a la nostra, que culmina amb la sentència d'adopció dictada i signada pel jutge corresponent. Aleshores els pares poden anar a buscar el nen que els serà lliurat. L'adopció es remata a l'Estat espanyol amb la inscripció en el registre civil del menut com a espanyol i fill d'espanyols a tots els efectes.

Tot això està ben aviat dit, però no deixa de ser un procés llarg, complicat, costós, tant aquí com a l'estranger, i a voltes decebedor per a aquelles parelles estèrils que no han aconseguit adoptar un nadó.

Per alleugerir aquestes situacions, hi ha les Agències d'adopció, que la llei anomena Entitats col·laboradores d'adopció internacional. Per evitar abusos —que sempre n'hi ha hagut— la tasca d'aquestes entitats és estretament fiscalitzada per les Administracions. No són meres gestories que arreglen papers; s'encarreguen de tot el procés, i només poden cobrar per les despeses dels tràmits. L'Administració vetlla fent un seguiment del nen adoptat en la nova família.

Aprofundir en els sentiments: com pot veure's, la reglamentació jurídica és rigorosa en tots sentits i era necessària. Amb tot, cal insistir en un aspecte que no es veu prou reflectit en la llei: mentalitzar en el vessant humà els matrimonis estèrils que volen adoptar un infant, els sentiments d'estimació que els han de moure. En efecte, amb l'adopció no només es donen nens a matrimonis que no poden tenir fills, sinó que es donen pares a nens que pràcticament no en tenen.

Havien après molt bé aquesta lliçó, una parella que havia adoptat una nena preciosa. Li deien sovint: «Jo sóc el teu pare i ella, la teva mare. No t'hem fet nosaltres; ets tu que et vas fent cada dia. Nosaltres t'hem adoptat i tu ens has adoptat. No som perfectes i tu ho saps, però t'estimem i t'estimarem sempre.»

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Dobles morals

Els fets de cada dia són diversos i barrejats... però, de vegades, es produeixen coincidències que estimulen la reflexió.

Acabo de sentir, en un butlletí radiofònic de notícies, la ressenya del primer dia de l'examen de selectivitat. Els joves alumnes havien de comentar un text de Nietzsche que diu coses com aquestes: «Viure significa això: ser cruel i inexorable envers tot allò que esdevé feble i vell en nosaltres, i no solament en nosaltres. Viure, per tant, significarà, tal vegada, això: no tenir pietat envers aquells que són dissortats i envers aquells que són vells». A continuació, el locutor oferia

detalls de la història esgarriosa del matrimoni de Ciutat Vella que llogava el seu fill, un nen de deu anys —evidentment feble i dissortat— a un pederasta...

No sé, naturalment, en quina línia es devien moure els comentaris dels aspirants a una carrera universitària... Sintonitzaren amb els suggeriments nietzschersians? Trobaren la manera d'interpretar-los —cosa no gens fàcil— en sentit constructiu? Val a dir que el text acaba amb aquesta remarc: «I, tanmateix, el vell Moisés digué no mataràs».

Ben segur que els alumnes estaven més pendents d'obtenir una bona qualificació que d'aplicar o deixar d'aplicar el tema de l'examen als esdeveniments del dia. Però un oient com jo, a qui arribaven juntes totes dues notícies, no podia evitar de relacionar-les. Hi ha conceptes que poden resultar suggestius i brillants... a condició que no s'apliquin. I n'hi ha d'altres que a molts poden semblar més aviat prosaics o grisos... però sort en tenim que restin vigents. A propòsit d'aquest nen víctima d'abusos sexuals greus —i de les dues-centes persones detingudes a França, aquests dies,

per casos semblants— molts demanen més rigor legal. Es comprèn. Però, es pot arreglar tot a base de lleis? Altres diuen que és qüestió d'elevat el nivell econòmic i cultural. Però, i els casos recents de la pròspera i culta Bèlgica? I els europeus d'alt nivell social, clients de la prostitució de menors en certes ciutats asiàtiques?

Benvinguts els perfeccionaments legals i el millorament de la qualitat de vida. Però el problema de fons és de valors morals i d'educació de les consciències. Per això em preocuparia que textos com el citat de Nietzsche marquessin, sense una anàlisi rigorosa, el comportament de les noves generacions. Hi ha una doble moral de signe conservador que consisteix a sostenir en públic una norma exigent i a trèncar-la en privat. Però també hi ha una doble moral de signe progressista: consisteix a reduir totes les precaucions ètiques —en els codis i, sobretot, en l'educació— i a desentendre's de les conseqüències pràctiques d'aquesta obertura. Hi ha gent a la presó que no va saber adonar-se'n i va creure —pràcticament— en la permissivitat com en un valor absolut.

Punt de vista

Antonieta Mateus i Gorgues

Reunions i reunions

El fet de treballar en equip i plantejar-nos l'enriquiment mutu ens ha portat a reunir-nos. La facilitat en els desplaçaments i els mitjans d'intercanvi: telèfon, fax, ens hi ha ajudat. En l'àmbit professional i també pastoral, la pràctica de la reunió s'ha generalitzat. En les més diverses disciplines, la complexitat creixent de la realitat fa que uns i altres tinguem necessitat de contrastar opinions, de veure diversos punts de vista o, simplement, ens hem adonat que sols no veiem sortida a aspectes que, pel fet de comentar-los i anunciar-los, ja clarifiquen vies de solució. Han augmentat els consells i les instàncies coordinadores.

En tenim experiències diferents. Algunes són per reflexionar i crear pensament, altres de gestió, d'organització...

Sortosament, hi ha equips on el debat i la reflexió conjunta ajuden a crear criteris, on el treball sistemàtic permet aprofundir i la diferència enriqueix la comunió.

I també n'hi ha altres on no s'acaba de trobar la manera de funcionar correctament. Apareixen els diversos punts de vista. Hi ha qui té necessitat de pensar i repensar la mateixa idea durant molta estona i qui creu que quan s'ha parlat una vegada, cal anar per un altre tema. Alguns creuen que no calen tantes hores de reunió, ni tantes convocatòries i altres opinen que el primer tema ha de ser fer el calendari de totes les reunions que se'n deriven... Quan obren la boca uns, els altres ja s'inquieten pensant el que diran (segur que parlen dient als altres el que cal fer) i quan l'obren els altres, els primers es neguitegen (segur que tornen a repetir el que diuen sempre, que es tracta d'anar fent

i Déu dirà)... Són «els qui cerquen la renovació en la certesa i la seguretat»... Són «els qui la cerquen en el risc de l'aventura».

Hi ha alguns aspectes que cal vetllar potser una mica més:

Es bo que ens preparem per anar a les reunions. De vegades fem quilòmetres i quilòmetres per anar a una reunió... «amb les mans a la butxaca». Hi ha un gran esforç físic i no obstant, els resultats són magres donat que no hi ha una preparació personal prèvia (reflexió, pregària). Necessitem un ordre del dia conegut. Em sembla que tendim a la deixadesa o negligim l'esforç personal previ. En tots cas, podem fer una suma d'improvitzacions. Potser si sabem què anem a fer, ens plantejarem més a consciència com hi hem d'anar. La riquesa del treball en equip es basa en la reflexió i profunditat de cadascú. També en la manera de fer-ne pregària. Respectant les maneres de ser: persones silencioses tota l'estona... incursions en temes que no tenen res a veure amb la matèria de la trobada... tombs i tombs sobre la mateixa idea... Tot això no ens crida l'atenció?

També cal tenir en compte el que ja s'ha fet en altres trobades precedents. Què en fem de les actes de les reunions? Es creen només per a arxivar-les? Com entenem la funció del secretari/a? Qui fa el recorregut històric periòdic del grup i de la situació actual? El fet de tenir en compte els acords presos ajuda a clarificar i no a retomar (si no s'han de fer esmenes) sobre el mateix.

L'actitud amb què hi participem també ens condiciona: per obligació, per complir, per sortir del pas... Per col·laborar, per arribar a solucions conjuntament, per avançar junts... per enriquir-me i enriquir els altres... Segons la concepció que tinguem de la comunió eclesial els nostres esquemes pràctics ho reflectiran. Hi anem ja fatigats? Ens engresca el fet de col·laborar en la tasca pastoral? Posem la confiança només en nosaltres mateixos?

En les reunions reflectim la nostra manera de ser i per això són complexes. Les diferències interpersonals es posen de relleu.

Però quan cal arribar a l'entesa, hi ha maneres,

d'abordar les dificultats. Cal donar la importància que té cada cosa i per tant situar el que és important i els detalls. De vegades ens bloquegem en menuderies. Ens cal lucidesa, claredat, per descobrir el valor de cada cosa. El paper del qui condueix la reunió és clau: saber-se mantenir a una certa distància —tot i participar— per tal de moderar les intervencions i ajudar a mantenir-les en la línia de la trobada.

Cal saber també mesurar el temps a dedicar a les trobades. L'esgotament, la precipitació... no ens aconsellen massa bé. La multiplicació dels encontres... és la solució adequada?

Ara bé, si les ciències humanes ens poden ajudar en la recerca de la manera més idònia de fer una reunió, crec que com a creients hem d'anar molt més enllà.

Hi ha una mística a cuidar. El que ens aglutina als creients no és pas necessàriament el fet de pensar igual en temes polítics, sindicals o econòmics... El Crist és el nostre centre. «No ho podem donar per suposat». Cal ser-ne conscients. La comunió ens ve d'aquí.

«Si el Senyor no construeix la casa, en va es cansen els paletes»... Per moltes hores de reunions... si el Senyor no hi és molt soroll i que més?

Sovint ens sentim justificats pel fet de llegir un text bíblic o de reflexió al començament de la reunió, però, es tracta només d'això? Què volem dir quan parlem d'una actitud de pregària? Què ens comportarà anar a la recerca d'una solució en comú, des de la unió amb el Cep?

Els encerts i fracassos, els avenços i retrocessos, les llums o les foscores que anem vivint, tindran una dimensió diferent si ho vivim des de la llibertat del creient. Si el nostre motor és l'Esperit, si la nostra preocupació no és que triomfi la meua manera de veure sinó la voluntat del Pare... ens alleugerem de llasts que ens frenen i serem més àgils per recomençar les vegades que convingui, a la recerca d'allò que en el nostre entorn sigui evangelitzat, donant la importància (relativa) que tenen a tots els mitjans que ens fan falta.

Tribuna

Enzo Bianchi

Prior de la Comunitat de Bose

La trobada de Bartolomeu I amb la comunitat de Bose

Per a Sa Santedat Bartolomeu I, arquebisbe de Constantinoble i patriarca ecumènic, l'ecumenisme no és un *optional* sinó una resposta a l'oració del Senyor Jesús, «perquè tots siguin u...». Al patriarca li agrada evocar de nou aquella Església indivisa que unia Orient i Occident amb col·laboració plena, encara en diversitat d'accents. Els factors d'unitat tenen per a ell arrels estables en l'Escriptura, en els Pares i en el monaquisme: potser és precisament per això, que la petita comunitat monàstica de Bose, amb la que manté des de fa tants anys una relació de profunda i fidel amistat, va rebre la seva visita el diumenge de Pentecosta i el dilluns successiu (18 i 19 de maig).

A Bose, Bartolomeu I va reprendre alguns continguts expressats en la seva homilia de Sant Pere el 29 de juny de 1995, quan va ser hoste de Joan Pau II al Vaticà. Allà el patriarca va sol·licitar la «necesitat de l'autocrítica, de la incessant conversió» en el camí de la unitat de les Esglésies. És a dir, no es tracta de denunciar qui s'ha equivocat primer, sinó més aviat de deixar-se interpel·lar per la urgència de la salvació, per la vida plena tal com Déu l'ha pensat i volgut... ¿Com predisposar-se a rebre la salvació que únicament ve del Senyor? «Ajudeu-vos mútuament a portar les vostres càrregues» (Gal, 6, 2), respon l'apòstol; i el patriarca ecumènic sembla fer-se ressó del mateix pensament: «quan només l'*ethos kenòtic* prevalgui, es restablirà fàcilment la unitat de la fe».

Potser va ser per donar un context concret i visible a aquestes paraules pronunciades fa dos anys que Bartolomeu I va escollir una realitat amagada, margi-

nal, «que no compta», com el monestir de Bose, per afrontar de nou el tema de la unitat i de la contribució a què aquesta pot conduir no només un diàleg oficial, d'alt nivell, sinó també la simplicitat, la pobresa silenciosa d'una vida monàstica que «aparentment llunyana del món i negadora del món» (són paraules del patriarca), és capaç de teixir llaços fecunds d'amistat, d'oració, de comunió.

El successor del «primer apòstol que va ser cridat» (d'aquesta manera les Esglésies ortodoxes veneren Andreu, el germà de Pere), en les seves sàvies paraules dirigides a la comunitat va insistir en la missió del monaquisme a l'interior de l'Església: en la petitesa, en la marginalitat, eliminant tota pretensió «el monaquisme constitueix

un destinatari de la petició de la unitat... la més càlida repetició de l'oració del Senyor, perquè els seus deixebles *siguin una sola cosa*. L'oració és el cor del diàleg teològic, com recorda l'adagi patristic: «Si ets teòleg resa de veritat i si reses veritablement ets teòleg».

El patriarca va recordar també l'acció ecumènica desenvolupada pel monestir de Bose en aquests 30 anys des de la seva fundació i va recordar que la unitat entre les Esglésies no pot ser feta només a través de diàlegs bilaterals teològics ni pot esdevenir-se per vies diplomàtiques, sinó que pressuposa un diàleg portat a terme escoltant en comú les Escriptures, en la contemplació de la tradició patristica, en el viure junts sense voler mai precedir a l'altre, sinó sotmetent-se recíprocament en una vida de comunió i comunitat.

Per la seva banda la comunitat de Bose, que des del tron ecumènic de Constantinoble ha rebut sempre amistat i benedicció, desitja i resa per la plena comunió entre les Esglésies ortodoxes i l'Església catòlica. Però avui cal que, sempre en la diversitat de dons, aconseguim amb urgència delinear junts la forma del primat de la caritat, acceptant el «ministèri universal de comunió» entre les Esglésies amb rostres diferents, però agermanades i unides en la fe: un primat humil, pobre senzill, però que pugui desenvolupar un servei de comunió. Per aquest motiu és necessari que el patriarca

ecumènic pugui el més aviat possible presidir el Concili panortodox, de manera que la comunió de l'ortodòxia resplendeixi i es reforci.

D'altra banda, aquest és el desig de Joan Pau II expressat en l'encíclica *Ut unum sint*: estudiar i buscar junts quina haurà de ser la forma de servei petrí en el Tercer Mil·lenni, i és el desig formulat recentment pel cardenal Ratzinger. Això podria significar una contribució notable a la confirmació dels germans en la fe per part de qui és germà enmig dels altres germans a l'episcopat i que és capaç de fer-se veu de totes les Esglésies servint a la comunió.

Després de la marxa del patriarca Bartolomeu, recordant la profunda comunió viscuda durant la seva visita de dos dies a Bose, em tornaven a la ment algunes de les seves paraules: «El pastor ha de viure humilment, el primat és un ministèri de servei, un ministèri crucificant... Quan nosaltres aconseguim posar-nos en qüestió, descobrim que els pecats, els errors, els sofriments del germà pesen sobre cadascú de nosaltres i cadascú és responsable per tots. Això és el que significa presidir: ser responsable dels propis germans. No ens salvem sols: cadascú és salvat per Déu amb tota la

humanitat i tot l'univers... Ser pare no és un poder sinó una *kenosis*, un buidament, que es converteix en vida per als altres. L'autoritat no és un poder sinó en el sentit etimològic (de *auge-re*), la capacitat de fer créixer, de sotmetre's a algú perquè ell creixi. Tot i això, només una llarga perseverança en la vida humana i cristiana ens hi pot portar: els llibres i les escoles no

són suficient. És gràcies a les proves de cada dia, a les humiliacions, que arribem al coneixement de la Resurrecció, passant per la creu del Senyor. Aquesta és la meua fe i la meua espiritualitat».

Amb aquestes paraules, Bartolomeu I no feia altra cosa que reprendre i donar ressó a tot el que havia dit en el seu discurs d'entronització el 1991: «Nosaltres ens girem envers els nostres venerats germans que presideixen les Esglésies i ens comprometem a assumir amb ells una responsabilitat col·legial per donar testimoni de l'Evangeli de Jesucrist, a l'interior d'un món dividit, sí, però que avui aspira, com mai no havia passat en la història, a la unitat i la reconciliació».

Pinzellades

Justo López Melús

La perversió del llenguatge

Jesús mana dir sí quan s'ha de dir que sí, i no quan s'ha de dir que no. «I el que passa d'aquí és cosa del maligne» (Mt. 5,37). Però nosaltres donem moltes voltes per dir la veritat, com aquell estudiant suspès que va comunicar als seus pares el resultat dels exàmens amb aquest telegrama: «Tribunal entusiasmada per la meua actuació en els exàmens de juny, vol veure'm, tant si com no, en la propera convocatòria el setembre».

Pitjor és la perversió del llenguatge d'anomenar l'avortament «interrupció de l'embaràs». Encara que a un altre nivell, tampoc la literatura espiritual es va deslliurar del barroquisme. Com Fra Gerundio de Campazas. Com en aquell llibre de lectura espiritual, *Alfalfa espiritual para borregos de Cristo*. Superat per aquest altre, *Ecos de las cóncavas rocas del Monte Carmelo y resonantes balidos tristes de las Raqueles ovejas del aprisco de Elías el carmelitano*.

Humor

□ ¿Una moda anomenada Jesús?

Sr. Director,

¿És veritablement una moda o un renaixement del cristianisme el que conquereix els Estats Units mitjançant la música, el cinema i la novel·la? No hi ha cap dubte que l'interès per Jesús està creixent entre la joventut americana, com ho demostra el fenomen del rock cristià, que té cada vegada més seguidors. Amy Grant, Bob Hartman i d'altres es defineixen com a «missioners del heavy metal». Tot i que externament fan servir les mateixes vestimentes com qualsevol altre grup de rock, els seus missatges enalteixen la vida, la fidelitat, la castedat i assenyalen Jesús com a camí i meta. Al seu voltant s'està formant una indústria discogràfica i són ja 1.500 les emissores cristianes que emeten la seva música. La majoria d'aquestes iniciatives són protestants (evangèliques, pentecostals, etc.) però també hi ha presència catòlica.

Més enllà de les modes i el màrqueting, aquesta rebel·lia juvenil contra la descomposició moral de la societat americana i la seva manca d'ideals és una realitat. La religió, per exemple, torna a la Universitat en forma de seminaris, conferències i espais dedicats a la pregària. Un professor de la Universitat franciscana de Steubenville explica aquesta atracció pel cristianisme com «la necessitat de l'ànima humana —cansada de costums buits i de modes— d'obrir-se a la transcendència de la fe en Jesucrist». I sembla donar-li la raó l'èxit de vendes que tenen als Estats Units el Catecisme de l'Església catòlica, les encícliques *Veritatis Splendor*, *Redemptoris Mater* i *Humanae Vitae*, així com la traducció de *Travessant el llinar de l'esperança*.

NÚRIA OMS
Barcelona

□ Eucaristia i llibertat

Sr. Director,

Aquest és el lema del 46è Congrés Eucarístic Internacional, celebrat recentment a Polònia, a la ciutat de Wroclaw, amb l'assistència del papa Joan Pau II. ¿Quina relació hi ha entre l'Eucaristia i la

Cartes del lector

llibertat? El sacrifici de la Nova Aliança expressa la plenitud del nostre alliberament del pecat i la salvació que Jesucrist ens ha atorgat amb la donació del seu Cos i de la seva Sang. El Concili Vaticà II ens recorda, en el decret de la llibertat religiosa, el respecte de Jesucrist vers la llibertat de la persona, que Déu ha creat lliure i que s'ha de regir per la seva pròpia determinació. El pecat esclavitzava l'home, que ha estat cridat a la llibertat de la gràcia dels fills de Déu. Jesucrist és el que ens ha alliberat de l'esclavitud del pecat.

MN. JORDI CARRERA
Banyoles (Girona)

□ Els ermitans de la ciutat

Sr. Director,

M'agradaria fer una precisió pel que fa als ermitans, que difereix d'alguna informació que he llegit. A les nostres ciutats, avui dia, hi ha un grup anònim de ciutadans, constituït per persones consagrades a fer el bé al proïsme que, a través de la seva soledat, se senten unides a Déu. Aquests ermitans poden ser solters, casats o vidus. No és bo que alguns escriptors facin broma del sacrifici dels ermitans d'ahir, els d'avui i els del futur. Sempre han estat exemples que cal no oblidar.

MANUEL ACOLEA MARÍN
Barcelona

□ Reflexió en la pregària comunitària

Sr. Director,

A les nostres celebracions se'ns demana estar atents a la pregària comunitària, procurant entendre-la i assumir-la fins a fer-la nostra. Això requereix, en primer lloc, una generosa disposició a saber que

estem amb Déu i que parlem amb Ell. La pregària en què se'ns convida a participar també ha de ser reflexiva; hem d'entendre i valorar el que se'ns diu perquè la nostra ment aprofundeixi en la nostra voluntat. Si a una proposta de pregària no responem amb un punt personal de reflexió, la nostra resposta no tindrà valor.

Els cants també han de tenir el sentit de la reflexió i l'oració. La música ha d'estar al servei de la paraula. La condició del cant és acompanyar la paraula, i amb ella, cadascun de nosaltres hem de fer-la i sentir-la íntimament nostra. Tothom va aplaudir quan el Concili Vaticà II va apropar la litúrgia al poble amb la seva pròpia llengua i, d'aquesta manera, va donar un valor clarament més humanitzat a la pregària. Si us plau, no posem més entrebancs a les nostres celebracions. Tenim la sort de tenir un Déu-Pare que tot ho condueix i soluciona.

PEP BALANÀ
Vallès Oriental

□ Discrepància amb la carta dominical

Sr. Director,

Voldríem fer una observació a la carta dominical del cardenal Ricard M. Carles del 15 de juny que, com sempre, trobem globalment encertada. Al nostre parer, no sembla correcte posar en un mateix nivell l'avortament, l'eutanàsia i les parelles de fet. L'avortament i l'eutanàsia són dues qüestions molt delicades on tota prevenció és poca. Sempre hi ha persones dèbils i innocents a les quals l'Església ha de defensar aferrissadament davant d'aquestes situacions. Però les parelles de fet són tota una altra cosa. Aquí es tracta de gent adulta que fa una opció que, certament, als cristians no ens agrada però que és una opció lliure i que s'ha de respectar.

FAMÍLIA PONT i MONTANER
Terrassa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Retalls

Reinado Social (juny 1997)

Llista de predicadors mediocres

He arribat a una església i he vist la gent dormint mentre parlava el predicador. Vet aquí una llista de predicadors dels d'arrencar a córrer:

1. Cansats. S'ajeu sobre l'ambó. Sembla que demanin un llit.

2. Oradors cecs: parlen amb els ulls tancats o mai no miren el públic.

3. Oradors d'altres mires. Sempre miren al sostre o a les finestres.

4. Predicadors amb cara de taulell. El seu rostre és completament inexpressiu.

5. Mossens mutilats de guerra. Mai no ensenyen les mans. No mouen els braços.

6. Predicadors de taló alt. Mai no miren la gent d'igual a igual.

7. Aviadors sense tren d'aterratge. Sembla que van a acabar, però se'ls acut una altra bagatel·la i aixequen de nou el vol. I així un cop i un altre.

8. Predicadors de plom. Sempre són llargs. I avorrits fins a dormir el personal.

9. Mossens d'allò més eixerits. Fins i tot fan discursos en llatí.

10. Mossens saberuts. «A mi em sembla, jo crec.» No saben que a la gent l'importa un rave la seva opinió. Volen saber què diu la Paraula de Déu sense donar-hi més voltes.

11. Oradors de pinyó fix. Sempre donen voltes a les mateixes idees. Tema fix: la caritat.

12. Els que fan mítings. No poden evitar temes de caire polític. Semblen afiliats a algun partit.

■ Félix Núñez Uribe

església en el món

Vaticà

Josep Maria Benítez, nou degà d'Història de l'Església a la Pontifícia Gregoriana de Roma

■ És el primer català que ocupa aquest rang a aquesta Universitat

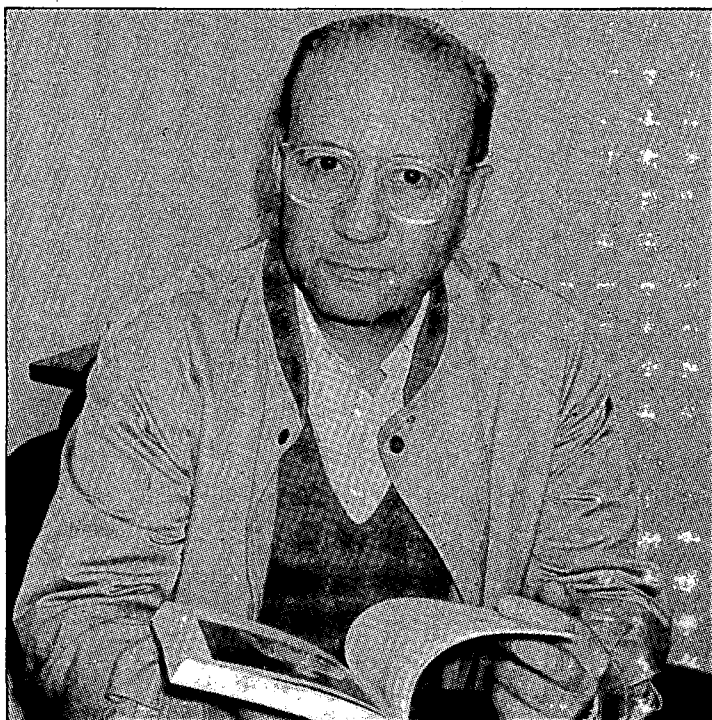
El jesuïta Josep Maria Benítez i Riera ha estat nomenat degà de la Facultat d'Història de l'Església de la Pontifícia Universitat Gregoriana. El pare Benítez és el primer català que ocuparà aquest càrrec en una de les facultats de la Universitat que va fundar Ignasi de Loiola, ara fa uns 433 anys.

ROMA.—El nomenament de Josep Maria Benítez i Riera com a nou degà de la Facultat d'Història de l'Església de la Pontifícia Universitat Gregoriana, el va fer públic el dimarts 17 de juny el pare general de la Companyia de Jesús i canceller de la Universitat, Peter-Hans Kolvenbach.

En el món només hi ha dues Facultats d'Història Eclesiàstica. Una és la de l'Acadèmia de Cracòvia, a Polònia, i l'altra és la de la Pontifícia Universitat Gregoriana, a Roma. Aquest centre d'estudis superiors va ser creat el 1564 per Ignasi de Loiola, gràcies al mecenatge de sant Francesc de Borja. La Facultat d'Història Eclesiàstica va néixer el 1932 de la mà del jesuïta basc Pedro de Leturia, que va ser-ne el primer degà.

Des del 1983, Josep Maria Benítez i Riera ha impartit a Roma diversos cursos sobre història del segle XVIII. A més, també ha estat catedràtic d'Història Moderna en aquesta Facultat, i ha dirigit nombroses tesis doctorals. Cal destacar que el pare Benítez ha desenvolupat una important tasca de difusió de la història hispànica i catalana, a través d'institucions com l'Associació de Catalunya a Roma i en múltiples simposis del Consell d'Europa sobre ensenyament de la història.

El nomenament de Josep Maria Benítez per ocupar el càrrec de degà de la Facultat d'Història de l'Església de la Pontifícia Universitat Gregoriana, va rebre l'aprovació de les diferents delegacions diplomàtiques a la Santa Seu i a la República italiana, així com del president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol. Benítez ha col·laborat en diverses ocasions a Catalunya Cristiana.

C.C.

El pare Josep Maria Benítez.

Un sacerdot de quaranta anys, director del Centre de Televisió de la Santa Seu

ROMA.—Ugo Moretto, clergue diocesà de Pàdua, ha estat cridat pel Papa per ocupar el càrrec de director del Centre de Televisió del Vaticà. Ugo Moretto, de quaranta anys, va començar a exercir en el món del periodisme com a col·laborador en una publicació diocesana. El 1980, va culminar els seus estudis jurídics amb una tesi doctoral sobre el dret de la Comunitat Europea. Aquest mateix any va entrar al seminari de Pàdua i el 1986 era ordenat sacerdot. Des del 1988 dirigeix l'Oficina de premsa diocesana i és el màxim responsable d'un programa de televisió.

El Centre de Televisió del Vaticà (CTV) va ser fundat el 1983 per Joan Pau II, amb l'objectiu de reforçar «la presència de l'Església i de la cultura cristiana en els mitjans de comunicació».

(APIC)

Hongria

Les Esglésies hongareses rebran finançament estatal

■ L'acord signat entre el Vaticà i el govern de Budapest el passat 20 de juny podrà servir de model per a les altres confessions

BUDAPEST.—Des de la setmana passada, l'Església catòlica d'Hongria és beneficiària de diverses partides de subvencions estatals. Això ha estat possible gràcies a la signatura de l'acord entre la Santa Seu i el govern de Budapest, a través del qual aquest últim es compromet a destinar una part del pressupost del país a l'Església catòlica. L'entrada en vigor d'aquest acord ha provocat diverses crítiques en el si de l'agrupació de Demòcrates Lliures (SZDSZ).

Fins ara, el Parlament hongarès establia cada any el tant per cent de subvencions que havia de transferir-se a l'Església catòlica. Tanmateix, des d'ara, tant les obres socials com les educatives catòliques rebran periòdicament ajuts estatals. Així, en el document de l'acord signat entre la Santa Seu i el govern de Budapest s'estableixen dues fonts de finançament que es canalitzaran a favor de l'Església de confessió catòlica. D'una banda, els contribuents poden destinar un 1% de la seva renda a l'Església i a les diverses

obres socials. Si la recaptació és inferior a l'actual, l'Estat es compromet a transferir un 50% d'aquesta quantitat. Aquest acord de finançament podria ser utilitzat de model per a subvencionar les Esglésies d'altres confessions.

Una altra important font d'ingressos es materialitzarà a partir del retorn dels béns immobles eclesials catòlics que havien estat nacionalitzats durant els anys de règim comunista. Es preveu que el 2011 s'haurà fet la devolució de vuit-cents edificis, i es calcula el reemborsament d'uns quaranta-dos mil milions de florins hongaresos en concepte de pagament per altres immobles que ja no es poden retornar.

Les reaccions contràries a la signatura de l'acord entre la Santa Seu i el govern hongarès no s'han fet esperar. En el si de l'agrupació de Demòcrates Lliure (SZDSZ) s'exigeix una separació estricta entre l'Església i l'Estat i els seus membres consideren que si l'Estat comença a subvencionar els catòlics, també ho haurà de fer amb les altres confessions.

(La Croix)

Hondures

El clergat d'Amèrica llatina rebutja la llei antiimmigrant dels EUA

■ L'entrada en vigor de la norma pot causar importants canvis socioeconòmics

Els bisbes d'Amèrica llatina han fet públic un comunicat en què fan constar el seu rebuig per la llei sobre immigració que ha estat aprovada recentment per l'Administració Clinton. El nou text jurídic preveu un paquet de mesures contra els immigrants que es troben en situació il·legal als EUA, inclosa la deportació. El clergat d'Amèrica llatina ha titllat aquesta llei d'«injusta i discriminatòria» perquè «atempta contra els drets fonamentals de cinc milions d'estrangers sense documents».

TEGUCIGALPA.— Els bisbes sud-americans, reunits en el si del Consejo Episcopal Latinoamericano (CELAM), han emès el seu rebuig per l'aprovació de la Llei d'Immigració per part del govern Clinton. Des que la llei va rebre el vistiplau, la queixa pública feta pels prelats no s'ha fet esperar, ja que la gran majoria de les persones estrangeres, que viuen i treballen de forma il·legal als EUA, prové de Sud-amèrica. Segons els bisbes, el text jurídic és del tot «injust i discriminatori», ja que penalitza amb la deportació definitiva els immigrants sense papers. En el comunicat, el CELAM diu que, si bé milions d'immigrants «col·laboren en el creixament del país i realitzen tasques que la majoria dels nord-americans no vol fer, ara el govern ha decidit expulsar els que són il·legals». Contràriament, des de l'Administració Clinton s'argumenta que la presència dels immigrants provoca problemes de treball a molts ciutadans americans que es troben sense feina. En aquest sentit, Óscar Rodríguez Maradiaga, president del CELAM i arquebisbe de Teguci-

galpa (Hondures), fa constar el seu enuig per aquesta «idea absurda i simplista», que segons ell demostra «la reacció racista i antillatina» que es viu als EUA.

Els analistes preveuen que els efectes de la deportació massiva implicaran greus desequilibris en els sistemes socioeconòmics, especialment en regions del nord de Mèxic o de El Salvador. A més, el retorn sistemàtic d'aquestes persones pot acabar amb l'esperança de totes elles de trobar un futur millor. Mentrestant, a Hondures ja s'han acondicionat alguns albergs per acollir els primers immigrants deportats d'aquest país, dels 400 mil que hi ha als EUA.

Davant aquesta situació, els bisbes llatinoamericans, en el marc del CELAM, han presentat sis propostes per fer front a les conseqüències d'aquesta llei. Entre elles destaca l'elaboració de projectes que permetin connectar la temàtica de les migracions. En aquest sentit, es treballarà per construir una cultura referida a la mobilitat humana i es reforçaran els intercanvis humans entre els dos països.

C.C.

VOLEU DISPOSAR AMB SUFICIENT ANTELACIÓ DE LES LECTURES LITÚRGIQUES DE LA MISSA DE CADA DIUMENGE?

Voleu disposar també cada setmana de temes de reflexió: respostes a les preguntes que ens fem els cristians; santorals; anècdotes amenes i encoratjadores de sants del passat i d'homages de la nostra època?

SI ÉS AIXÍ, SUBSCRIVIU-VOS A
ORIENTACIÓ RELIGIOSA
FULL A DOBLE MIDA 17 X 24 A DUES TINTES
Tot l'any litúrgic en 13 frameses de 4 dominiques

Subscripció anual: 1.000 ptes.
A partir de 5 exemplars, a 10 ptes. exemplar.
Comandes a: Obra Cultural - C/ Roger de Llúria, 4
08010 Barcelona - Tel. 318 18 96

Rússia

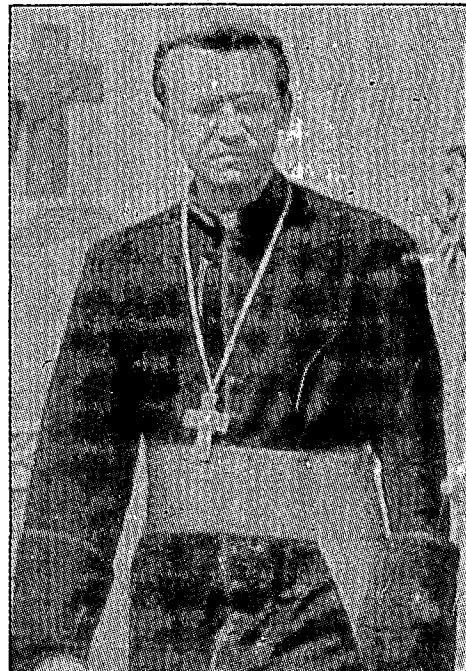
L'Església ortodoxa posa traves a la presència catòlica

NOVOSIBIRSK (Sibèria).— Joseph Werth, nomenat bisbe de Sibèria ara fa sis anys, critica la posició «xovinista i plena de recels» de l'Església ortodoxa. Werth, responsable de la diòcesi catòlica més gran del món, reconeix que la situació era molt més favorable a principis dels anys noranta que no pas ara, ja que cada vegada són més «nombroses les exigències perquè l'Estat intervingui en la legislació religiosa».

Joan Pau II va nomenar Joseph Werth, aleshores de 38 anys, bisbe de Sibèria, el 1991. En aquells moments, el comunisme acabava de fer fallida i tota l'antiga Unió Soviètica anhelava la llibertat. Tanmateix, sis anys després d'aquell fet, la minoria catòlica de Sibèria de dos milions de persones és vista com a «estrangera en terra ortodoxa». Werth, que regeix el seu ministeri en un territori 290 vegades el de Suïssa i on sovint ha de fer servir l'avió quan visita les diferents parròquies, admet que la vida de la minoria catòlica és complicada, encara que «no es pot dir que sigui una comunitat en vies d'extinció».

Monsenyor Werth comenta que el rebuig a la presència catòlica es fa palès en qüestions com els entrebancs que es posen als bisbes i sacerdots catòlics al moment de renovar els visats i en les contínues demandes ortodoxes perquè l'Estat desenvolupi una legislació restrictiva en l'àmbit religiós. Al llarg de tots aquests anys de ministeri a Sibèria, Werth no s'ha pogut entrevistar mai amb els seus homòlegs ortodoxos, que han refusat sistemàticament les seves invitacions o cartes. A pesar de tot, Joseph Werth es mostra esperançat en el futur de la seva diòcesi, ja que «la nostra Església acull cada dia més joves que reconeixen la crida de Déu.»

(APIC)

Joseph Werth, bisbe de Sibèria.

Guatemala

Els bisbes guatemalencs, acusats d'ajudar els camperols sense terra

■ Els prelats diuen que ells només defensen els dèbils

GUATEMALA.— El clergat de Guatemala ha estat acusat de col·laborar amb els camperols en l'ocupació de propietats agrícoles. Segons els representants de la Càmera Agro, els bisbes guatemalencs haurien incitat els pagesos i la gent necessitada a cultivar terres estatals o privades.

La Conferència Episcopal de Guatemala ha desmentit aquestes acusacions argumentant que és lògic que des de l'Església es denunciïn les situacions d'injustícia social. En aquest sentit, el president de l'esmentat organisme eclesiàstic, Jorge Ávila, ha dit que «quan algú, fidel a la paraula de Jesús, defensa els drets dels pobres, rep acusacions i amenaces».

Els fets es van desencadenar arran de la declaració que van fer els bisbes sobre la precària situació dels camperols a

Guatemala. Quan es van signar els diferents acords de pau entre la guerrilla i el govern, després d'anys d'enfrontaments, es va pensar que els pagesos podrien accedir amb més facilitat a treballar la terra. Malauradament, no va ser així i les condicions de vida dels camperols han empitjorat. El 1988, en la carta pastoral *El grito de la tierra*, els bisbes d'aquest país centreamericà ja van fer pública la seva oposició al sistema agrícola vigent. Segons Gerdardo Humberto Flores, bisbe de La Verapaz, tot i que admet el dret a la propietat privada, la terra té també «una funció social». Per la seva banda, els detractors de l'actitud dels prelats els acusen d'afavorir el desenvolupament d'unes mobilitzacions similars al Movimiento de Trabajadores Rurales Sin Tierra del Brasil.

C.C.

«Si els creients no tinguéssim motius per creure seríem uns necis»

■ El jesuïta Jorge Loring creu que un catòlic madur ha de tenir una fe i una cultura religiosa d'adult

MADRID.— El pare Jorge Loring és un dels majors comunicadors de l'Església espanyola; expert en el Sant Sudari, a les seves conferències hi assisteixen milers de persones, mentre que del seu llibre *Para salvarte* s'han venut més d'un milió d'exemplars, només a l'Estat espanyol. Ara publica una nova obra, *Motivos para creer*, a la col·lecció Planeta-Testimonio.

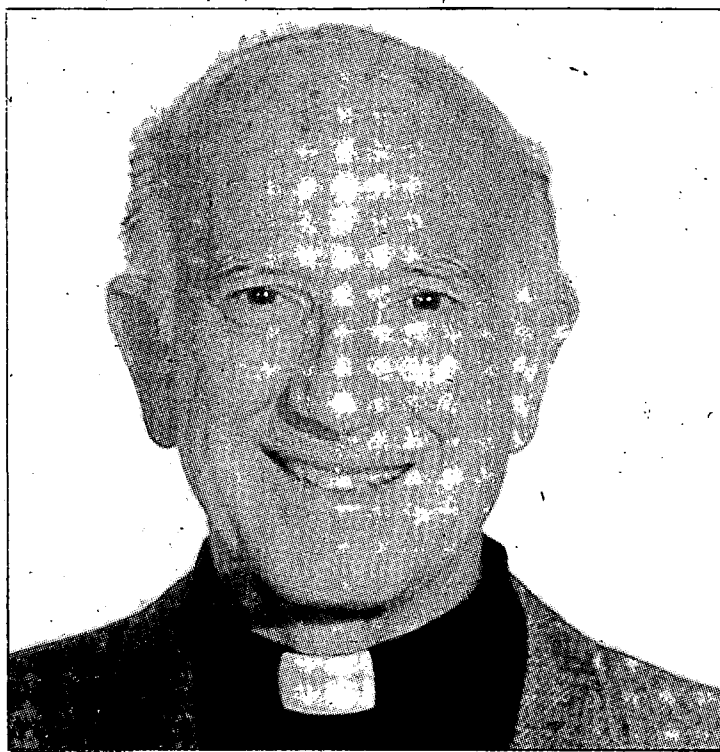
—Vostè parla de *Motivos para creer*, és que potser la gent necessita més motius ara que en altres èpoques?

—A ningú el pot convèncer allò que ignora. Aquest és el cas de molts que menyspreen la fe i els que la professen. Un home pot tenir una gran cultura humana, i no tenir cultura religiosa, o tenir-la infantil. Tots hauríem de tenir una cultura religiosa proporcional a la nostra cultura humana. D'aquesta ma-

nera coneixeríem els *motius per creure*. Si els creients no tinguéssim *motius per creure*, seríem uns necis. I això no ho pot sostenir ningú que conegui primeres figures com sant Agustí i sant Tomàs i els premis Nobel d'avui: Einstein, Max Planck, Heisenberg i Paul Dirac; tots ells, creients. En aquest llibre ofereixo alguns motius que fan raonable el creure. Però també fa falta pregar.

—Segons vostè, quin seria el primer i el més important motiu per creure?

—Les lleis de la Natura que evidencien la necessitat d'un ésser intel·ligent autor d'ella. Quan estudiem la Natura i veiem, per exemple, les lleis matemàtiques que regeixen el cosmos, quedem admirats. A Déu no se'l veu amb els ulls, però el reconeixem amb la nostra intel·ligència, perquè, en veure les me-

El pare Jorge Loring, autor de *Motivos para creer*.

Col·locació de la primera pedra de la nova biblioteca pontifícia de Salamanca

SALAMANCA.— El president de la Conferència Episcopal espanyola, Elías Yanes, va presidir l'acte de col·locació de la primera pedra de la futura nova biblioteca de la Universidad Pontificia de Salamanca. L'inici de les obres del nou edifici documental va coincidir amb el 25è aniversari del Patronat de la Universitat, organisme que també presideix monsenyor Yanes.

El projecte de la futura biblioteca de la Universidad Pontificia de Salamanca (UPSA) preveu la construcció d'un edifici de set mil metres quadrats que allotjarà més de quatre-cents mil volums i disposarà de sis-cents llocs de lectura. La idea de complementar la UPSA amb una nova biblioteca va néixer a mitjans del 1994. Des d'aleshores, el Patronat d'aquesta Universitat va desenvolupar diverses tasques perquè empreses, institucions i particulars s'impliquessin en el projecte i participessin en el seu finançament. De moment, ja s'han recollit més de 103 milions de pessetes, la majoria gràcies a les donacions voluntàries a l'Església catòlica.

(SIC)

Jesucrist en l'art aragonès

■ El museu diocesà de Jaca recull una mostra d'obres sacres

JACA.—El claustre de la catedral de Jaca exposa fins a finals d'agost un total de 56 peces d'art sacre aragonès que representen la figura de Jesucrist. A través de les diverses obres, el visitant pot fer un recorregut per la vida i misteris de Jesús: començant per la seva infantesa, fins a la seva mort i resurrecció. L'exposició, de caràcter temporal, reuneix obres que procedeixen de les diferents parròquies de la diòcesi. El director del museu diocesà de Jaca comenta que la mostra «és un acte cultural i religiós que pot considerar-se una preparació per al nou Mil·lenni».

(SIC)

ravelles de la Natura, ens adonem de la intel·ligència d'aquest que ha fet l'univers, d'aquest que ha fet la Natura. A ell l'anomenem Déu.

—Diu que hi ha molts catòlics que tenen una cultura religiosa infantil.

—Un adult necessita altres enfocaments, altres argumentacions. És com el vestit de la primera comunió que ja no li va bé. Per això, aquella persona que s'ha quedat amb una formació religiosa infantil s'omple de problemes, de dubtes i de dificultats. Un catòlic adult ha de tenir una fe i una cultura religiosa d'adult. És una responsabilitat personal de cadascú.

—Continua existint l'oposició entre la ciència i la fe, o és un fantasma del passat?

—La veritable ciència mai no pot trobar res contra la fe, ja que totes dues vénen de Déu. Si Déu és l'autor de la

ciència, perquè és ell qui posa les lleis de la Naturalesa, i l'autor de la fe, perquè és l'acceptació de les veritats de la religió que Déu ha revelat, aleshores ciència i fe vénen de la mateixa veritat i, per tant, no poden contradir-se.

—No fa gaire s'ha publicat un llibre contra les relíquies, sobretot contra el Sant Sudari. Per què és important per als cristians el Sant Sudari?

—El Sant Sudari és anomenat el «cinquè Evangelí» perquè ens informa de moltes coses que no sabíem de la Passió de Crist. I tot allò que parli de Crist, per a un cristià és el més important. A més, el Sant Sudari és un document científic i històric que confirma un dogma de fe: Crist va resuscitar.

Justo Amado

MARGARITA COMELLAS

MARGARITA COMELLAS
ADAPTACION DE AUDIFONOS

Audioprotésista
asociado
nº 1.493

Audífons de les millors marques, adaptats segons la necessitat de cadascú. A millor preu per a vostè.

Demani hora al 423 95 13

Estudi gratuït. Aprofiteu descompte especial
C/ Calàbria 119-121, 7, 4, 08005 Barcelona

Editorial

Religiosa tarragonina al Camerun

Ha passat per la Delegació diocesana de Missions de Tarragona la religiosa Montserrat Marimon Guasch. Només cal que preguntem als de Belianes per ella. Tothom ens en parlarà. És del poble! És de la Congregació de la Companyia de Maria i missionera al Camerun. Ella mateixa ens explica el que fan.

—On desenvolupes la teva tasca missionera?

—En un col·legi al poblat de Tokombéré, a l'extrem nord del Camerun, on l'any 1958 el sacerdot camerunès Simon Mpecke fundà una missió i, amb molta paciència i sentit humà, es va fer amic de les diferents tribus de la regió, que aviat el nomenaren *Baba*, és a dir, pare i guia. Abans, Tokombéré era conegut com Kudumbar (lloc de combat) i la gent hi arreglava els seus conflictes amb les armes. Ara Tokombéré continua sent un lloc de combat, però dona a tots els habitants de les seves muntanyes l'oportunitat de viure una vida més plena i oberta al futur.

—Com és el col·legi on treballes?

—És un lloc d'educació amb una clara referència a l'Evangeli, convençuts que Jesús ens proposa un camí nou: el de la germanor. Els alumnes vénen de poblats, ètnies i regions diferents, i per aquest fet, el col·legi és un lloc de trobada on s'aprèn a respectar l'altre, a treballar junts, a perdonar i a compartir, facetes molt necessàries a l'Àfrica d'avui, destrossada per la intolerància i per rivalitats de tota mena.

També és un lloc d'ensenyament general seriós, que permet als alumnes d'afrontar el futur, un futur basat en la seva pròpia cultura i tradició i en els coneixements adquirits.

—Què aporteu a l'educació i d'on treieu la força per fer la vostra tasca?

—La novetat del Col·legi Baba Simon i la seva raó de ser és preparar els nois i noies per ser capdavanters del progrés dels seus poblats, ja que ells són els qui en coneixen les necessitats, dificultats i aspiracions. Per això, a més dels cursos generals l'escola organitza cursos de formació professional en diverses especialitats, entre les quals destaquem l'agricultura, la ramaderia, la mecànica, la fusteria, la costura, etcètera. Volem donar als alumnes «una clau per obrir-se pas a la vida», en paraules de Baba Simon.

La força per tirar endavant la trobem en l'Evangeli, la Bona Nova que obre un futur millor i ens fa ser creatius i gosar creure que, malgrat totes les dificultats, una vida millor és possible.

Josep R. Pascual

La missionera tarragonina, Montserrat Marimon.

L'ÍNDIA

Un santuari catòlic de Karkal atreu nombrosos hindús i musulmans

Un centre de pelegrinatge catòlic, situat a Karkal a la diòcesi de Mangalore, atreu multitud d'hindús i musulmans. A la festa principal del santuari van assistir uns 400.000 pelegrins. El P. Joseph Fernandes explica que «es tracta d'una festa de tots els grups religiosos de la parròquia. Aquest lloc de pelegrinatge és un centre d'inculturació i de diàleg interreligiós, en el qual tots obliden les seves diferències i particularitats religioses».

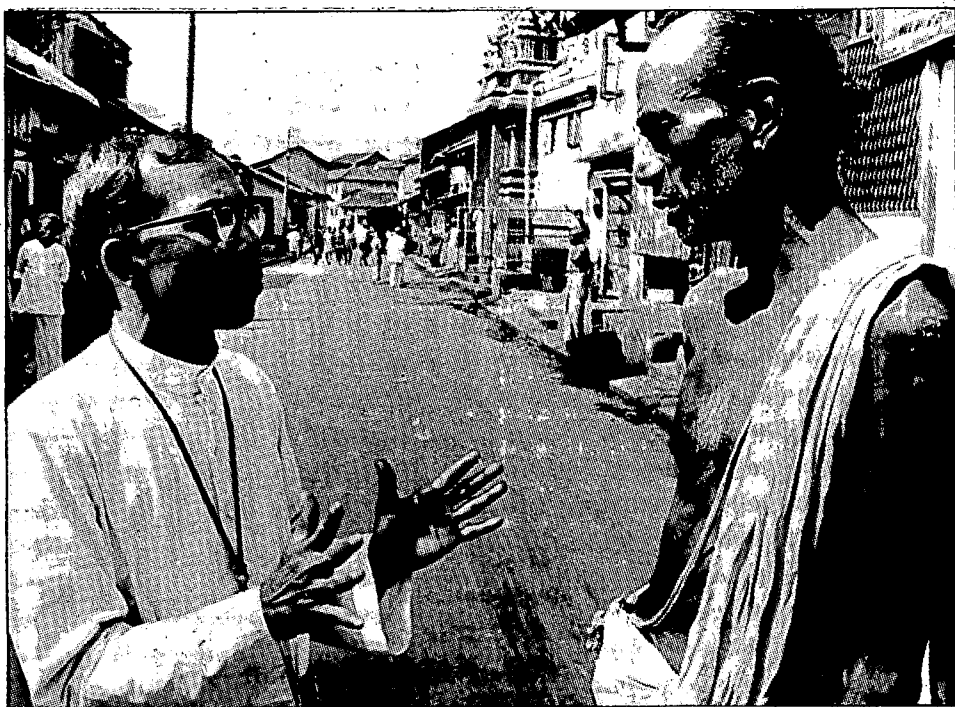
Per la seva part, Laxmikanth Acharya, un hindú membre del comitè de festes de la parròquia, explica que, en el moment de la comunió eucarística, els membres de les altres religions comparteixen els dons i l'oli presentat i beneït a l'ofertori. El musulmà Moham Ashraf, home de negocis i també

membre del comitè de festes, recorda que tots celebren l'últim dia de la festa, «independentment de la casta i la religió».

Aquesta festa local es remunta al segle XVII i vol expressar l'harmonia de la comunitat local i la riquesa de la seva herència cultural.

Segons una creença popular, compartida per cristians i no cristians, un fill beneït en aquest santuari queda sota la protecció de sant Llorenç, i nombroses persones creuen que les parelles sense fills han d'invocar el sant per tenir-ne. Així ho explica Jaddish R. Acharya, hindú, ministre d'agricultura de l'estat veí, que va anar al santuari a demanar un fill i «sant Llorenç me n'ha concedit dos».

(FIDES)

L'Església promou el diàleg del cristianisme amb les religions d'Àsia. Els preveres nadius faciliten que l'Evangeli il·lumini aquelles cultures mil·lenàries.

XILE

Enviad en missió el primer sacerdot diocesà

Durant la missa crismal celebrada a la catedral, el cardenal arquebisbe de Santiago de Chile, Carlos Oviedo Cavada, va anunciar oficialment l'enviament, per part de l'Església de Santiago, del primer sacerdot diocesà xilè en missió *ad gentes* en els 436 anys d'existència de la macrodiòcesi.

Es tracta de Roberto Guzmán, de 35 anys d'edat, que viatjarà a Moçambic (Àfrica) per integrar-se a la

comunitat dels Sagrats Cors. Guzmán va ser vicari de Peñalolen els darrers sis anys i des que estava al Seminari havia demostrat una gran inquietud missionera, fins al punt que durant les vacances de 1995 va viatjar a Ghana «per preparar el camí d'una vocació que costa molt de realitzar», segons es va referir a la revista *Chile Misionero* de les Obras Misionales Pontificias de Chile.

Una de les idees del P. Guzman és concretar el contacte entre la diòcesi de Santiago i una diòcesi d'Àfrica, de manera que qualsevol sacerdot de Santiago pugui anar una temporada a servir aquest continent.

En l'actualitat, a Xile hi ha un sacerdot diocesà per cada 11.142 habitants.

(FIDES)

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

JUNY

29. Diumenge

Sant Pere i sant Pau, Apòstols (S) Vermell. Lectures: Fets 12:1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4:6-8.17-18 / Mateu 16:13-19
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sir i Cassi, bs.; Marcel, mr.; Santes, Beneta, bg., i Maria, mare de Marc, deixb, de Jesús
Festa Major: a Abrera, Albanya, Alfarràs, Alp, l'Ametlla de Mar, Avinyonet del Penedès, Begur, Bigues, Calafell, Calella de Palafrugell, Cambrils de Mar, Canet de Mar, Cornellana, Figueres, Gavà, Gessa, Lavern, Lles, el Masnou, Montbrió del Camp, Osor, Perafita, Perafort, Premià de Dalt, Reus, Riudecols, el Rourell, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Sant Pere Pescador, Sant Pere de Ribes, Sant Pere de Torelló, Sant Pere de Vilamajor, Sora i Tossa de Mar.

30. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 18:16-33 / Salm 102 / Mateu 8:18-22. Si es vol: *Els Sants protomàrtirs de l'església de Roma (ML) Vermell*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marçal, b.; Alpinia i Austriclinia, preys.; Santes, Emiliana mr., i Lucina matr.

JUNY

1. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 19:15-29 / Salm 25 / Mateu 8:23-27
ALTRES CELEBRACIONS: *La Preciosíssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist.* Sants, Aaron, sacerdot de l'Antiga Llei; Gal, b.; Domicia, ab.; Teodoric, prev.; Teobald, mjo.; Santa Elionor, mr.

2. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 21:5.8-20 / Salm 33 / Mateu 8:28-34
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martinià, mrs.; Ot, b.; Vidal, Felicíssim i Eutiquià, mrs.; Santa Monegunda.

3. Dijous

Sant Tomàs, Apòstol (F) Vermell. Lectures: Efesis 2:19-22 / Salm 116 / Joan 20:24-29
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó II, p.; Anatoli, Heliodor i Dat, bs.; Jacint, mr.; Eulogi i comps. mrs.; Santa Mustiola, vg. mr.

4. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 23:1-4.19;24:1-8.62-67 / Salm 105 / Mateu 9:9-13. Si es vol: *Santa Isabel de Portugal (ML) Blanc.* TARRAGONA: *Dedicació de la Catedral* (catedral, S / diòcesi, F). *Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà arq. mr.; Asees i Ageu, profits.; Uldaric, b.; Innocenci i Jucundià, mrs.
Primer divendres del mes.

5. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Gènesi 27:1-5.15-29 / Salm 134 / Mateu 9:14-17. Si es vol: *Sant Antoni M. Zaccaria (ML) Blanc.* VIC: *Sant Miquel dels Sants* (ciutat, S / diòcesi, MO) *Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Numerià, b.; Santes, Filomena, vg.; Zoa, Trifina i Cirila, mrs.
Festa Major: a Vic.

Lectures bíbliques

29 de juny

Sant Pere i Sant Pau, apòstols

Solemnitat

Missa del dia

Lectura primera

Ac 12:1-11

*Ara veig que el Senyor m'ha alliberat de
debò
de les mans d'Herodes*

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, el rei Herodes detingué alguns de l'Església per fer-los mal. Féu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan, i quan s'adonà que això era ben vist dels jueus, féu agafar també Pere. Eren els dies dels Àzims. El féu tancar a la presó i confià la seva guàrdia a quatre esquadres de soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua. Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava Déu per ell sense parar.

Herodes ja anava a fer-lo comparèixer, però la nit abans, mentre Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó, tot d'una l'àngel del Senyor es presentà i la cambra s'omplí de claror. L'àngel tocà Pere, el despertà i li digué: «De pressa, aixeca't!» I les cadenes li caigueren de les mans. Li digué: «Cenyeix-te i posa't les sandàlies.» Pere ho va fer, i l'àngel va afegir: «Pren el mantell i segueix-me.» Pere sortí a fora i el seguia, sense saber que això que l'àngel feia era de veritat, es pensava tenir una visió. Passaren la primera guàrdia, passaren la segona, i arribaren a la porta de ferro que dona a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren, anaren fins a la primera cantonada, i l'àngel el deixà. Llavors Pere, tornant en si, digué: «Ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot el que el poble dels jueus esperava contra mi.»

Salm responsorial

33:2-3,4-5,6-7,8-9 (R.: 5b)

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindré sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. *El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta.*

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor,
exaltem plegats el seu nom.
He demanat al Senyor que em guiés,
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum;
i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor

entorn dels seus fidels per protegir-los.
Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor;
feliç l'home que s'hi refugia. R.

Segona lectura

2Tm 4:6-8.17-18

*Ja tinc reservada la corona que m'he
guanyat*

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'Evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·lèluya

Mt 16:18

Tu ets Pere.

Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir.

Evangeli

Mt 16:13-19

*Tu ets Pere. Et donaré les claus
del Regne del cel*

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu
 En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?» Simó Pere li contestà: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.»

La iniciació cristiana (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Un tema candent

Per poc que hom s'apropi a qualsevol parròquia, i conversi amb els preveres i el grup de catequistes, sorgeix molt aviat el tema de la preparació a la primera comunió. És natural que sigui així. La major part del temps dedicat a la catequesi té com a destinataris el grup d'infants que, després d'un temps més o menys llarg, començaran a participar en l'Eucaristia.

Val a dir que les converses, en aquestes ocasions, no sempre expressen satisfacció. Tothom valora la dedicació feta, i l'oportunitat que això representa per contactar amb moltes famílies; però, alhora, tothom és conscient també dels límits que a simple vista es poden observar. És un tema candent.

Fer una reflexió sobre aquest tema demana força calma, i una bona dosi del que tècnicament diríem «treball interdisciplinari». En efecte: s'hi barregen la teologia i la pastoral de l'Església i dels sacraments amb la sociologia religiosa, la història de l'Església i de

cada país amb l'experiència religiosa de les famílies, la tradició cristiana i l'evolució cultural, etc... Tot plegat, gens fàcil de discernir, i sobretot molt arriscat tractar-ho ràpidament.

No és només una qüestió d'avui

No és exactament el més important que es pot dir sobre el tema, però potser sí que convé tenir-ho en compte des del començament: que el temps de catequesi es consideri acabat amb la participació eucarística és quelcom profundament arrelat en la consciència del poble fidel. I no pas sense un fonament sacramental. De per si, la participació eucarística marca l'acabament de l'itinerari catecumenal, tal com es pot constatar encara en la iniciació cristiana dels adults. El cristià que participa de l'Eucaristia és, objectivament, un «iniciat» en els sants misteris.

No es tracta de caure en un idealisme formal, sense voler veure quina és la realitat. Però potser interessa un cert

recurs a la història. És bo tenir present que, durant molts anys, fins a la decisió de sant Pius X, l'any 1910, la primera participació eucarística anava lligada amb l'acabament de la infància i l'entrada en l'adolescència, i unida —o, si més no, vinculada— la formació escolar i la catequètica. La «primera comunió» assenyalava, ja aleshores, l'acabament de la catequesi.

Cal notar, encara, que normament es podia pensar que, abans d'aquesta edat, el bisbe hauria fet la visita pastoral a les parròquies, i tots els batejats, fins i tot els més petits, haurien rebut la confirmació (cosa, d'altra banda, perfectament tradicional en l'Església: n'hi ha prou amb veure les representacions medievals de la confirmació, amb els infants en braços de la seva mare mentre el bisbe fa la crismació). Tot portava a què, de fet, el cristià que començava a combregar podia considerar-se realment com un «iniciat».

Tampoc aleshores, evidentment, això significava que aquest cristià visqués amb tota coherència segons els

dons rebuts, ni tampoc que participés en l'Eucaristia dominical amb tota constància. Els problemes d'absència dels cristians a l'assemblea dominical són tan antics com la comunitat cristiana (cosa que no vol dir que es pugui, per això, considerar inútil treballar per superar-los), amb formes diverses, i particularment agudes en l'actualitat.

Però avui té un rostre propi

Quan sant Pius X va decidir que la participació a l'Eucaristia no haviat d'estar necessàriament lligada a tot el procés complet de formació catequètica ho feia mogut per una intuïció perfectament vàlida: L'Eucaristia no és el premi de final de curs per a uns alumnes aprofitats!... També els infants són cridats, des de la seva possibilitat de fe, a rebre el Còs de Crist!

Però l'aplicació de la intuïció de Pius X no es va alliberar de la concepció persistent que, amb la primera comunió, acabava la catequesi. I, d'altra banda, tot l'escenari en què es movia la pastoral en aquells primers anys del nostre segle havia de quedar molt aviat profundament trasbalsat.

La Bíblia a l'abast

Sant Pau, exemple i testimoni

(2Tm 4:6-8.17-18)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

«Acabada la cursa»

Després d'escoltar en la primera lectura el testimoni de sant Pere enmig de la persecució, assistit per la pregària de tota la comunitat: «La comunitat pregava Déu per ell sense parar» (Ac. 12:5b), la segona lectura ens ofereix l'exemple —model a imitar— i el testimoni de martiri de sant Pau, que es debat en una penible solitud (v. 16). L'Apòstol es despideix. Ple de fe (v. 7) esperança i amor (vv. 8 i 18), ens diu un simple *a reveure, fins al cel*. «La meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar» (v. 6a). Com en la litúrgia de les libacions (Cf. Ex 29:38-40, Nm 15:5 i 28:7), sant Pau mirant enrere contempla la seva vida com una celebració ritual que ha arribat a aquell moment august desitjat de temps (Cf. Fl 2:16b-17). Tot el que ell ha construït, o bé millor, tot el que de preciós la gràcia de Déu ha fet en ell, ara és vessat com una ofrena damunt de l'altar en homenatge i obsequi al Senyor. La vida de l'Apòstol és del

Senyor i ara és a punt de retornar-la-hi amb l'esperança de reprendre-la en «el seu regne celestial» (v. 18b): «Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port —literalment: “i ha arribat el temps del meu desamarratge”» (v. 6b). Ha estat un bon lluitador, un atleta esforçat: «Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel —literalment: “he combatut un bon combat, ha acabat la cursa, he conservat la fe”» (v. 7), ara alça la torxa encesa del seu si sense reserves al Jesús que li havia sortit a l'encontre al camí de Damasc. L'apòstol es veu fort, ferm, madur, apte per a la victòria.

Ferm en l'esperança

«I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat» (v. 8a). No ha lluitat ni ha corregut en va. En el seu certamen confiava amb un «jutge just» —que en la versió litúrgica es llegeix *altíssim*— (v. 8b), que no enganya ni fa trampa: el Senyor. És ell qui «quan serà el dia» (v.

8b) li donarà la corona que s'ha guanyat noblement. Aquell dia és el dia del Senyor, el dia de l'arribada de l'Apòstol a la meta, a les platges eternes. Aquesta és l'esperança que l'anima i que li fa dolç i desitjable l'allunyament per sempre del port terrenal. Una esperança que no és sols penyora del que el Senyor li reserva a ell, sinó a «tots els qui enyoren la seva manifestació» (v. 8c), o sigui que desitgen amb amor, sense temença, el retorn definitiu del Senyor. L'esperança de l'Apòstol s'ha vist posada a prova. Al final de la seva vida i trobant-se en perill de ser condemnat a mort, es troba sol, abandonat a la seva sort pels qui ell creia amics. Això el fa exclamar: «En la meua primera defensa davant el tribunal, ningú no em va fer costat, tots em van abandonar. Que Déu els ho perdoni» (v. 16). Únicament el sosteniment de la fe i de l'esperança en el Senyor l'aguantaven: «El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'Evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans» (v. 17). Sant Pau, lliurat tot ell a l'anunci

de l'Evangeli sap veure el costat positiu de la seva dissort. Gràcies al seu empresonament i judici, ha tingut ocasió de proclamar la Bona Nova de Jesús allí on difícilment hauria pogut penetrar.

Convenciment i lloança

Enfrontant-se amb la incertesa de la seva sort, sant Pau expressa novament i amb valentia el seu convenciment: el Senyor li fa costat i el salvarà: «El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu regne celestial» (v. 18a). Serà el gran dia del natalici de l'Apòstol «al seu regne del cel». Tot haurà estat iniciativa i obra del Senyor, l'únic que té i es mereix la glòria de tota l'aventura de sant Pau i de tota la humanitat. «A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén» (v. 18b). La vida de sant Pau, aquest gegant de la fe i de la predicació de l'Evangeli, acaba com una perfecta acció litúrgica. Vessada tota entera damunt l'altar del Crist, és per damunt de tot i sense cap reserva glòria de Déu.

Breu comentari del Pare nostre

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

El Pare nostre s'anomena «l'oració dominical». Dominical ve del llatí *dominus* que significa senyor. Com que aquesta bella pregària —la més preuada de totes— la va ensenyar Jesús, per això és qualificada d'oració del Senyor.

El Pare nostre és una pregària dolça i vigorosa. Surt dels llavis amb molta facilitat. Oració dels deixebles, camí segur per aprendre a resar. Els cristians el reciten diàriament. I, mentre el diuen, se senten en l'atmosfera de Déu. El Pare nostre és la pregària dels fills que s'adrecen al Pare.

Pare nostre: exclamació confiada de fill. Exclusió de la por. Pare nostre, és a dir, Pare de tots. El Pare celestial ens agermana i ens fa teixir un més gran sentit de fraternitat. Impossible desentendre's dels germans. Dir Pare nostre és pregar, fins i tot, pels que no ho fan.

Sigui santificat el vostre nom: el nom és la persona. El Déu de la misericòrdia i de l'amor, el que té un nom —Jahvè— que salva, el que és lent a la ira i ric en el perdó. El qui prega anhela que Déu —l'únic— es reveli amb tota la seva potència i esclati. Petició que surt de les profunditats de l'ànima. Rés d'un cor totalment sensible a Déu.

Vingui a nosaltres el vostre regne: els humans necessitem un regne de veritat i de vida, de santedat i de gràcia, de justícia, d'amor i de pau. Demanda d'un

món transformat. Llunyania de l'odi, la violència i la mentida. Un món de perdó generós i de solidaritat efectiva. Un món, on l'ajut i el compartir no siguin solament paraules buides que expressin desitjos que no anhelem complir. Oració que demana el do d'un vertader sentit de la justícia evangèlica.

Faci's la vostra voluntat: sí, de vegades sembla al revés, com si el Senyor hagués de fer el que nosaltres volem. En realitat, el que importa és el seu voler. Els nostres anhels solen ser esbojarrats i puerils. Només el voler de Déu és certer. Un voler que crea veritables camins de bondat i de felicitat. El món només el salvaran aquells que sintonitzin amb el voler del Senyor. Resar-li amb aquesta petició és suplicar que sapiguem estimar el seu voler. Que no pretenguem altra cosa que fer la seva voluntat. Com el Crist. En el dolor i en la creu.

El nostre pa de cada dia doneu-nos-el avui: hom expressa el desig d'una vida digna. No demana acumulació de riqueses, sinó el que permet menar una existència d'acord amb la dignitat humana. Clam buit d'egoisme, perquè és quelcom que demanem per a tots els homes i dones del món sencer. Aquí s'expressa voler compartir els béns i ajudar els necessitats. La vida digna és per a tots els pobles de l'univers.

La vida digna no ho és només pel pa material, sinó també pel pa de l'eucaristia amb el qual el bon Pastor ens vol nodrir.

Perdoneu les nostres culpes com nosaltres perdonem: resar el Pare nostre fa sentir la necessitat del perdó. Els cristians experimentem la temptació i de vegades pequem. Pequem de paraula, obra i omissió. Saber demanar perdó és un gran do cristià. Una necessitat de qui coneix la pròpia feblesa. La pregària dominical és forta: que Déu ens perdoni tal com nosaltres perdonem el proïsme. La venjança, que brota tan espontàniament en les nostres vides, és una direcció totalment prohibida. No és cap vergonya demanar perdó. No és cap vergonya perdonar els altres, encara que tinguem la sensació que és una presa de pèl.

No permeteu que caiguem en la temptació: que Déu no ens deixi entrebancar en el camí de la fe. Que mai —mai— no deixem de sentir la importància de ser guiats per Déu. Perquè només en Ell hi ha la vertadera autonomia humana i la llibertat de debò. Que no errem en el camí de l'Evangeli. Importa molt suplicar que el Senyor no ens deixi caure.

Deslliureu-nos de qualsevol mal: l'alliberament no es troba en nosaltres mateixos, sinó en el Creador i Salvador que ens estima. Creats i redimits per amor, des del fons de l'ànima sabem que el Senyor és sempre amb nosaltres i que ens salva del mal i del maligne. Cada dia, perquè coneixem la nostra pobresa, recitem de cor aquesta petició. I la seguretat que Ell no ens deixa mai es fa sempre viva en nosaltres.

Enfortir-se o reprimir-se

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

retrats bíblics
intencionats

Em desperto i escolto a la ràdio mentre em vesteixo el consell que fugi de les grasses, de les salses picants i de la pastisseria, que faci exercici físic i que vigili el meu pes.

Per la carretera, quan vaig a dir missa, avanço un grup de gent gran del poble que va amb bicicleta per tenir bona salut.

La senyora que neteja casa meva a vegades vesteix roba esportiva ja que, em diu, cada dia corre quatre quilòmetres per mantenir-se en forma.

Un senyor que esmorza amb mi em demana una sacarina en comptes de sucre, perquè no es vol engreixar.

Tots són detalls de gent sensata del nostre temps. Si jo aconsellés, un dia desdejunar els divendres, si proposés posar-se un jersei de llana ben gruixut, o dutxar-se amb aigua freda al matí, si

suggestís estalviar els refrescos i beure només aigua de l'aixeta, que no s'ha de beure ni licors ni aguardent, tot això per ser agradables al Senyor, em dirien que imposo repressions pròpies de la dictadura, ja superades amb l'arribada de la democràcia.

Però el dejuni i el sacrifici corporal són molt antics i recomanats pels millors mestres de vida espiritual, vida que mereix tant de compte, almenys, com la vida corporal, perquè totes dues són constitutives essencials de la nostra existència personal.

La bella i elegant Ester, amant predilecta i reina del poderós rei Asuer, quan amb por i decisió va haver de presentar-se, sense ser requerida, a la presència del monarca, exposant la seva vida, es prepara amb dejunis, vestits de penitència aspres i practicant oracions intenses. I privada voluntàriament i

lliure en l'harem d'aquestes satisfaccions —com a dona predilecta tenia dret a molts plaers—, essent com és esposa, però no esposa lliure —d'aquí la seva frigidesa al llit del gentil—, només després d'aquestes privacions, s'atreveix a fer el pas, i es val de les seves dotes de seducció.

El dejuni personal i el sacrifici, la seva pregària solitària, que acompanya la col·lectiva dels que viuen fora del recinte, són el poder que venç les rígides normes de palau que li són contràries i la perversitat d'Aman, que havia decidit l'anihilament del seu poble. I Ester surt victoriosa i salva el seu poble. Encara ara el poble jueu celebra cada any una gran festa en el seu honor, una mena de carnestoltes infantil.

Observeu que al dejuni i a la consuetud de l'èxit aconseguit li segueix

el festí d'acció de gràcies, perquè, per conèixer completament el valor de l'austeritat, cal experimentar el goig de la festa. (En aquells temps llunyans de la postguerra, a casa meva, els dies de Nadal i de Pasqua i en la festa onomàstica dels meus progenitors, i només aquests dies, es prenia cafè i es menjaven galetes i el meu pare bevia una copa de conyac. No fa gaire a la Llobeta, la inoblidable Gna. Elena cada diumenge preparava arròs amb conill. No li importava que els comensals sempre fossin els mateixos. L'arròs, deia, fa diumenge. Les festes que estic sol a casa em prenc una cervesa «a la salut de Déu», cosa de què intento privar-me en altres moments, com un gest per mantenir ferm el fonament de la meva religiositat: I aquesta cervesa em sembla deliciosa.)

Amics de Déu

Sant Joan Baptista, profeta i precursor del Senyor, 24 de juny

L'aldeia d'Ain Karim, prop de Jerusalem, refulgeix al sol de migdia. Ja fa temps que Zacaries, en plena ofrena ritual de l'encens al temple, va rebre la visita de l'arcàngel Gabriel. Des d'aleshores roman mut, però les paraules del missatger celestial van donant voltes pel seu cap. Arribava Maria de visita. Fa tant de temps que no veu els seus parents! I a rebre-la surt Elisabet, que la felicita amb aquestes paraules: «Eis beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes.»

Tres mesos després neix el precursor. Maria ha estat atenent delicadament la seva cosina. Vuit dies després, la cerimònia de circumcisió exigirà l'adopció d'un nom per al petit. Malgrat els requeriments familiars, Zacaries escriu sobre una tauleta el nom de Joan. Recobra la veu a l'acte, amb gran sorpresa dels testimonis.

Joan va creixent en salut i harmonia. Quan era jove es va retirar al desert i, uns anys després, va començar a predicar la penitència i el baptisme de conversió. El seu trobament amb Jesús, a qui va batejar al Jordà, fou emocionant. Ell mateix va encaminar cap a Jesús els seus de-

xebles més destacats, com eren Andreu i Joan Evangelista.

Fou empresonat per Herodes a la fortalesa de Maqueront, ja que el rei no podia suportar les denúncies que Joan feia en contra dels seus abusos, especialment el del seu adulteri amb Herodias, l'esposa del seu germà Filip.

Finalment, a instàncies d'Herodias, Herodes va fer decapitar Joan en el transcurs de la festa del seu aniversari. Així Joan va morir màrtir per la causa de la santedat de Déu i de la veritat que ell proclamava amb valentia.

Pels camins de la Bíblia

Booz es casa amb Rut

Després de passar el dia espigolant, Rut va recollir mig sac d'ordi. Se'l va carregar al coll i se'n anà al poble.

Noemí li va preguntar: «On has estat espigolant avui?»

Rut va explicar a la seva sogra amb qui havia treballat, i va afegir: «L'home amb qui he treballat es diu Booz.»

Llavors Noemí va dir a la seva nora: «Que el Senyor el beneeixi. Aquest home és parent nostre, un dels que han de vetllar per nosaltres.»

Booz va prendre Rut per muller. El Senyor va beneir aquesta unió fent que Rut tingués un fill. Les veïnes deien a Noemí: «Beneït sigui el Senyor que no t'ha deixat avui sense ningú que vetlli per tu. El nen et serà conhort i protecció en la vellesa, perquè l'ha infantat la teva nora, que tant t'estima. Ella per a tu val més que set fills.»

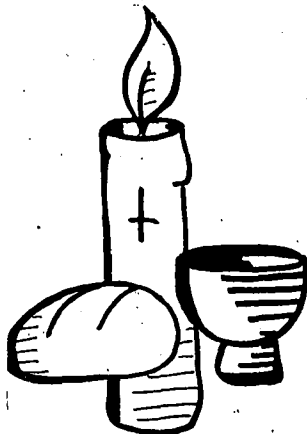
Noemí prenien el nadó, se'l posava a la falda i li feia de mainadera. Les veïnes deien: «Noemí ha tingut un fill!»

I foren elles que l'anomenaren Obed.

Obed va ser el pare de Jessè i Jessè el pare de David.

Fem Catequesi

El tercer precepte de l'Església

El tercer precepte de l'Església és combregar per Pasqua de Resurrecció. En instituir l'Eucaristia, Jesús va dir: «Feu això que és el meu memorial» (Lc 22, 19); i un temps abans de la seva mort i resurrecció, va pronunciar el famós sermó del pa de vida, en el qual digué: «Us ho dic amb tota veritat; si no mengeu la carn del Fill de l'Home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres» (Jn 6, 53).

Fidel a les paraules del Crist, l'Església ha celebrat constantment l'Eucaristia, memorial de la mort i resurrecció del Senyor, i vol que els cristians

en participem rebent fidelment el cos i la sang del Crist.

El tercer precepte estableix un mínim: almenys cal combregar per Pasqua de Resurrecció, perquè en aquesta data celebrem amb gran solemnitat que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres a la creu i ha passat de mort a vida en la resurrecció.

Però el bon cristià no es conforma amb els mínims, sinó que busca una relació més personal i estreta amb Jesús. Per això, tots els fidels som convidats a rebre el cos i la sang de Crist quan participem en la celebració de l'Eucaristia i a preparar-nos bé per fer-ho.

Litúrgia

L'ermita

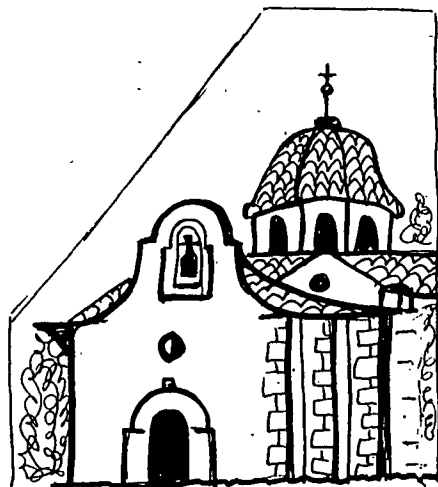
Caminant per les nostres serralades, en llocs solitaris podem trobar-nos amb una petita església; és una ermita.

Alguns cristians han volgut viure la seva vida de fe en una solitud gairebé total, a fi de lliurar-se completament a l'oració i al treball manual, sense distraccions de cap mena: són els ermitans. No viuen en comunitat —com fan els monjos als monestirs—, sinó que cadascú viu sol en l'ermitatge i té cura de la seva església, l'ermita.

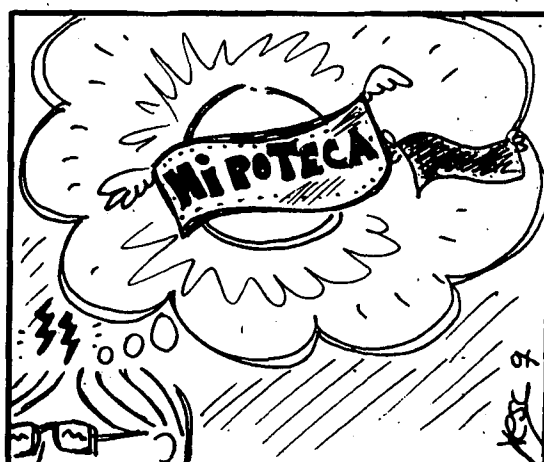
Actualment són poques les ermites que podem trobar amb el seu ermità o ermitana a les nostres terres, però en temps passats era una cosa força freqüent.

Tanmateix, amb motiu d'alguna celebració especial, o d'un aplec popular, encara és possible que algun dia a l'any, aquesta esglésiola, que resta gairebé sempre solitària, aculli un bon grup de persones per a la celebració de la missa.

Quan, tot caminant per les muntanyes, trobem una ermita, és una bona ocasió per recordar-nos de Déu i fer un moment de pregària, recordant-nos que és de la seva mà que ha sortit la bellesa de la creació i que el seu amor misericordiós ens ha salvat per Jesucrist, el seu Fill.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

Oferir aprenentatge per sortir de la marginació

■ ADSIS treballa en el camp de la formació juvenil i ensenya a valdre's

L'Associació de Serveis Iniciativa Social (ADSI) és una entitat que va néixer el 1983 a Barcelona. Els seus promotors van ser un grup de persones sensibilitzades per la marginació existent en àmbits de la nostra societat. Des d'aleshores, la seva actuació ha estat encaminada a realitzar «una promoció humana, social i cultural de tots aquells joves que es troben en aquests sectors desfavorits», explica Mercè Yubero, coordinadora d'un projecte d'ADSI. Un dels programes de l'associació és Xàrvol (Xarxa de Voluntariat) en què és possible participar de forma desinteressada en les diverses activitats de l'entitat perquè nois i noies ajudin a altres joves.

«La marginació és un circuit tancat. En una família que pateix problemes socials, on hi ha pocs recursos... es crea un ambient molt concret que implica un rendiment escolar baix i això suposa una futura inserció laboral complexa». Aquestes són les paraules que utilitza Mercè Yubero per definir un àmbit general de marginació i dues de les seves conseqüències: les dificultats escolars i els obstacles en el moment de trobar una feina. Per aquesta raó, l'Associació de Serveis Iniciativa Social (ADSI), nascuda a Barcelona el 1983, ha desenvolupat dos grans vessants d'actuació: un destinat a l'aprenentatge escolar i, l'altre a la inserció sociolaboral. La implantació d'aquest pla de treball neix del convenciment que «el cercle de la marginació es pot tallar amb la formació, encara que a ADSIS —especifica Yubero— entenem la formació des d'un punt de vista integral». En aquest sentit, les persones que treballen en l'entitat busquen que els joves amb problemes es coneguin a ells mateixos, s'integrin a la vida del barri i es desenvolupin en solidaritat, mitjançant l'«adquisició d'unes eines bàsiques».

Pel que fa a l'aprenentatge escolar, ADSIS compta amb dos nivells d'atenció. El primer està dirigit als nens i nenes de 13 i 14 anys que necessiten reforç escolar, perquè són repetidors o manifesten llacunes conceptuals i procedimentals, i alguns no disposen d'espai per estudiar a casa seva. La finalitat de les diverses activitats que es porten

a terme en aquest camp és completar i enfortir la formació que els joves reben a l'escola. En el marc d'aquesta etapa d'atenció, Mercè Yubero destaca que a través d'«un ambient afectiu favorable i d'un tracte personalitzat, els nens i les

Nens i nenes en un dia de festa a ADSIS.

nenes es desbloquegen i s'obren a l'aprenentatge». El segon nivell, anomenat Centre Obert, està dirigit als joves de 15 a 18 anys inserits en el fracàs escolar. En aquest cas es treballa per donar als joves una formació integral que afavoreixi la seva inserció social. Quan el jove ha adquirit «unes habilitats, ha recuperat la seva autoestima..., aleshores pot tornar a entrar al sistema escolar, pot començar un curs de formació ocupacional o bé preparar-se per obtenir el graduat escolar», comenta Yubero.

Pel que fa a la secció d'inserció

laboral, ADSIS ha desenvolupat l'Aula de graduat escolar, grups d'orientació vocacional i tallers d'iniciació professional que estan pensats per a joves entre els 16 i els 20 anys.

Horaris i espai ordenat

Els adolescents i joves arriben a ADSIS a través de l'escola, amb la participació dels serveis socials, dels centres de menors i de justícia juvenil. En el transcurs del temps que aquell nen o nena estarà a l'entitat es mantindrà contacte amb el col·legi o amb el centre que l'hagi enviat, ja que «les actuacions que fem a ADSIS van coor-

van a dormir tard i també s'aixequen tard, els pares treballen tot el dia fora de casa i, per tant, disposen de poca dedicació familiar. Tot plegat influeix negativament en la conducta escolar i en el seu rendiment, i això marca molt en la vida d'una persona. Davant una situació com aquesta no és fàcil que els adolescents canviïn la seva actitud, fa falta entrega i força mesos de feina. «Costa trencar amb que signifiquen els llibres, un paper, un examen. Però a poc a poc, es va fent», diu Yubero. Així, des d'ADSI s'ha vist que la possibilitat de treballar en grups reduïts i el tracte personal són claus per assolir la incorporació dels joves a la formació escolar.

Els valors de referència

Les diverses tasques que es porten a terme a ADSIS compten amb la col·laboració de voluntaris que, a través del programa Xarxa de Voluntariat (Xàrvol), participen en la formació dels adolescents amb dificultats. La majoria d'aquests voluntaris són joves entre els 18 i 26 anys que dediquen unes hores a la setmana a ajudar als coordinadors dels diferents projectes que té endagats l'associació. Tanmateix però, la formació no està únicament destinada als adolescents que envien les escoles, sinó que la formació és un procés obert a tots els voluntaris de Xàrvol. Mercè Yubero explica que «a tots aquells que participen en la nostra entitat, intentem projectar-los o potenciar-los conceptes com el respecte a les persones, a la solidaritat, perquè els valors de referència són molt importants en la vida d'una persona». A partir d'aquest esquema de treball, ADSIS és un bon marc de creixement personal per a tots aquells joves que mitjançant la seva solidaritat aprenen a «comprometre's amb una realitat social», conclou Mercè Yubero.

Raquel Planas i Silva

ADSI
ASSOCIACIÓ DE SERVEIS
INICIATIVA SOCIAL
C/ LUGO, 61, BAIXOS
08032 BARCELONA
TEL. 93/ 357 75 75
FAX 407 02 34

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

IncaVoli

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat/cultura

Susanna Tamaro parla de la seva fe cristiana

■ La vida de sant Francesc ha estat per a l'autora «font de maduració i creixement»

Susanna Tamaro ha assolit un gran èxit amb els seus llibres. Alguns d'ells s'han traduït ja al català i al castellà, com *Anima Mundi* i *Ves on el cor et porti*. Aquesta jove escriptora italiana posa en qüestió les formes extremes de les ideologies modernes, sobretot el comunisme en la seva versió estalinista. En canvi, aflora en els seus llibres un

desig d'interioritat i d'espiritualitat que els fa particularment atractius. Tamaro atrau especialment els joves. I per aquesta raó és evidentment criticada amb ferocitat per la «nomenklatura» de la crítica literària, favorable a les ideologies que ella s'atreveix a posar en qüestió. Però la seva llibertat és molt gran, fins al punt que no ha dubtat

a acceptar fa poc un guardó com el Premi internacional Santa Rita, que la ciutat de Cascia li ha atorgat «per haver sembrat en el món sencer la cultura de l'amor i del perdó». Susanna Tamaro confessa que sant Francesc ha estat per ella «font de maduració i de creixement».

—Tot i ser «laica» sense un especial currículum eclesial, està sent últimament molt flirtejada pels catòlics. Vostè ha declarat, per exemple, que estima les pelegrinacions a Lourdes i ara rep aquest premi de mans del l'arquebisbe de Lecce: no sent una mica la responsabilitat de veure's proposada com a model?

—El que em disgusta és sentir sempre, darrere de les preguntes que se'm fan, un sentit de provocació, com si jo actués sempre i només en el meu profit personal. Jo no he declarat mai que estimo les pelegrinacions a Lourdes. Només he explicat una experiència meua sobre Lourdes a la revista *Famiglia Cristiana*, en la qual escric cada setmana. Des de fa tantíssims anys, freqüentar llocs sagrats forma part de la meua vida: he estat cinc cops a Jerusalem, moltes vegades a Assís, un cop al santuari de la Verna, he passat llargs períodes a Galilea, però no tinc per costum, quan visito aquests llocs, fer-me seguir per un seguici de fotògrafs. De cap manera em sento «flirtejada» pels catòlics ni he buscat mai, per càlcul o por d'aïllament, pertànyer a cap grup. Sempre he tingut un vivíssim sentit de responsabilitat sobre el meu ser i sobre les meves accions. El tenia quan era una persona desconeguda i el segueixo tenint ara. La veritable responsabilitat no està pendent del judici dels homes, sinó de la veu de la pròpia consciència. Sé que he rebut un gran do de Déu. La meua responsabilitat està fixada plenament en actuar de manera que aquest do —el do de la comunicació— perduri fidel a la seva vocació originària.

—No sembla que l'èxit li hagi pujat al cap: és humilitat o desinterès? Què ha canviat en la seva vida a causa d'aquesta relació tan «càlida» amb el públic?

—No he donat mai importància a les coses exteriors, a fer-se veure, a tenir. Precisament pel fet que considero el meu talent un do del qual he de ser responsable, —i no un mèrit meu del qual vanagloriar-me— he aconseguit sense dificultat viure l'èxit amb un gran despreniment. Naturalment hi ha hagut un canvi i és un canvi que té dues cares: la fosca que m'obliga, a pesar del meu desig de discreció i de reserva, a estar permanentment en el centre de l'atenció, sovint malèvola, dels mitjans de comunicació, i la positiva que m'ha permès obrir un gran diàleg, ric d'humanitat i de profunditat amb les persones que llegeixen els meus llibres.

—Què els diu als joves catòlics que la sol·liciten cada cop amb més freqüència com a «testimoni» o que veuen en vostè una referència significativa per la seva fe?

—Els dic que sóc testimoni d'un viure diferent, que vaig més enllà de l'horitzó de materialisme i d'egoisme que atenalla la nostra època.

—Vostè és coneguda per la reserva amb la qual envolta les seves opcions privades. A pesar d'això, què pot dir de la seva relació amb Jesucrist i amb el cristianisme? Què li ha donat, quina importància li atribueix avui per a la

Susanna Tamaro.

seua vida?

—La meua reserva ha excitat amb freqüència la fantasia dels periodistes, els quals imaginem que qui viu a l'ombra, ho fa per amagar alguna cosa. No amago cap secret ni cap escàndol, sinó el d'una gran coherència entre allò que penso i allò que visc. El cristianisme ha estat sempre un eix important de la meua vida. Visc des de fa moltíssims anys a la llum de l'Evangeli. Precisament per fidelitat al missatge evan-

gèlic no estimo les proclames, les exhibicions, els judicis. Crist és el salvador de l'home, aquell que, purificant el cor del mal, el fa lliure.

—Vostè parla amb freqüència de «misteri», de «sentit del sagrat», «interioritat», «cor»... Termes tots ells que parlen del seu interès per les coses de l'esperit, però que també es mantenen suspesos en la vaguetat per la seva indeterminació. Una mica com l'estil de la *new age*. Què respon a aquesta acusació?

—Cada vegada que em són dirigides aquestes preguntes, tinc la sensació que els meus llibres, en efecte, no han estat llegits. Des de *Per voce sola* fins a *Anima Mundi* la preocupació religiosa és constant i es desenvolupa sempre sobre les vies de l'eix judaisme-cristianisme. A *Ves on el cor et porti* hi ha, a més, un pas precís en què la protagonista desconfia de tots els gurus, els espiritismes i les fàcils mixtificacions del tipus *new age*. La frase emblemàtica del llibre és, en efecte, «el regne de Déu està dins de vosaltres». Frase que crec que pertany de dret al cristianisme. Les referències citades en els meus llibres són La Bíblia, els Evangelis, *Les Confessions* de sant Agustí, *La Petita Filocalia* i més subtilment *Els Sermons de Maese Eckhart* i *El Núvol del No-Coneixement*. Quan apareix una figura religiosa pertany sempre al món de l'Església: el jesuïta pare Thomas, la franciscana sor Irene. El «cor», el «misteri» i el «sagrat» pertanyen molt principalment a la nostra cultura religiosa. En conseqüència, no arribo a entendre com s'ha format aquest equivoc.

—Hi ha alguna pàgina de l'Evangeli que la provoqui d'una manera especial? O alguna història d'un sant?

—L'Evangeli és una continuada i ininterrompuda provocació, un rossinyol que fa saltar totes les nostres certeses. L'Evangeli tanca en si mateix el camí que porta a la veritat, al poderós actuar de l'Esperit de Déu en els nostres cors. El sant, la vida del qual sempre ha estat per a mi font de maduració i de creixement, és sant Francesc.

—Vostè ha tingut que afrontar sovint les polèmiques i té també molts crítics. Com viu aquest aspecte de la seva feina?

—A causa del clima que des de fa quatre anys s'ha format a l'entorn de la

meua persona, no desitjo respondre aquesta pregunta.

—Entre els intel·lectuals trobem aquells que exalten el paper de l'Església com a «mestra d'ètica», fins i tot en l'àmbit social i civil, trobem aquells que prefereixen subratllar, en canvi, el caràcter espiritual de reclam i d'advertiment d'un «altre horitzó». Què pensa vostè de la imatge que l'Església dóna de si mateixa als homes d'avui?

—Crec que l'Església ha d'incloure els dos punts: l'espiritual i el sociocivil. Edith Stein deia que l'Església és un torrent de gràcia que travessa els segles. Penso que aquest torrent ha de fer lliscar l'aigua amb la mateixa força i generositat que fa un torrent de muntanya en l'època del desgel. Hi ha massa set al seu entorn, massa sequera.

—Vostè ha declarat que *Anima Mundi* tanca una època en la seva obra literària. Quin serà el seu proper treball? Reflectirà de manera explícita els seus interessos religiosos?

—Penso que en un període de temps relativament breu escriuré un llibre pels nens amb el qual acabaré la trilogia iniciada amb *Cuore de Ciccio* i el *Cerchio Magico*. Més enllà d'això només veig un gran parèntesi com a escriptora. En aquest interval de temps pot passar que no escriui cap altre llibre. Escriure per a mi ha estat una extraordinària aventura, però escriure també és una petita part de la meua vida. És una mica com si hagués agafat un autobús, un mitjà de transport. He vist el paisatge de sempre, però l'he vist en moviment. Ara vull baixar i tornar a caminar en l'existència banalment tranquil·la de tots els dies. Posar l'activitat creativa sobre un pedestal, idolatrar-la, vol dir introduir un llast en la pròpia vida. La meua existència està encaminada a la espiritualitat i, per tant, si alguna cosa hagués de succeir en el futur, estarà fortament marcada per aquesta visió del món. I a més a més aquest viatge, no ho nego, m'ha fatigat molt, m'ha provat físicament. Estic cansada per la tensió interior —que en escriure *Anima Mundi* va ser molt forta— i pel clima de contínua violència, calúnnia i escarni que en tots aquests anys s'ha creat a l'entorn de la meua vida.

Roberto Beretta
Avvenire

La família com a expressió de l'amor autèntic

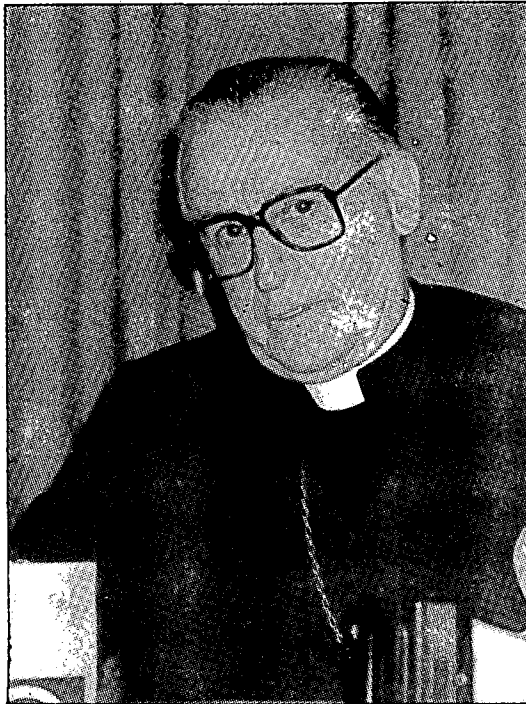
■ Conferència del cardenal Carles, organitzada per Fe i Cultura

Al Col·legi de les Teresianes de Ganduxer de la Ciutat Comtal, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va impartir una conferència, organitzada per Fe i Cultura. Sota el títol *Família: els seus valors perennes en les circumstàncies actuals*, el cardenal Carles va parlar de la institució familiar com a transmissora de la veritat de l'home i expressió de l'amor autèntic.

«Davant dels problemes que afecten actualment a la família (crisi de fidelitat, d'autoritat, l'avortament, l'eutanàsia, etc.), és corrent dir que la família està en crisi», va començar Mons. Ricard M. Carles en la seva ponència. «Aquests fets —va continuar el prelat— no són causa sinó efecte d'una causa més àmplia, consistent en que moltes persones no saben qui són ni què és la família. Si no es parteix que Déu ha creat l'home a imatge i semblança seva i que li ha donat la dignitat de fill seu, no hi ha raó per respectar-lo i diferenciar-lo dels animals. Home i família són creació de Déu, són fins en si mateixos.»

Mons. Carles va concretar els valors de la família en tres punts fonamentals:

transmissora de la veritat de l'home, expressió de l'amor autèntic i humanitzadora de l'individu. «L'home no es pot definir per si mateix sinó en relació amb Déu», va afirmar el conferenciant. Tot seguit va dir que «la fe no tan sols és un element actiu de la família sinó també un element constitutiu. Cal una lectura continuada de les Escriptures per conèixer els conceptes bàsics que la inspiren i configuren». El cardenal va subratllar que la societat tracta avui dia de decidir per majoria de vots «el que és lícit i el que no ho és». Davant d'això, la societat esdevé «definidora del bé i del mal, i prescindeix de Déu». Va afegir que «és trágic que l'existència d'una persona pugui dependre d'una llei positiva, de

El cardenal Ricard M. Carles.

la voluntat dels altres, al marge de la llei moral, de la llei de Déu».

Va recordar que, segons deia López Castellote, hi havia dues maneres d'analitzar la família: des del punt de vista metafísic i positiu. «Per-

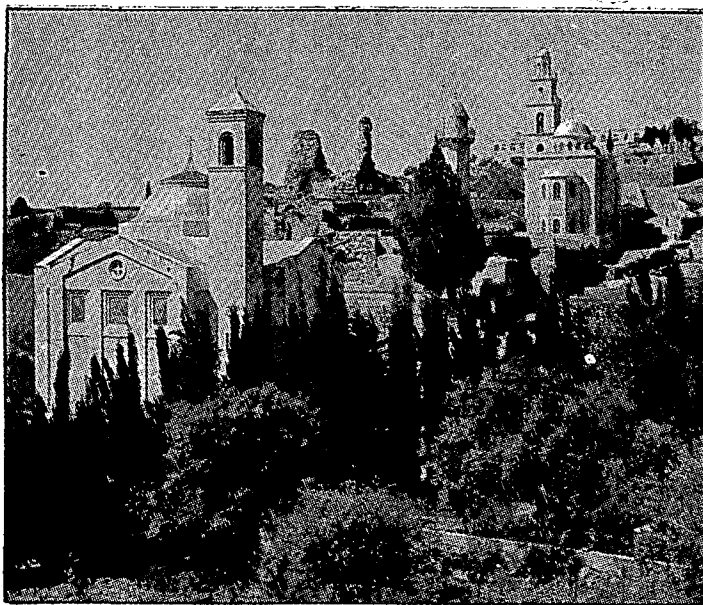
duda la noció de la vertadera naturalesa humana —va manifestar el Dr. Carles—, es perd tota norma de conducta. La destrucció de la família impedeix la seva vida sobrenatural. Per contra, la seva santificació és una obra de ciutadania, una cosa que enriqueix la comunitat.»

La família és expressió de l'amor autèntic. L'arquebisbe de Barcelona va proclamar el següent: «L'amor total ve de Déu i l'amor dels esposos expressa l'amor de Déu. L'amor del que estima, del que és estimat, i la seva correspondència, és imatge de la Trinitat. L'amor portat al lliurament és un do de Déu.» Un dels objectius essencials de la família cristiana és el de construir un món més humà.

Mons. Carles va dir que «la Bíblia vincula el desenvolupament de l'home i del món a l'actuació de la comunitat familiar. La família és realitzadora de la humanització de la persona».

C.C.

Vols viatjar DE FRANC a TERRA SANTA?

Amb «CATALUNYA CRISTIANA» ÉS MOLT FÀCIL GUANYAR

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A NOVES SUBSCRIPCIONS

- 1 Emplena la butlleta de subscripció amb totes les teves dades.
- 2 Tria la forma de pagament que et vagi més bé.
- 3 Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la per correu al més aviat possible.
- 4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el **certificat de participació** per al sorteig de dos viatges a Terra Santa per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA començarà l'1 d'abril i s'acabarà el 31 d'octubre de 1997. El sorteig dels viatges es farà davant de notari, abans del 15 de desembre.

SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA»
i podràs guanyar
un dels
DOS VIATGES
a TERRA SANTA
per a dues persones

Nom
Adreça
Població D.P.
Província Tel.

☐ Se subscriu a «CATALUNYA CRISTIANA» català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas ompleu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto per valor de 9.880 ptes.

Solicito fer el pagament a través de:

- ☐ 1 sol rebut de 9.880 ptes.
☐ 2 rebuts mensuals consecutius de 4.940 ptes.
☐ 4 rebuts mensuals consecutius de 2.470 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència

Adreça

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a «CATALUNYA CRISTIANA» amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat Oficina DC Compte

Data

Signatura del titular del compte/llibreta:

La Dra. Ramona Valls publica un llibre sobre la pedagogia catequètica a Catalunya

■ La catequesi, un procés de formació del cristià en el seu camí de la fe

La sala de juntes del Departament de Teoria i Història de l'Educació de la Facultat de Pedagogia, al campus de la Vall d'Hebron, va ser el marc on es va celebrar l'acte de presentació del llibre *Escola nova i pedagogia catequètica a Catalunya (1900-1965)*, escrit per la Dra. Ramona Valls i Montserrat. L'obra és la seva tesi doctoral, llegida fa pocs mesos a la Facultat de Teologia de Catalunya. Els ponents van expressar el desig que continuï la col·laboració entre les dues facultats abans esmentades, una entesa que ha d'aportar fruits i beneficis per a tothom.

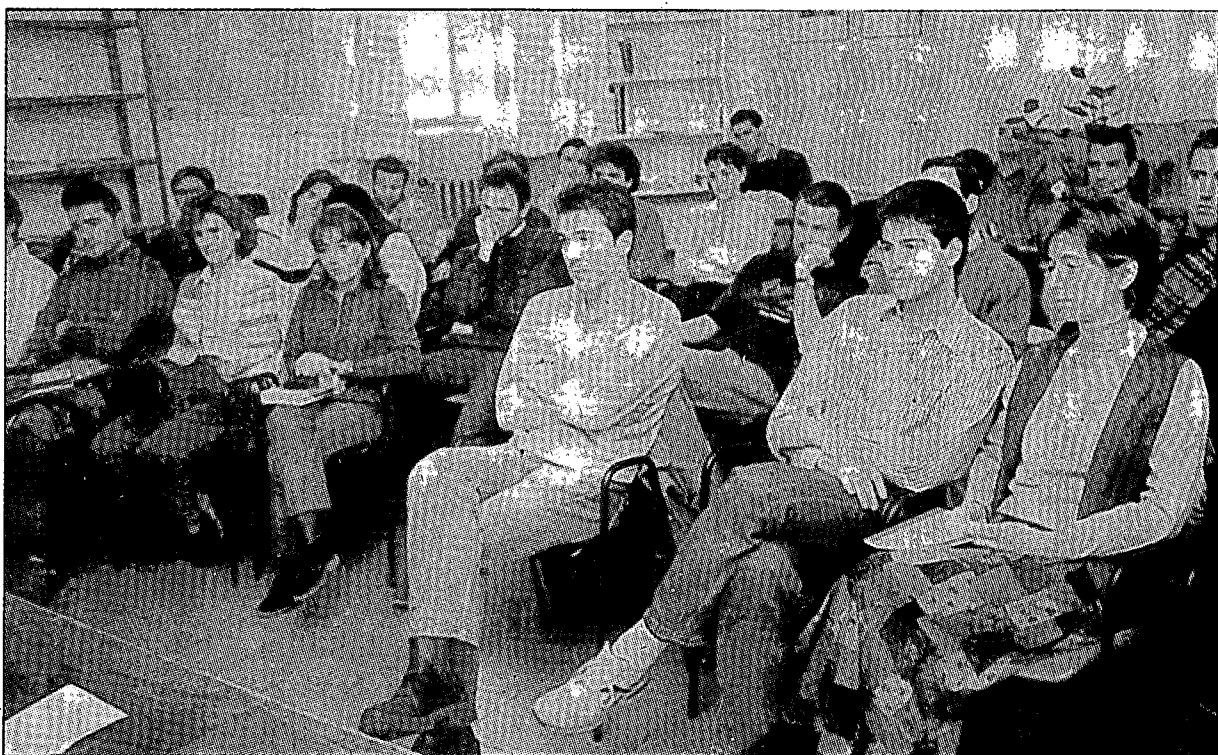
Els cinc oradors que van intervenir durant l'acte van lloar la tasca i la persona de la Dra. Ramona Valls, la qual ha assolit dos doctorats (en ciències de l'educació i en teologia). També van comentar la seva dedicació al magisteri, a les aules universitàries i a la catequesi parroquial. Tot plegat, uns indicadors que demostren que sap unir la pràctica o la vida amb la teoria i l'estudi en profunditat.

En el primer capítol del llibre, trobem, en una visió cronològica, l'exposició general de l'escola nova a Europa i a Catalunya, tot destacant la teoria i la didàctica que s'hi aplicava. També ens informa dels corrents i de la renovació dins del camp de la catequesi que es va produir a països com Alemanya, França, Itàlia i Suïssa. El segon capítol es fonamenta en la realitat catalana durant el període 1900-1965. S'assenyala, primerament, uns antecedents que mostren que a casa nostra hi havia el desig d'acomodar la catequesi a la realitat històrica. Hi ha també un record per a figures il·lustres com Lull, Balma o Torras i Bages.

Renovació pedagògica i cristiana

En els dos apartats següents s'hi inclou tots els renovadors, és a dir, aquelles persones o institucions que van maldar per renovar els mètodes i la didàctica de la catequesi, juntament amb els que hi van aportar uns continguts científics de pensament. Potser no hi ha una distinció del tot radical, ja que sense un mínim de teoria difícilment hom es llença a la pràctica. En altres dos capítols, l'autora enumera i estudia aquelles institucions que van néixer amb esperit de renovació pedagògica i també cristiana, tot i que no

La Dra. Valls ens presenta la catequesi com una pastoral que té molt a veure amb els grups, els moviments i les activitats més diverses.

eren ni necessàriament col·legis ni es tractava de la catequesi en la forma clàssica de la parròquia o escola. Tanmateix, la Dra. Valls ens recorda aquelles formes de cultura popular que a Catalunya han donat un sentit de fe a les festes més significatives. Això ho recull en els dos cicles de Nadal i de Pasqua. La festa és important per al poble.

L'últim capítol és una anàlisi de les diferents entitats que s'han dedicat a la publicació i difusió de material per a la catequesi amb el sentit renovador de l'escola nova: Amics del Cristianisme, Cavall Fort, Editorial Lumen, Editorial Vilamala, Foment de Pietat Catalana, La Hormiga de Oro i Llibreria Religiosa.

La catequesi com a pastoral

La tesi que ens ha proporcionat la Dra. Ramona Valls és una novetat en el nostre món cultural. Certament, ens faltava una visió de la catequètica a Catalunya durant aquest segle i, més encara, amb una perspectiva relacionada amb la renovació pedagògica. És també un tast que ens deixa el delit de saber-ne més coses, d'aprofundir en detalls que ella tan sols insinua. És una pintura que ens presenta de forma global tot un paisatge amb la perspectiva de més de seixanta anys; podem afegir-hi novetats, concretar-hi detalls i ampliar el que en el llibre són petites pinzellades. Tenim delimitat l'espai per on poder-nos moure i

descobrir aquell despertar que, amb l'arribada del segle xx, va esclatar a Catalunya.

La Dra. Valls ens presenta la catequesi no com un pur aprenentatge del llibre del Catecisme, sinó com una pastoral que, sense descurar el Catecisme, té molt a veure amb els grups, els moviments i les activitats més diverses. La catequesi és, doncs, el procés de formació del cristià en el seu camí de la fe.

El llibre és amè i fàcil de llegir. Quan l'acabes, el trobes curt; el viatge ha estat tan agradable que passa sense adonar-te'n. El pot llegir tothom: un catequista o un investigador, un creient o un amant de la nostra cultura. És una obra científica, però escrita per una mestra i catequista que sap deixar les coses difícils.

Joan Florensa
Escolapi

Fi del curs acadèmic a l'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme Sant Ignasi

El 5 de juny passat es va fer l'acte de comiat del curs acadèmic 1996-97 i dels 160 estudiants que van rebre la insígnia d'Antics Alumnes de l'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme Sant Ignasi (ESHTSI). L'acte, que va aplegar més de cinc-centes persones, va comptar amb la presència de Josep M. Recasens, sotsdirector general de Turisme de la Generalitat de Catalunya, el qual va animar els estudiants a afrontar els reptes futurs amb optimisme, ja que el sector del turisme «està plenament consolidat en el sector econòmic de Catalunya». També va destacar la importància de la formació continuada a causa del dinamisme del sector turístic, hostaler i de l'oci.

L'ESHTSI imparteix set programes formatius de diferents nivells (tècnic, superior, d'especialització i postgrau), en els àmbits d'hostaleria, turisme, gestió hotelera, restauració i oci turístic. El seu objectiu és la formació i professionalització de les persones, en clau d'excel·lència, que permeti la prestació d'un servei de qualitat en el sector turístic. Per això, ofereix una oferta formativa que va més enllà dels programes oficials: pràctiques en empreses i al centres, intercanvis internacionals, programes europeus i estades a l'estranger, activitats d'iniciativa social, seminaris d'intensificació, etc.

El planeta Terra i la seva història

Francesc Nicolau

Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

35. La previsió del temps

Poder preveure quin temps farà ha estat una aspiració de la humanitat des de l'antigor més remota, però la meteorologia com a ciència de les lleis que regulen els fenòmens atmosfèrics (pressió, humitat, vents i temperatura) és molt recent. «Meteorologia» ve de l'adjectiu grec «metéoros», enlaira, que és a l'aire, i «logia», tractat, o sigui és el tractat de les coses que passen a l'aire. Cal dir, però, que per als grecs «metéoros» era tot el que hi havia entre cel i terra; la Lluna també era «metéoros». Fins al segle passat només trobem que es fan observacions i recollides de dades, no l'estudi sistemàtic fins a poder establir lleis; i és que arribar fins aquí no era cosa fàcil. No heu sentit parlar mai de l'«efecte papallona»? Es pot formular així: «El moviment de les ales d'una papallona a la Xina pot ser l'origen d'un tornadó a les Antilles al cap de tres dies.» Què vol dir això? Que una causa mínima, gairebé imperceptible, pot contribuir de tal manera a la marxa del conjunt que, tot ampliant-se progressivament el seu efecte, acabi en un resultat de gran magnitud. Això fa que sigui difícil encertar a llarg termini en la previsió del temps, com prou bé saben els professionals de la meteorologia i també els que els han de fer cas. Però com que l'assumpte té el seu interès crec que serà bo parlar-ne una mica.

La història ha estat llarga

Entre els grecs, Xenòfones de Colòf, del segle VI aC, ja es va fer una divisió de la Terra atenent certes condicions meteorològiques: temperatura i il·luminació solar. Cap al 350 aC Aristòtil va escriure *Meteorològica*, que era una descripció dels fenòmens atmosfèrics. El poeta Aratos, vuitanta anys més tard, expressava en vers les previsions que es poden fer en relació amb els «signes del temps». També fan el mateix Virgili a les *Bucòliques* i Plini el Vell en la *Història Natural*, previsions que (cal dir-ho?) eren simple expressió del que hom sap per experiència.

A l'edat mitjana els primers intents de sistematitzar les observacions meteorològiques es feren a Oxford el 1337 per part de W. Herle; però no és fins ben entrada l'edat moderna que la cosa es pot fer amb instruments adequats:

l'anemòmetre, per mesurar la intensitat del vent, ideat per Leonardo da Vinci el 1500 es posa en ús el 1667 per obra de Robert Hooke. El termòmetre inventat per Galileu el 1607, es començà a estendre el 1630 gràcies a l'Acadèmia de Florència, pionera en l'observació meteo. El 1643 Torricelli inventa el baròmetre de mercuri que mesura la pressió atmosfèrica i es comença a fer servir l'any següent. El penell per indicar la direcció del vent ja era conegut segles enrere, potser dels grecs.

Però tot això encara no serveix gaire per preveure el temps. Cal instal·lar estacions a molts llocs i comunicar-se els resultats diaris. Això és el que intentà fer el francès Borda el 1770, tenint presents observacions simultànies, segons ens diu Lavoisier, que també suggerí el 1781 que s'establís una xarxa d'estacions comunicades. Per aconseguir-ho s'hi aplicà el 1793 el telègraf òptic, que s'acabava d'inventar. Lamarck, el fundador de la teoria evolucionista, proposà el 1801 fundar una «correspondència meteorològica» que compregués tot el món. Això no s'ha portat a terme fins al segle actual. Per aquell temps la cosa es veia tan impracticable que ningú n'hi va fer cas. El rossellonès Francesc Aragó, sent director de l'Observatori de París, va fer aquesta reflexió: «Siguin quins siguin els progressos aconseguits per la ciència, els savis de bona fe i escrupulosos de la seva reputació no s'aventuraran mai a predir el temps.» Tan difícil es veia!

Poc podia pensar aquest científic català que el seu successor en la direcció d'aquell Observatori, Urbain Le Verrier (1811-1877), seria el primer a organitzar, a escala internacional, un servei per a la previsió del temps. La cosa va anar així: una tempesta violentíssima el 14 de novembre de 1854, a la guerra de Crimea, va destruir la flota francesa a la Mar Negra. Le Verrier va ser l'encarregat pel ministre de la guerra d'estudiar les condicions en què s'havia esdevingut el desastre, i va arribar a la conclusió que el mal temps (una forta depressió) havia anat baixant per Europa, i si hi hagués hagut un telègraf entre Viena i Crimea els vaixells s'haurien pogut escapar de la catàstrofe. Això va ser suficient perquè, a instància del mateix Le Verrier, es fun-

dés el Servei Meteorològic Internacional el 1856.

Des del 1863 l'Observatori de París difon butlletins del temps amb «avisos de tempestes». El 1932 un grup de 32 països es reuniren a Viena per crear l'Organització Meteorològica Internacional; la qual es féu mundial a partir de 1947, adherida a l'ONU amb 136 països membres. Avui dia són 155 els estats que en formen part.

A casa nostra la meteo científica s'inicià el 1896 quan Eduard Fontserè (1870-1970) va organitzar la Xarxa Pluviomètrica de Catalunya i les Balears. Ell mateix a partir de 1910 publica la carta del temps i el 1913 crea la primera estació aerològica, que es convertí el 1921 en el Servei Meteorològic de Catalunya. Durà fins el 1939. A Barcelona l'Observatori Fabra ha continuat aquella tasca meteorològica.

Factors a tenir en compte

Seria llarg explicar tots els factors que intervenen en la predicció del temps. Elementalment es pot exposar així: l'instrument fonamental és el baròmetre que ens permetrà traçar les isòbares en el mapa i veure-hi on hi ha

depressions i anticiclons. L'observació de les masses nebuloses completará aquesta primera informació. Després haurem de tenir en compte el termòmetre per combinar les dades de pressió i temperatura. Per a les prediccions de caire general s'ha tingut en compte durant més d'un segle la trajectòria que les depressions havien fet en els casos en què el mapa isobàric era semblant (mètode d'analogies). Però, és clar, aquest mètode no sempre encertava, per allò que petites variacions poden donar lloc a resultats molt diferents. El suec Nils Elkhom el 1916 ja va fer notar que més que el valor absolut de la depressió, el meteoròleg s'ha de fixar en la rapidesa amb què varia, mirant les isòbares cada sis hores per exemple, ja que així es veu quina és la tendència baromètrica. Això va fer augmentar la bondat de les prediccions. Més endavant l'escola noruega va afegir-hi que també cal observar quina és la classe de les masses d'aire i els seus fronts.

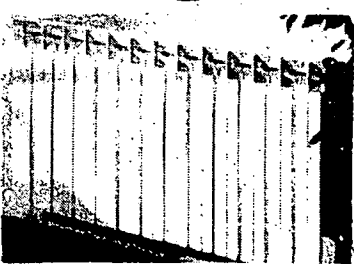
I no cal dir que avui dia que tenim satèl·lits meteorològics, es poden tenir en compte molts més detalls, de manera que una previsió immediata, o de dos o tres dies d'avançada, ja no és una utopia, sinó que és fiable dins d'una probabilitat molt alta. La seguretat absoluta, és clar, és difícil d'aconseguir, sobretot en un termini de quatre o cinc dies; penseu en l'efecte papallona.

**Des de 8.000 ptes. al mes
instal·li la seva calefacció a
l'estiu i pagarà a l'hivern**

**NOVETAT
LA CALEFACCIÓ CENTRAL
SENSE CALDERA**

TECC

LA PRIMERA CALEFACCIÓ CENTRAL
ELÈCTRICA DE BAIX CONSUM

CALOR CONFORTABLE

Silenciosa, no resseca l'aire, regula la temperatura amb termostats individuals.

CALOR ECONÒMICA

A més del seu consum reduït, la seva capacitat acumulativa manté durant molta estona la calor sense despeses d'electricitat.

CALOR FÀCIL

No cal instal·lació especial, sense obres, ni manteniment, només un endoll de 10A.

CALOR SEGURA

Controlada gràcies a un dispositiu electrònic, garantia durant 10 anys.
<http://www.vvirtual.es/tecc>

TELÈFON D'INFORMACIÓ: 902 10 37 88
TECC. Ap. de correus, 50 - 08812 Les Roquetes (Barcelona)

El llibre de la setmana

Elogi de la distracció

El Diccionari de la Llengua Catalana de l'Enciclopèdia Catalana és taxatiu. A l'apartat corresponent a *distret*, explica: «Mancat d'atenció al que fa, al que l'envolta.» Alejandro Rossi ha escrit un llibre on demostra que el que ell ha fet és tot al contrari.

Perquè el *Manual del distraído* que acaba de reeditar Anagrama és un recull de moments en els quals l'autor no sols no estava atent el que passava al seu voltant, sinó tot al contrari. Els trenta-quatre fets, anècdotes o persones que

reacció humana sempre hi ha un matís de compromís personal. Però, en qualsevol cas, és important veure com les coses més nímies o les més habituals no cauen en l'àmbit de la rutina, o del *déjà vu*, habitual per als que passen per la vida sense adonar-se que «el que és petit és formós», i que sí que hi ha «coses noves sota el sol».

Alejandro ROSSI,
Manual del distraído,
Anagrama,
Barcelona 1997,
203 pàg.

Aquest text, amb un títol tan suggeridor que convida a llegir-lo —i regalar-lo als qui sempre s'obliden els paraigües—, és un estímul, perquè, insisteixo que al mar-

ge d'opinions discutibles —com la que li mereixen els records ignasians—, té el valor d'un reconstituent literari. És un «llibre d'estil» per als que desitgin recordar les seves pròpies vivències, i potser somien algun dia a formar part de la legió d'autors de llibres de memòries. Rossi ha reduït les seves reaccions vitals a uns pocs capítols, on no hi ha grandiloquència ni retòrica. Només la vida mateixa, transparent, però, això sí, vista a través d'un vidre molt personal, irònic, cruel, subtil, digerible, perquè l'estil també és diàfan, i no surten enlloc els racons de qui intenta amagar el buit del seu pensament o la vulgaritat de la seva observació.

És evident que parlem de reaccions estètiques, literàries i amb un matís més o menys ètic, per allò que en qualsevol

No voldríem que això semblés un elogi desmesurat, però sí que ens inte-

ressa fer veure que es pot donar un recull de breus observacions sobre la vida, sense necessitat que l'autor recorri a grans filosofies. La vida té en si mateixa totes les filosofies, perquè en ella hi ha inclosos tots els «perquè» de l'existència, i no cal anar a les aules, ni recórrer a les grans elucubracions per deduir els petits resultats dels quals som capaços la majoria dels homes i les dones corrents que, ara com ara, coexistim en aquesta vida.

L'autor no té pedanteria quan afirma que és «difícil ser amè i verídic a la vegada». Perquè tot el que és quotidià està tan repetit que, si no cansa, té manca de relleu. Rossi aconsegueix que aprenem a descobrir aspectes vetats a la miopia que produeix el que no ens interessa, o no ens crida l'atenció. És ell el que crida l'atenció sobre les coses i, en conseqüència, posa de relleu tot allò que

sembla, com qualsevol epidermis, una superfície plana i sense cap interès.

Si aquest llibre es llegeix buscant grans descobriments, més aviat irritarà. En canvi, si s'intenta descobrir com es pot anar pel món sense que res no passi desapercbut, la reacció pot ser molt diferent, perquè Rossi facilita que compreguem que no hi ha res irrellevant, i que de tot es pot aprendre alguna lliçó, o donar origen a nombroses reaccions.

Pot ser útil per «distreure's» en el sentit de *divertir* que també li otorga el Diccionari de la Llengua Catalana de l'Enciclopèdia Catalana, és a dir, *entretenir, divertir*. No hi ha un gran argument, sinó el petit i interminable argument del que passa per la vida sense que no se li escapi res del que passa al seu voltant.

Abstenir-se obsessius i amants dels drames; recomanable per als que busquen l'entreteniment útil.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Tornen els Premis Joaquim Serra

Després d'un parèntesi de més de deu anys, els Premis Joaquim Serra, instituïts per l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona, es tornen a convocar amb l'objectiu de retre homenatge a la memòria d'un dels compositors més prestigiosos de sardanes i, alhora, estimular la creació de noves composicions que enriqueixin el repertori de la música per a cobla.

La represa d'aquest certamen és fruit de l'acord assolit amb l'Institut Municipal de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, que incideix en la línia de fomentar el coneixement de la cultura popular i tradicional catalana.

Aquesta col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona constitueix la tercera fase d'aquest certamen musical instaurat l'any 1958 en recordança de Joaquim Serra, que havia mort l'any abans i que fou soci de mèrit de l'esmentada entitat sardanista barcelonina. L'any 1976 els Premis van assolir un nou impuls, quan Ràdio Nacional d'Espanya, emissora a la qual havia estat vinculat el mestre Serra, va iniciar una col·laboració de gairebé deu anys en l'organització d'aquest certamen. Finalment, ara es reprèn aquesta convocatòria amb la voluntat que serveixi d'estímul per a tots aquells músics que vulguin seguir el camí traçat per Joaquim Serra, orientats de forma infal·lible no sols per la perfecció formal de la seva obra, sinó també pel seu valuós tractat d'instrumentació per a cobla.

La primera convocatòria d'aquesta tercera etapa dels Premis Joaquim Serra s'emmarcarà dins una doble efemèride: per una banda, la commemoració del 40è aniversari de la mort de Joaquim Serra i, de l'altra, les celebracions del 75è aniversari de l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona. Efemèrides que s'escauen la tardor vinent. El calendari del desenvolupament del certamen serà el següent: període de presentació de composicions, entre el 12 de febrer (diada de santa Eulàlia, copatrona de Barcelona) i el 15 de maig de 1998; procés de selecció de les obres finalistes, el mes de juny, i el Festival dels Premis Joaquim Serra se celebrarà durant el mes de juliol de 1998, dins el marc del cicle d'activitats del Festival d'Estiu de Barcelona Grec'98, amb la participació d'una de les cobles més prestigioses de Catalunya i la cobla Ciutat de Barcelona.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -
LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Crònica de cinema

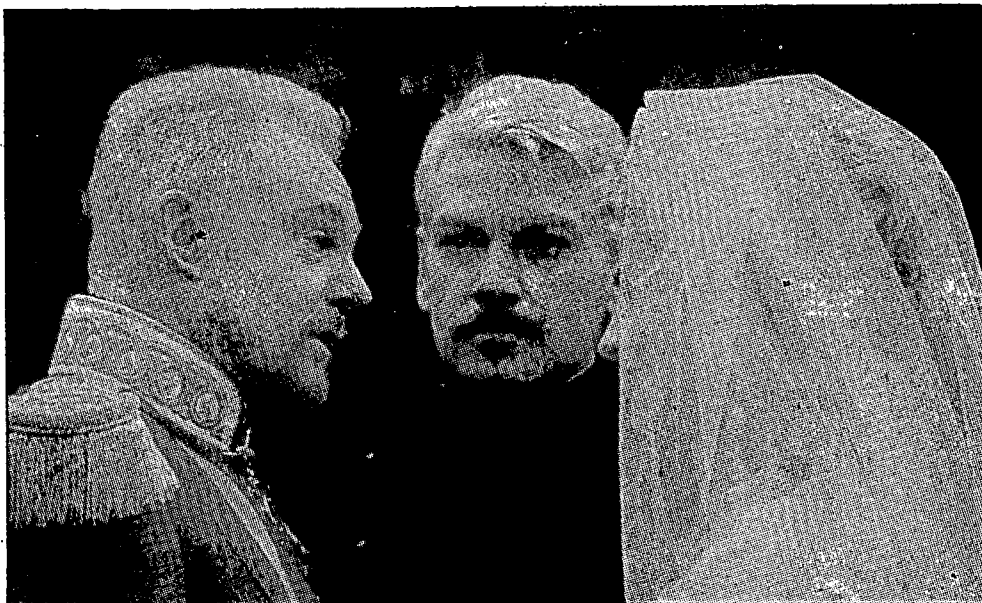
Carme Munté Margalef

Títol original: Hamlet
Nacionalitat: Gran Bretanya, 1997
Director: Kenneth Branagh
Guió: Kenneth Branagh, segons el drama històric de William Shakespeare
Intèrprets: Kenneth Branagh, Derek Jacobi, Kate Winslet, Julie Christie, Michael Maloney, Charlton Heston, Jack Lemmon.
Durada: 251 minuts

Hamlet: ahir, avui i sempre

Una història com la de *Hamlet*, que evidencia les misèries i les grandeses de l'ànima humana, sempre serà actual mentre hi hagi algú disposat a escoltar-la. Amb aquesta lliçó, el director de cinema Kenneth Branagh ens presenta el drama històric de Shakespeare en versió íntegra, encara que els interessos comercials de la productora —Castle Rock— el van obligar a fer-ne una altra d'abreujada. Després de *Molt soroll per no res* i *Enric V*, el director britànic s'ha erigit com el principal adaptador de l'obra de Shakespeare. Però el més important de tot és que ha demostrat que una història només és avorrida quan cau en mans d'algú que no sap com treure'n profit.

El *Hamlet* dirigit i interpretat per Branagh només difereix del clàssic en el context en què es desenvolupa el drama. De l'edat mitjana, Branagh l'ha traslladat al segle XIX per reforçar el nexa entre la família reial de Dinamarca i la història de tot Europa. És un canvi permisible pel fet mateix que la història que ens explica

Un fotograma de la pel·lícula.

Shakespeare no s'encasella en una època, sinó que va més enllà. És a dir, l'ambició i les ànsies de poder, la venjança, la corrupció i el consegüent arrepeniment i l'amor com a força primordial sempre seran, per bé i per mal aspectes de la vida d'una indubtable actualitat. A més, el canvi d'època també ha permès reemplaçar els sobris i depriments decorats medievals per la lluminositat i opulència de la centúria decimonònica.

Quant a l'equip artístic, Branagh ha comptat amb un repartiment de luxe que ha sabut esbrimar al màxim la psicologia del personatge que toca interpretar. Actors de la talla de Charlton Heston, Jack Lemmon, Ro-

bin Williams o Gérard Depardieu han acceptat treballar en aquesta imprescindible producció a pesar d'interpretar papers secundaris i de cobrar menys que de costum. Tot plegat, per la satisfacció personal i professional de donar vida a uns personatges de sentiments contraposats, que ni ahir, ni avui, ni mai tindran un emplaçament fixe en el temps o en l'espai.

Crònica televisiva

Miquel Àngel Codina

Centre de pelegrinatge per a cristians i musulmans

A cinquanta quilòmetres de Damasc es troba Maaloula, un dels llogarrets més peculiars i bonics de Síria. Les seves cases penjants són la prolongació de les grutes primitives excavades a la roca, on temps enrere havien viscut pastors i anacoretes. L'origen d'aquesta localitat es remunta al segle IX aC, en temps dels arameus, l'idioma dels quals encara es parla avui dia. L'arameu era la llengua que parlava Jesucrist. De l'època bizantina s'hi conserven el monestir de Santa Tecla i el de Sant Sergi i Sant Baco. El 12% de la població de Síria és cristiana, la resta és musulmana. Dins dels primers, cal destacar l'Església grecoortodoxa, la més nombrosa, amb més de mig milió de fidels, i l'Església siríacoortodoxa, la més antiga, amb uns 200.000 integrants. El programa *Pueblo de Dios* va emetre un interessant reportatge, dirigit per Julián del Olmo García i realitzat per Luis Álvarez Laorden, sobre l'empremta cristiana en aquest país del Pròxim Orient.

La història de Maaloula està profundament lligada a santa Tecla. La seva vida és coneguda fonamentalment per les actes apòcrifes titulades *Acta Pauli et Theclae*. Va néixer a l'Àsia Menor, filla d'un rei

selèucida. Deixeble de sant Pau, es va convertir al cristianisme en contra de la voluntat del seu pare, el qual va manar assassinar-la. Ella, en fugir de la còlera paterna, es va dirigir a la serra de Qalamun. «Va arribar fins a aquest indret i ja no tenia escapatori —va explicar George Adam, periodista sirí—; però el miracle es va produir quan la muntanya es va obrir i ella va poder escapar.» La paraula *maaloula* en arameu vol dir 'entrada', «la que va tenir santa Tecla per escapar-se i per entrar al Cel». La difusió de les esmentades actes la féu popular arreu de la cristiandat.

Santa Tecla es va instal·lar en una balma de la muntanya, on va passar la resta de la seva vida predicant la fe cristiana. Posteriorment, al costat de la cova es va construir un convent, habitat actualment per quinze monges grecoortodoxes. El sepulcre de santa Tecla, emplaçat a la gruta, és considerat com un dels més importants santuaris d'Orient, tant per als cristians com per als musulmans. Per aquí han passat sempre els cristians sirians abans de visitar el sant sepulcre de Jerusalem, cosa que ara no poden fer perquè el Govern israelià no els permet entrar al país. Per la seva banda, els musulmans, abans del seu

pelegrinatge a la Meca, hi acuden per pregar. L'atracció espiritual que, tant en vida com després de la seva mort, va exercir santa Tecla ha convertit Maaloula en un gran centre de pelegrinatge.

Monestir de Santa Tecla, a Maaloula.

RÀDIO

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns

21.00	Vet aquí que...	22.00	Nit d'Estels
	En un dia com avui	23.00	En família
	Punt i Coma	24.00	Calaix de Sastre
	Ara va de barris	01.00	Estel de colors
22.00	Nit d'Estels	02.00	Espurna d'alba
23.00	Joc Net		
24.00	Estima la vida		
01.00	Fila 7		
	Cova de Clàssics		
02.00	Espurna d'alba		

Els veïns de l'escala

Divendres

21.00	Vet aquí que...		
	En un dia com avui		
	Punt i Coma		
	Planeta Blau		
22.00	Nit d'Estels		
23.00	Tendències		
24.00	Versió original		
	Sons i ressons		
01.00	El perquè de tot plegat		
02.00	Espurna d'alba		

Dimarts

21.00	Vet aquí que...	22.00	Nit d'Estels
	En un dia com avui	23.00	Panorama cultural
	Punt i Coma	24.00	Amb llum pròpia
	Planeta Blau	01.00	Cova de Jazz
22.00	Nit d'Estels	02.00	Espurna d'alba

Dissabte

21.00	Des de Nashville		
	Contemporània		
22.00	Mar de Claror		
	Quart món		
	A cor obert		
23.00	Panorama de cinema		
24.00	Des del campanar		
01.00	Novetats a cau d'orella		
02.00	Espurna d'alba		

Dimecres

21.00	Vet aquí que...		
	En un dia com avui		
	Punt i Coma		
	Converses amb la ciència		
22.00	Nit d'Estels		
23.00	Temps d'acció		
24.00	Agora		
01.00	De la lletra i de la música		
	Yesterday		
02.00	Espurna d'alba		

Dijous

21.00	Vet aquí que...		
	En un dia com avui		
	Punt i Coma		
	Converses amb la ciència		
22.00	Nit d'Estels		
23.00	Temps d'acció		
24.00	Agora		
01.00	De la lletra i de la música		
	Yesterday		
02.00	Espurna d'alba		

Dijous

21.00	Vet aquí que...		
	En un dia com avui		
	Punt i Coma		
	Converses amb la ciència		
22.00	Nit d'Estels		
23.00	Temps d'acció		
24.00	Agora		
01.00	De la lletra i de la música		
	Yesterday		
02.00	Espurna d'alba		

Diumenge

09.00	Tot sardana		
18.45	Eucaristia des de la Catedral		
21.00	Dos quarts de nit		
	So de cine		
22.00	Nòmades		
	Raons per viure		
23.00	Temps de paraula		
24.00	El tren de la música		
01.00	A cel obert		
02.00	Espurna d'alba		

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia 20.40h: *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h: *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - A les 21.00h: *El espejo de la Iglesia*. Diumenge a les 09.00h: *Santa Missa*. A les 09.45h: *Informatiu diocesà*. A les 10.00h: *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu. A les 22.00h: *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb Mn. Manuel Tort Martí, poeta i rector de Sant Miquel dels Sants de Barcelona; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: *Vida i esperit*.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres 20.05h: *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: *La punta* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a
17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax. 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; *Costumari cristià*, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburès; *La veu dels joves*, amb Jaume Reixach; *Notícies i El significat de l'Evangeli*, per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten diverses emissores locals.

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules

de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten diverses emissores locals.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten diverses emissores locals.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: diverses emissores locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emeten per diverses emissores locals.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten diverses emissores locals.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten: diverses emissores locals.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 91.6) - Dimecres a les 22.15h: *Maranatha*, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h: *Temps Obert*, inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVAS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h: *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h: *Magacin*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten diverses emissores locals.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: *Santa Missa*.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

TELEVISIÓ

La 2

Dg. 29 08.30 *Tiempo de creer*
08.45 *Pueblo de Dios*
09.15 *Últimas preguntas*
09.40 *Testimonio*
10.00 *Santa Missa*: amb la participació del Grup de Cant Gregorià de Vilafranca, de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès, Arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Manuel Cervera (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
10.50 *Santuaris de Catalunya*

Di. 30 17.30 *Pueblo de Dios*

C 33

Ds. 28/6 09.00 *Signes dels Temps*: proposa, en l'últim programa de la temporada, un diàleg amb Mons. Ramon Malla i Call, bisbe de Lleida. Un repàs a l'activitat de l'Església al bisbat de Lleida i un cop d'ull a l'aplicació del Concili Provincial en aquelles terres.
En el programa també oferirem espais de música, comentari cinematogràfic, actualitat, agenda i el comentari de l'Evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
(Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Dg. 29/6 01.45 *Signes dels Temps* (repetició del programa emès dissabte).

TV de Mataró (Canal 64)

Dv. 27/6 20.30 *Creure avui*: Taula rodona (dirigit per Ramon Safont-Tria).
Dv. 04/7 20.30 *Creure avui*: (dirigit per Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge 12.00-12.30 *Angelus* (directe)
Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*
Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Barcelona

• **FESTA MAJOR DE TERRASSA.**— El 25 de juny, inauguració de l'exposició dels sants patrons. Horaris de visita: feiners, de 18.00 a 21.00; i diumenges, de 18.00 a 19.30. El 6 de juliol, a les 10.30, solemne selebració eucarística, presidida per Mons. Carles Soler i Perdigó, bisbe auxiliar de Barcelona, en honor dels patrons de la ciutat: sant Pere, sant Cristòfol i sant Valentí. Abans es beneirà la imatge de la Magestat

de Jesucrist, que presideix l'atri, situada a la llinda de la porta principal. El 7 de juliol, a les 20.00, missa pels difunts de durant l'any de Terrassa. Tots els actes es faran a la basílica del Sant Esperit de Terrassa.

• **PARRÒQUIA DE SANT VICENÇ DE GUALBA.**— Concert de l'Orquestra de Cambra de l'Escola municipal de Música de Mollet del Vallès. Tindrà lloc a l'església parroquial, el 27 de juny, a les 20.30. Acte en commemoració del 900 aniversari de la consagració del temple parroquial. En-

trada lliure.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— Sessió de perseverança, el 29 de juny, a les 17.30, a la Casa Betània de Cornellà de Llobregat, c/ Bonavista, 37; metro línia 5, estació Gavarra.

• **TROBADA DE PREVERES I DIAQUES DE CATALUNYA.**— Organitzada per la Unió Apostòlica del Clergat, el 3 de juliol, a la Selva del Camp, amb Mn. Antoni Oriol, Joan Esquerda, Rafel Serra, Jesús Garay i l'arquebisbe de Tarragona, Mons.

Martínez i Sistach. Per a més informació, tel. 203 7451 (Mn. Campaña).

• **PARRÒQUIA DE SANT MIQUEL DELS SANTS.**— C/ Escorial, 163 - 08024 Barcelona. Cloenda de les celebracions del cinquantenari de la fundació de la parròquia. El 3 de juliol, a les 21.30, taula rodona de preveres que durant aquests cinquanta anys han exercit o exerceixen el seu servei pastoral a la parròquia. Hi intervindran Mn. Pere Campaña, Mn. Frederic Ràfols, Mn. Albert Domínguez, Mn. Josep Pons, i Mn.

CASA D'ESPIRITUALITAT DE LA GLEVA

EXERCICIS PER A MATRIMONIS I PERSONES SOLES.
COMENCEN EL DIUMENGE 3 D'AGOST, A SOPAR,
I ACABEN EL DIJOUS 7 D'AGOST, DESPRÉS DE DINAR.

El director de la tanda és MN. RAFAEL PARTÚS.

Per a més informació, tel. 93 / 857 04 54.

novahumanitas

C/ Canuda, 4, entl. 1a - Tel. 417 29 48 BARCELONA
Santuari del Sant Crist - 25600 BALAGUER, Tel. (973) 44 53 35 LLEIDA

INFORMACIÓ DELS CURSOS A BARCELONA

Dr. Josep Font (català)

AGOST

Del 17 (20h) al 21 (20h) a Martí Codolar - Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1.
Pensió completa (habitació individual) 3.800 ptes./dia
Pensió completa (habitació dos llits) 4.300 ptes./dia

Del 24 (20h) al 28 (20h) al Casal Borja, c/ Llaceres, 30 - Sant Cugat
Pensió completa 3.300 ptes./dia

Dra. M. Ángeles de los Ríos (castellà)

AGOST

Del 27 (20h) al 31 (20h) al Casal Bellesguard, s/n
Pensió completa 2.900 ptes./dia

Secció a càrrec de: Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules de vídeo recomanades

Per a adults

Braveheart (EUA, 1995)

Director: Mel Gibson. Intèrprets: Mel Gibson, Sophie Marceau. Aventures medievals. **

Cadena perpètua (EUA, 1994)

Director: Frank Darabond. Intèrprets: Tim Robbins, Morgan Freeman. Drama. ***

Per a joves

Al cruzar el límite (EUA, 1996)

Director: Michael Apted. Intèrprets: Hugh Grant, Gene Hackman.

Narra les desventures d'un jove metge a Nova York, que descobreix una organització que es dedica a fer experiments il·legals amb vagabunds. Drama d'intriga i acció. *

El secreto de la isla de las focas (Irlanda, 1995)

Director: John Sayles. Intèrprets: Jeni Courtney, Richard Sheridan.

Brillant realització del cineasta independent John Sayles. Narra les aventures d'una nena que es trasllada a casa dels seus avis, a la Costa Oest d'Irlanda, on descobrirà una illa habitada per éssers mitològics. Fantasia ecologista ***

Emma (Gran Bretanya, 1996)

Director: Douglas McGrath. Intèrprets: Gwyneth Paltrow, Toni Collette.

Esplèndida adaptació d'una altra novel·la de Jane Austen. Es tracta d'una intel·ligent «mirada» a l'Anglaterra de principis del segle XIX, que agrada molt al públic cultivat. Comèdia romàntica ***

• En el període estiuenc, la secció TeleZapping recomanarà pel·lícules de vídeo en comptes dels films programats per les diferents televisions.

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra

Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

De dilluns a divendres

08.30 *Estamos de vacaciones*

Inclou: Phantom
Montana

10.15 *Club Disney verano*

Dissabte

07.15 *VR 5.0*

08.00 *Sábado fiesta*

Inclou: La llamada de los gnomos
La gata Kitty y sus amigos

09.30 *Club Disney*

Diumenge

07.05 *VR 5.0*

07.50 *Domingo fiesta*

Inclou: La llamada de los gnomos
La gata Kitty y sus amigos
El rey Arturo

La 2

De dilluns a divendres

10.00 *Vacaciones de cine*

18.00 *Para nosotros.*

Inclou: El chavo
Beetlejuice

Antena 3

De dilluns a divendres

07.30 *Club Megatrix*

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*

12.00 *Mortadelo y Filemón*

Tele 5

De dilluns a divendres

07.35 *Las aventuras de la galaxia de Oz*

07.50 *La guerra de los ovnis*

08.35 *Tenko y los guardianes de la magia*

Dissabte i diumenge

De les 07.00 a les 12.00: Dibujos animados

Inclou: COPS

Boogies

Nick Maravilla

TV3

Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*

Inclou: La família de l'esquirol

Dommel

Mask

C33

De dilluns a divendres

08.00 *Club Super 3*

Inclou: Doraemon

Teo

17.00 *Club Super 3*

Inclou: Petits contes

Els barrufets

Manuel Tort. El 5 de juliol, festa de Sant Miquel dels Sants, cloenda del cinquantenari, amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel cardenal Mons. Ricard M. Carles.

• **GRUP DE VÍDUES I VIDUS DE L'ESPERANÇA.**— Visita anual a Montserrat, el 7 de juliol. Per a més informació, tel. 666 11 30.

• **TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA.**— Programades pel monestir de Montserrat. Del 21 al 26 de juliol (J. Piqué), del 28 de juliol al 2 d'agost (A. Jorquera), del 4 al 9 d'agost (L. Vilamajó) i del 18 al 23 d'agost (J. Miranda). La ponència prevista és *La música en la litúrgia (criteris litúrgics)*, a càrrec de Miquel Barbarà (trobades 1

i 3) i de Joan Baburés (trobades 2 i 4). Per a més informació, fins al 30 de juny, Secretariat d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, tel. 835 02 51 (de 15.30 a 17.00), fax 828 40 49. La trobada general d'enguany tindrà lloc a Montserrat el 18 d'octubre.

• **34è PREMI DE POESIA AMADEU OLLER.**— En record i homenatge al primer rector de la parròquia de Sant Medir, a la Bordeta (enguany es compliran 40 anys de la seva mort). Destinat a donar a conèixer poetes inèdits en llengua catalana, menors de 31 anys. Per a més informació i presentació d'originals (set exemplars abans del 10 de gener de 1998), parròquia de Sant Medir, c/ Constitució, 17 - 08014 Barcelona, tel. 93/ 421 65 50.

Solsona

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES.**— Del 16 al 24 de juliol, dirigits per dom Alcuí Serras, a la casa d'espiritualitat del Miracle (Solsonès). Per a més informació, tel. 973/ 48 00 45.

Vic

• **48 APLEC AL MATA-GALLS.**— El 13 de juliol, a les 9.30, proclamació i distribució de les medalles de la constància; a les 10.30, missa concelebrada, presidida pel bisbe de Vic, Dr. Josep M. Guix; a les 11.30, rotllana i cant dels adéus; a les 18.00, a la plaça de Viladrau, ballada de sardanes. Per a més informació, tel. 351 79 60 (Joan Alsina).

Paris '97

XII Jornada Mundial de la Joventut

Del 15 al 24 d'agost

Aneu-hi seguint la ruta de Paray-le Monial organitzada per la Comunitat de l'Emmanuel.

Del 15 al 18 Paray-le Monial (Fòrum Internacional de la Joventut).

El 18, Chartres i del 19 al 24 París.

Preu del viatge: 15.000 ptes. Sortides des de cada capital de província amb 20 joves. Forfait del 15 al 24: 1.000FF (26.000 ptes.) (Cost real: 1.400FF)

Acceptem donatius de suport per ajudar els joves que ho necessitin. Podeu ingressar-ho al compte de "La Caixa" 2100.0068.67.0101449776.

Sol·liciteu la inscripció a: c/ Cristòfor Colom, 2n 2a 17005 Girona - Tel. 972 / 23 14 46 (Elisabet)

Fax (972) 84 21 20

E-mail: emma@grn.es

Web: http://ww2.grn.es/emma

Asociación de Ayuda y Defensa de la Tercera Edad

PROPER INICI DELS CURSOS PER A L'OBTENCIÓ DEL TÍTOL DE PROVA DE MADURESA

FP-1

Auxiliar clínica

Auxiliar jardí d'infància

Auxiliar psiquiatria

Auxiliar administratiu

Auxiliar forestal

Auxiliar química

Graduat escolar

Cursos amb borsa de treball

Proves per obtenir el diploma de Dietètica i Nutrició, Geriatria i Gerontologia

Cursos reconeguts per l'IES (Institut d'Estudis Sanitaris) puntuables al ICS

Tel: 448 02 92 i 474 27 48 (tardes)

Necessitem voluntariat per atendre persones de la 3a edat.

Tots els cursos es poden fer per correspondència. Tindreu un 30% de descompte en qualsevol curs si porteu aquest anunci.

OFERIM 15 LLITS I ALTRES COMPLEMENTES PER A CASALS DE COLONIES DE PARRÒQUIES O HABITATGES D'IMMIGRANTS.

TEL. 215 65 66.

A totes les parròquies, associacions i entitats

Aquesta pàgina és a la vostra disposició perquè doneu a conèixer les vostres activitats de caràcter religiós i cultural, gratuïtes. Podeu enviar-les, indicant el lloc, el dia i l'hora al fax: 93/ 490 20 35.

OP bé, a les nostres oficines del c/ Puiggarrí, 5-7 - 08014 Barcelona, dirigides a la secció d'«Avisos i Comunicats».

Utilitzeu les targetes de la Caixa de Terrassa, són solidàries

Amb les vostres targetes podreu ajudar els altres.

La Caixa de Terrassa cedeix a les organitzacions no governamentals: Càritas, Intermón, Mans Unides i Justícia i Pau, una part de les comissions que generen les targetes, sense que això us comporti cap cost.

D'aquesta manera, podreu col·laborar al desenvolupament de projectes agraris, a la formació d'adults i a l'escolarització de joves i infants del Tercer Món, i en projectes assistencials del nostre entorn.

Clients solidaris

CAIXA DE TERRASSA

Persones. Servei. Qualitat.

La basílica del Sant Esperit serà la protagonista arquitectònica i artística de les festes de la ciutat

Retaule de sant Abdó i de sant Senen, pintura de Jaume Huguet (1460).

Terrassa, comunitat cristiana amb projecte de futur

Innovacions arquitectòniques, nous projectes, exposicions i aniversaris. Terrassa finalitza enguany les obres de la basílica del Sant Esperit i també dona als veïns dels barris perifèrics de Can Tussell i Sant Pere Nord un nou temple que substituirà els 120 metres quadrats, on encara es reuneix la comunitat de la parròquia de Sant Pau. I és que la Festa Major de Terrassa arriba enmig de la renovació de l'Església a la ciutat. Càritas de Terrassa es planteja noves fites després de reflexionar sobre la seva tasca social a l'Assemblea de Demarcació Episcopal del Vallès i està a punt d'inaugurar la seva nova seu, que s'ubicarà a l'antiga Obra social teresiana.

Els terrassencs saben que quan acabin les festes començarà el compte enrera perquè la basílica del Sant Esperit, amb 400 anys d'història, recobri el protagonisme en el si d'aquesta població del Vallès. Mentrestant, aquest temple tan honorable ha servit de marc inoblidable per celebrar davant la societat les noces d'or de mossèn Francesc Cima, tota una vida dedicada a la pastoral juvenil. El museu de la basílica del Sant Esperit de Terrassa continuarà donant rellevància a aquest temple abans i després de les festes. Una exposició monogràfica sobre «Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí, patrons de Terrassa» confereix el toc artístic a una ciutat en ple deliri festiu.

«Una informació bona és també una bona formació»

Mossèn Francesc Cima, tota una vida dedicada a la pastoral dels joves

«Pregueu perquè la meua fidelitat duri tot el temps que em queda de vida, i perquè vosaltres sigueu cada dia més bons», demanà mossèn Francesc Cima als fidels amb motiu de les seves nocces d'or sacerdotals, que va celebrar el 6 d'abril, segon diumenge de Pasqua, a la basílica parroquial del Sant Esperit de Terrassa.

Mossèn Francesc Cima i Garrigó va néixer a Blancafort (Conca de Barberà) el 24 d'abril de 1922. Fou ordenat prevere el 23 de març de 1947. Viu a Terrassa des de 1959, on és conegut com un sacerdot incansable, senzill i dotat de paciència i del do de consell. Ultra altres activitats pastorals, ha estat consiliari de grups de matrimonis i ha esmerçat preferentment la seva vida a la pastoral juvenil. Ha creat un centre d'espiritualitat i de convivències al Casal del Roser de Gisclareny (el Berguedà), obert a qualsevol persona, on acudeixen dotzenes de grups d'àmbit eclesial de tota mena.

Tot i que no li agrada gaire parlar d'ell mateix, he mantingut una conversa llarga i molt agradable amb mossèn Cima al despatx de casa seva.

ELS NOSTRES DUBTES SÓN LES NOSTRES IGNORÀNCIES

—Mossèn Francesc, després del Concili Vaticà II, com veieu la nostra Església?

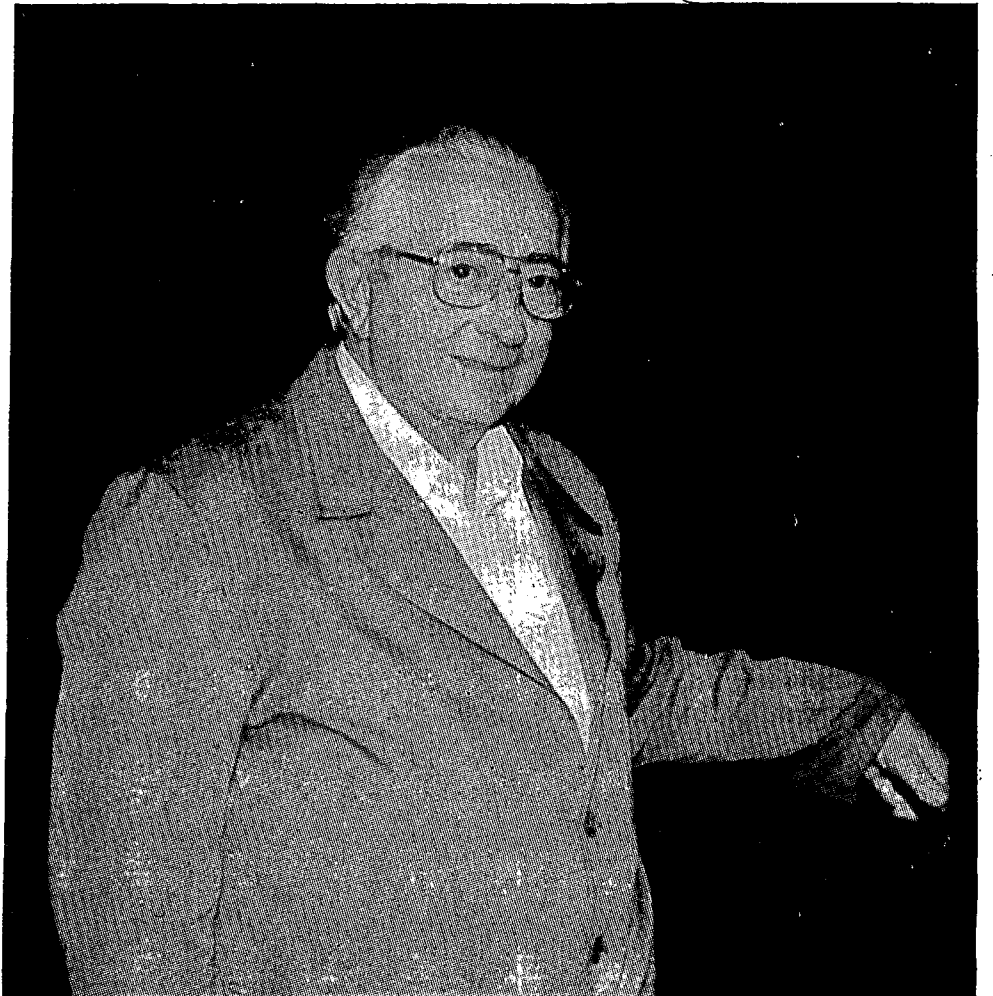
—Mira, espiritualment parlant, el Concili va ser el gran miracle del nostre segle. Podria esmentar una llista llarga de miracles. Llàstima que la gent jove—fins als 30 i tants anys—no ha sentit a parlar gaire del Concili. La gent a vegades diu: «Això és meravellós!» I quan responc «doncs ho diu el Concili», queden parats. Ara bé, crec que faria falta que hi hagués una divulgació dels documents del Concili, que vinguessin resumits per al poble i, fins i tot, amb dibuixets. El pa de lletra dels documents produeix al·lèrgia, i fa que la gent no tingui gaire ganes de llegir-los.

—El Papa actual recomana una nova evangelització al llindar del Tercer Mil·lenni. Com cal que sigui aquesta evangelització?

—Explicant les coses ben clares amb una bona pedagogia. Fa falta més informació que, si és bona, és també formació. Jo em trobo amb gent que ve carregada de preguntes i de dubtes. Un dia un jove universitari em digué: «Mossèn, tal com vostè parla sembla que no tingui cap dubte!» Li vaig contestar: «No, noi, de dubte no en tinc cap, però de misteris en tinc molts, segurament més que tu, de dubtes!» I és veritat; amb la formació i la informació que he tingut, no me'n queda cap de dubte, i pel que fa als misteris, al cel, certament tindrem totes les respostes. I no em fa res esperar-me. Els nostres dubtes—i no és frase meua—són les nostres ignoràncies. A mesura que eliminéssim la ignorància s'arreglarien moltes coses. Els atacs que avui es fan a l'Església, sobretot per part de la televisió, la ràdio i el cinema, provenen de gent sectària i ignorant, ancorada en l'Església d'abans del Concili. No han conegut la nova Església. Abans hi havia moltes coses que eren «vitandes», però que, gràcies a Déu, han estat suprimides. Diria que la cosa va per aquí. Repeteixo que cal més informació i formació, i per aquí hauria d'anar, al meu entendre, la nova evangelització que vol el Sant Pare.

DOS LLIBRES DE GRAN VOLADA I AUDIÈNCIA

Mossèn Francesc ha escrit dos llibres que han tingut una gran volada i una

Mossèn Cima és autor del llibre *Converses amb l'ermità de Sant Miquel de Turbians*, que ha merescut una gran audiència de lectors.

audiència extraordinària en el poble, malgrat hagi estat minsa o nul·la la publicitat que se n'ha fet. Em refereixo a: *Converses amb l'ermità de Sant Miquel de Turbians*, i *Retorn a Sant Miquel de Turbians*, que és una continuació del primer.

—A què es deu tanta difusió dels vostres llibres?

—Són llibres que intenten respondre moltes de les preguntes que la gent porta dins. Com que a tothom li agraden les respostes, jo diria que aquest és un dels motius. Un altre motiu podria ser que no són gens espessos, i a més les

il·lustracions del meu amic Badiella, fins i tot, els fan ser uns llibres simpàtics. Hi ha, però, un motiu més amagat; me l'ha comentat força gent: després del Concili Vaticà II hi va haver una irrupció, més que de doctrines, d'actituds noves a l'hora d'enfocar les coses. Algunes foren molt equivocades. Per exemple: hi hagué qui va entendre el decret sobre la llibertat religiosa com una llicència de creure el que es volgués i de predicar també el que es volgués. Aquestes coses feren mal. Moltes de les interpretacions equivocades ja s'han esvaït, però moltes encara cuegen. En els llibres de l'Ermità

quemadores

BERALMAR S.A.

Cremadors de fuel-oil
combustibles sòlids i gas natural
recuperador de calor dels fums de combustió
generadors d'aire calent
ventiladors
equips piromètrics

Avda. del Vallès, s/n
Tel.: 751 22 00 - Fax: 731 44 83
Polígon Industrial «Els Bellots»
08227 TERRASSA (Barcelona)

marfil
perfumeries

NOVA BOTIGA:
Portal de St. Roc, 62
Tel. 780 68 27
08221 TERRASSA

Passion Beauty

Gavatxons, 3
Tel./Fax 788 52 80
08221 TERRASSA

Gutenberg, 32
Tel. 789 05 81
08224 TERRASSA

Raval de Montserrat, 68
Tel. 788 18 41
08221 TERRASSA

parlo d'aquestes qüestions discutides i això fa que molta gent es digui: «Menys mal que hi ha algú que em diu que aquestes coses encara són veritat!» A més, són llibres que no van dirigits als intel·lectuals, i la gent senzilla quan un llibre li agrada, en regala dos.

EL VERITABLE ECOLOGISME

Els llibres de mossèn Francesc respiren serenor, joia i esperança. Es diria que són inspirats en l'espiritualitat franciscana. Mossèn Cima ho confirma.

—Jo em dic Francesc, que no em tocava; la meva padrina era terciària franciscana i molt devota de Francesc d'Assís, i va voler que em posessin el nom d'aquest sant. En aquestes coses hi veig la providència divina: per família i per formació, certament que sóc franciscà d'esperit, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

—Per això vós veieu en les coses creades la mà provident de Déu Pare.

—Certament. Després de la guerra civil del 36, els capellans fèiem colònies d'estiu molt formatives. Eren confessionals encara que no per resar rosaris, sinó per educar els valors cristians i cristianitzar el temps lliure de la canalla. En aquest aspecte es varen fer portents. Doncs bé, l'ecologia, per exemple, la practicàvem nosaltres: admiràvem la natura, coneixent els ocells, les plantes, les potes d'una aranya, i veure-hi la meravella

prou, ni prou bé. La bona convivència prové de la caritat i amistat que repartim al nostre voltant. Per fer-ho bé se n'ha d'aprendre. Em referiré només als joves sobre els quals tinc més experiència. A Gisclareny, tenim una casa d'espiritualitat justament per a convivències. El jove que hi ha passat dona goig de veure com n'ha après. I això és molt important. D'entrada et diré que entenc la convivència, aquí a la terra, com l'entrenament per a la vida del Cel. Allà tot serà la més absoluta convivència, amb la Trinitat, amb tots els àngels i sants. Jesús ja ho dona a entendre quan compara la vida eterna amb un banquet, compartint en una mateixa taula. I ja hi som: si estimem, conviuem, si vivim, estimem! La caritat no ens l'han donada perquè la guardem, sinó perquè la practiquem, i fins a les últimes conseqüències.

—Amb tothom, voleu dir?

—Exacte! Quedo meravellat, per exemple, quan els joves que pertanyen als nostres grups parroquials es troben amb una persona desconeguda, el primer que fan és saludar-la i presentar-se; tot allò de «no hemos sido presentados» de les pel·lícules angleses, se n'ha anat enlaire. Amb l'Evangeli al cor, els nostres joves es presenten ells mateixos i es presten, tot seguit, a una actitud de servei obert i generós. La crispació que deies prové dels poderosos mitjans informatius, la televisió i el cinema, que magnifiquen el crim, la violència, les calamitats, les desavinences familiars, etc.

—Abunden, però, molts matrimonis que se separen i divorcien.

—Les causes poden ser de moltes menes, però jo dic a les parelles que el festeig té molta importància. Si l'amor humà se l'ha representat com una escala que va de menys a més, els dos

primers graons seran els de la sensualitat i la sensibilitat, el tercer ja és l'afectivitat, i els dos següents, l'espiritualitat i la sobrenaturalitat. L'amor, d'una parella que festeja, s'hauria de moure de l'afectivitat cap amunt, no gaire cap a la sensibilitat. «Les frases ets molt maco, ets molt maca», aviat acaben els recursos i tenen tendència a baixar. En canvi, l'afectivitat: «ets bo», «em comprens», «m'escoltes». Quan aquesta afectivitat puja amunt es va espiritualitzant: «la vull fer feliç», «fer-la cada dia més bona», «vull ser generós», «primer ella, després jo.» I si es pot sobrenaturalitzar, el noi arribarà a pensar: «Aquesta noia és Déu qui me l'ha confiada, perquè la faci santa i perquè tots dos tinguem un projecte de futur en comú, i tirem endavant...» Quan l'amor d'una parella es queda solament en els tres primers gra-

(Segueix)

En aquestes coses hi veig la providència divina: per família i per formació, certament que sóc franciscà d'esperit, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

de Déu, fins en les coses més petites. Teníem uns monitors molt ben preparats. La pietat no la predicava el capellà; el mossèn parlava de sargantanes, de cuques i coses així. Era el monitor que un dia agafava una floreta, la mirava bé, i deia: «Nostre Senyor és intel·ligent, perquè quan va crear aquestes flors fa milions d'anys, ja pensava que avui nosaltres pensàriem en Ell perquè ha fet coses tan boniques.» Això impacta la gent jove. Alguns encara se'n recorden.

CRISI DE CONVIVÈNCIA, AVUI

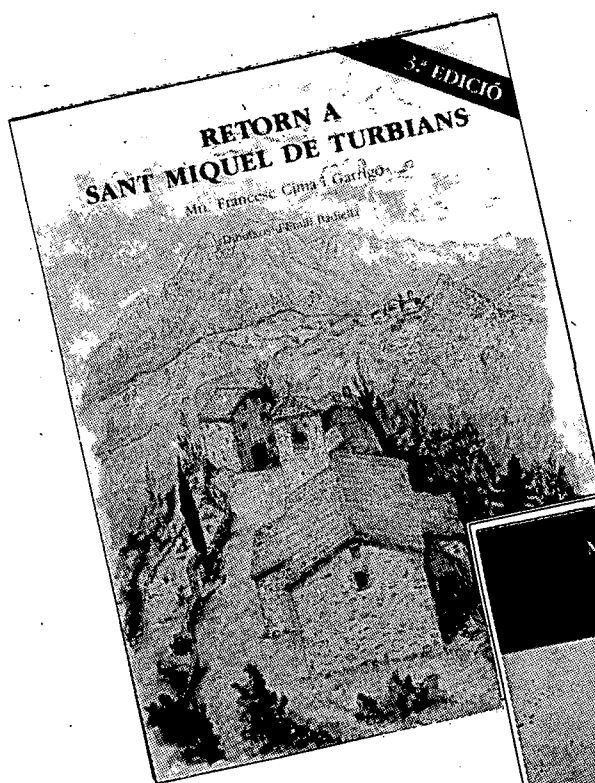
Girem pàginai anem per un altre tema molt diferent: la manca de convivència avui, que genera crispació. Afecta els polítics, els tribunals de justícia, les parelles i altres nombrosos col·lectius socials.

—Mossèn, com podem superar la crisi de convivència?

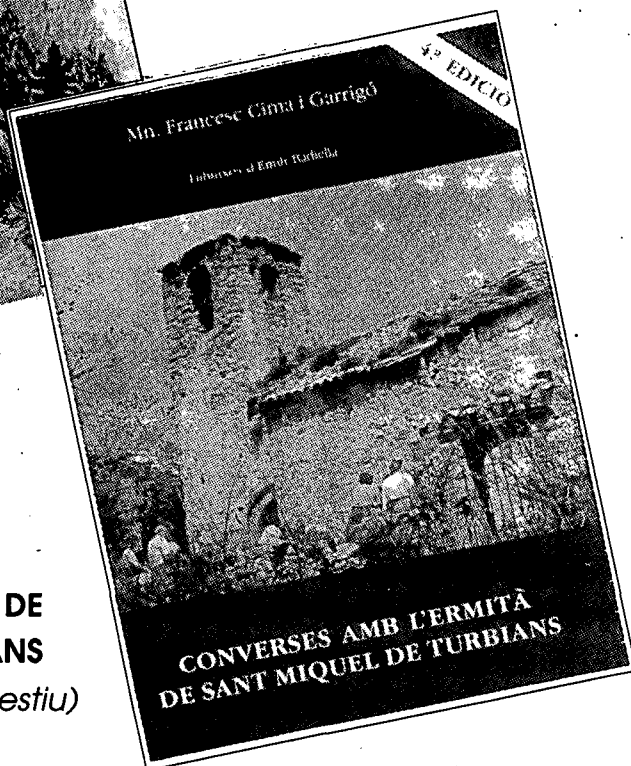
—La crisi ve del fet que no s'estima

LLIBRES QUE ASSERENEN EL COR

DE MN. FRANCESC CIMA I GARRIBÓ

RETORN A ST. MIQUEL DE TURBIANS
(hivern)

CONVERSES
AMB L'ERMITÀ
DE ST. MIQUEL DE TURBIANS
(estiu)

Recomanats als lectors de CATALUNYA CRISTIANA

Demaneu-los a la LLIBRERIA CLARET,
o a l'Apartat 240 de Terrassa - 08221

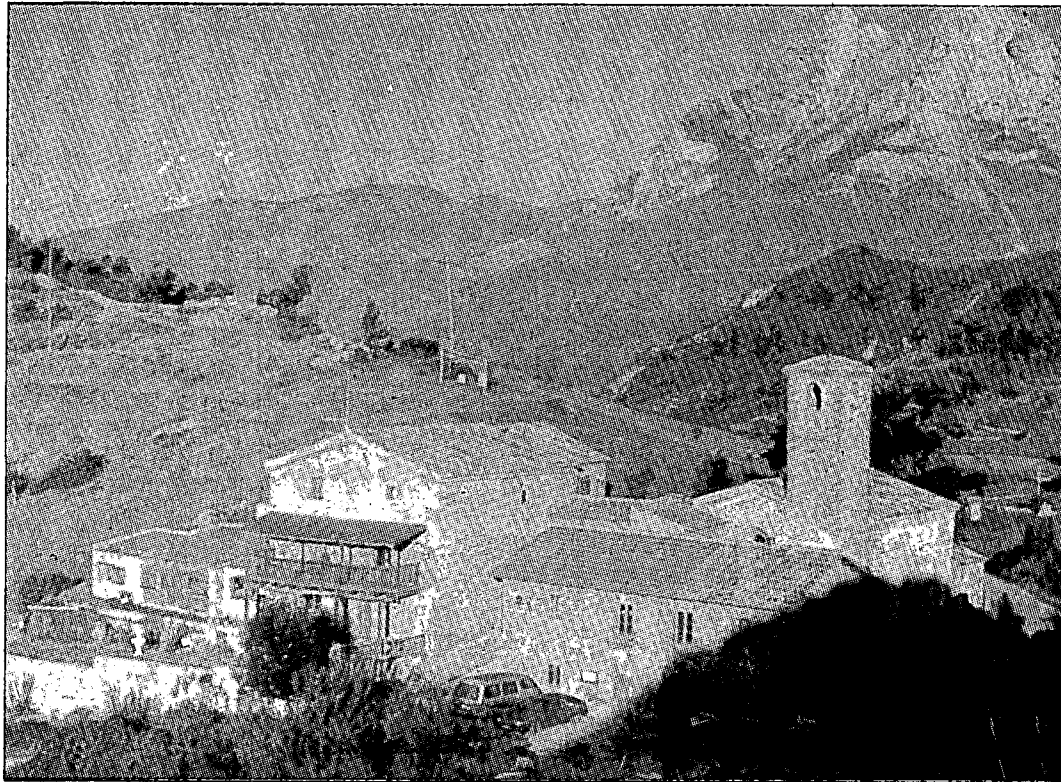
Està a punt de sortir **Primavera a St. Miquel de Turbians**

Editats per la
FUNDACIÓ CASAL DEL ROSER DE GISCLARENY

ons, podrà ser intens, però molt poc ferm. Jo els dic: «Amb aquesta manera d'estimar-vos solament en teniu per a uns quants mesos de casats, però si de l'afectivitat pugeu amunt... Ja podeu començar a preparar les noces d'or!...»

—I què em dieu de les discrepàncies intereclesials?

—Tots portem a dins l'esperit de capelleta. És esperançador, però, veure que el jovent d'avui va més al gra de les coses, i fuig de discutir petiteses. Hi ha massa coses importants per perdre temps en banalitats. Tenim la sort que en el que és essencial, l'Església ja dona les pautes. El que cal és fer-ne cas. I en les coses opinables, cal treballar de valent i la resta ja arribarà. Em deia un dia una velleta: «Mossèn, nosaltres posem-hi el coll, l'Esperit Sant ja hi posarà el dit!...» Valdria la pena que estiguéssim d'acord amb el que s'ha de dir als joves. No cal ser estrictes ni puritans —el puritanisme és tan dolent com el seu contrari— però diguem al pa, pa, i al vi, vi. El jovent no s'espanta de les dificultats, sobretot si està ben motivat: l'amistat de Déu i la nostra amistat amb Ell, la seva providència, la seva presència, la seva ajuda constant per a tota obra bona, el recurs a la pregària... Són més que suficients per entusiasmarlos. Siguem exigents amb ells tal com ho és Jesucrist, que si bé deia: «Veniu a mi tots els qui esteu afeixugats que jo us faré resposar»; també deia: «Qui vulgui

El Casal del Roser de Gisclareny, creat l'any 1995 per mossèn Cima, és un lloc de convivències obert a qualsevol persona o grup.

ser deixeble meu que prengui la seva creu i em segueixi...» ...És a dir, exigència cristiana, amarada de veritat i d'estimació. Al meu entendre, això és una bona norma per a una veritable avinença, fins i tot en els àmbits intereclesials.

QUÈ ÉS LA PREGÀRIA

—En la vida cristiana, així com en tota acció pastoral, mossèn Francesc posa molt l'accent en la necessitat de la pregària.

comporta d'amistat amb Crist. Santa Teresa deia: «Hablar con Dios, como hacemos con un amigo que sabemos que nos ama.» De fet, la pregària és això. És Déu que ens estima, que ens empara, que vetlla per nosaltres, que rep el fill pròdig a casa i l'abraça, que ha creat totes les coses per nosaltres, que hi ha una providència... «Y de aquí viene todo lo demás», deia sant Ignasi. Preguar no és mastegar Parenostres; és pensar en Déu, és lloar-lo i demanar més pels altres que per a nosaltres mateixos. Això també ho entenen i practiquen els joves compromesos.

—Mossèn Cima, amb una mirada penetrant i gest benèvol—propis de l'ermità de Sant Miquel de Turbians—, acaba dient-me:

—La feina ja està feta: vol dir que el dit de Déu hi és; posem-hi nosaltres el coll per mantenir-ho, i no enredem gaire l'Esperit Sant...

Francesc Gamissans

Terrassa, vista per mossèn Cima

Mossèn Francesc Cima és ja un terrassenc, atès que viu a la ciutat fa gairebé quaranta anys. Gaudeix de moltes amistats i sintonitza amb tots els projectes, realitats, neguits i anhels dels veïns. Ell veu així Terrassa:

- Terrassa té fama de ser una ciutat industrial del teixit, però encara ha estat i és més important per la indústria metal·lúrgica, diversificada en la construcció de maquinària tèxtil, manufacturats metàl·lics i aparells elèctrics.

- El que puc dir dels veïns de Terrassa és que han estat sempre preocupats per tots els àmbits de la cultura. A Terrassa hi havia una Escola Industrial quan no n'hi havia cap més en tot l'Estat espanyol; hi havia un Institut de Segon Ensenyament, quan n'hi havia molt pocs: el meu pare, que era mestre, va venir aquí perquè jo pogués fer el batxillerat. A Terrassa hi havia institucions culturals i educatives, com ara, l'Escola Superior d'Enginyeria Tèxtil, l'Institut d'Investigació Tèxtil, i les Escoles Municipals de música i pintura, de la llar i el teatre, els Amics de les Arts i moltes altres que me'n descuido. Així, les Joventuts Musicals, arranquen d'aquí, i les Rialles també.

- Aquí tot era bo. Els millors anarquistes de l'Estat espanyol havien de ser de Terrassa; els protestants més poderosos eren aquí, a Terrassa. El primer centre d'Acció Catòlica es va fundar a Linares (Jaén), però el segon va ser a Terrassa. Tot això abans de la guerra civil del 36. Aquesta inquietud cultural en tots els àmbits, suposo que encara hi és. El que passa és que Terrassa ha sofert uns anys de crisi en aquesta direcció. La gent no s'ha volgut embolicar. «No t'enredis, deixa-ho estar, tu a casa que vagis bé, i la resta són trons...» Amb tot, actualment ha minvat aquest afany personalista d'anar tot sol, «per lliure», com es diu ara. Hi ha un retorn; un afany i estimul per tota mena d'associacions culturals.

- El problema de l'emigració és igual que a la resta de Catalunya. Crec que és una batalla encara per guanyar. La gent jove parla en castellà perquè és la llengua materna, malgrat haver nascut a Terrassa i haver anat a col·legis catalans. Ara bé, de catalanistes que es diuen Pérez, López i Gutiérrez, en trobaríem a dotzenes.

- Sobre la presència de l'Església catòlica a Terrassa voldria tota una altra reflexió més profunda. Només et diré que les seves comunitats cristianes són vives i nombroses, fins i tot, de jovent. També és viu l'esperit associacionista. A Terrassa hi ha 15 parròquies, i no n'hi ha cap que no tingui el seu moviment juvenil. L'arxiprestat funciona normalment. L'arxiprest no va unit a una parròquia gran i determinada com abans, sinó a una persona, elegida democràticament. L'actual arxiprest és el rector de Les Fonts de Terrassa, mossèn Joaquim Lluverol. És un home aglutinador, per tant, vol dir que té l'Esperit Sant en ell, perquè tot allò que uneix, generalment, ve de l'Esperit de Déu.

F.G.

INDUSTRIAL GRADHERMETIC, S. A. E.

ELEMENTS D' **ALUMINI**
PRELACAT PER A LA CONSTRUCCIÓ

**PERSIANES
SOSTRES
GELOSIES**

Fàbrica i Oficines:
Béjar, 345
Tel.: 735 44 08
Fax 735 65 43
08226 TERRASSA

DELEGACIÓ BARCELONA:
Secretari Coloma, 119
Tel.: 219 47 00
Fax 213 58 98
08024 BARCELONA

L'EUNCET gradua la cinquena promoció d'empresarials i estrenava noves instal·lacions

El proper curs acadèmic 97-98 entraran en funcionament les noves instal·lacions de l'Escola Universitària de Negocis de la Caixa de Terrassa (EUNCET) i del Centre d'Estudis Empresarials a l'antic alberg infantil de l'entitat. En els darrers mesos s'ha realitzat la remodelació i l'adequació de l'edifici per adaptarlo a centre de formació. Les obres han suposat unes inversions superiors als 300 milions de pessetes.

Els nous locals tenen una cabuda per a 550 alumnes, que representa incrementar en un 50% el nombre de places en relació a les actuals instal·lacions ubicades en el Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. A més, es preveuen espais per a futures ampliacions en un nombre de 200 places més. La disposició de més espai era necessària davant l'increment d'alumnat i d'activitat acadèmica que suposa l'adscripció del centre a la Universitat Politècnica de Catalunya.

Les noves instal·lacions consten de biblioteca, laboratori d'idiomes i d'informàtica, aula magna, set aules de diferents dimensions, menjador, sales de professors i espais administratius. El centre està equipat amb les més modernes tecnologies docents i, com a espais complementaris, disposa de zona d'aparcament per a més de cent vehicles, pista polisportiva, piscina i àmplies zones ajardinades i arbrades que voregen l'edifici i que contribueixen a crear un ambient de campus universitari. L'Escola ocupa el turó de Can Candi que pertany a la Serra de l'Obac i que s'integra, al mateix temps, al massís de Sant Llorenç del Munt; un entorn natural que ha d'afavorir la concentració, el rendiment dels alumnes i, en definitiva, la qualitat docent.

La inauguració de la nova seu de l'escola suposa un pas endavant qualitatiu molt important en l'activitat de formació de la Caixa de Terrassa, que fa

4a promoció de graduats de la carrera d'Empresarials de la Caixa de Terrassa.

més de quinze anys que va iniciar l'activitat de formació.

L'any 1981 es va crear el Centre d'Estudis Empresarials dedicat a la formació continuada que fins ara ha impartit formació a més de 6.000 directius i professionals de les petites i mitjanes empreses.

Formació polivalent en el camp de la gestió empresarial

L'any 1990 la Caixa de Terrassa va crear l'Escola Universitària de Negocis i va començar a impartir el Bachelior, una carrera de tres anys sobre ciències empresarials, amb la finalitat de proporcionar a les empreses joves ben preparats amb una formació polivalent en el camp de la gestió empresarial.

La carrera es va iniciar amb el suport

de la universitat americana de Carolina del Sud, que va avalar i certificar els estudis. Amb posterioritat, l'any 1994, l'escola va estendre les vinculacions internacionals a l'àmbit europeu, i va subscriure un acord amb la Universitat de Gal·les, que atorgava de llavors ençà la titulació oficial britànica als alumnes graduats. I finalment, l'any passat, l'Escola Universitària de Negocis de la Caixa de Terrassa (EUNCET) va passar a ser un centre adscrit a la Universitat Politècnica de Catalunya, que ha suposat conferir al programa Bachelior el caràcter d'ensenyament reglat i dotar-lo amb titulació oficial espanyola, corresponent al primer cicle de la carrera de Ciències Empresarials. Fins ara s'han graduat quatre promoció i el proper dia 9 de juliol es graduarà la cinquena.

Els estudiants de l'EUNCET tenen l'opció d'obtenir doble titulació: títol oficial espanyol, a través de la Universitat Politècnica, i títol oficial britànic, a través de la Cardiff Business School de la Universitat de Gal·les que, per cert, ha concedit recentment a l'EUNCET el títol de Full Honours Degree, que és el màxim nivell d'acreditació que pot tenir una carrera universitària del Regne Unit.

Durant aquests anys la carrera ha rebut la consideració i valoració positiva del mercat, que ha absorbit, en un termini breu, la gran majoria dels joves titulats, els quals s'han incorporat a empreses de diferents sectors i s'han orientat principalment cap a les àrees de finances, gerència, comercial, compres, producció i exportació.

Finances, gestió comercial i màrqueting, comerç internacional

Bona part de l'èxit ve avalat pel pla

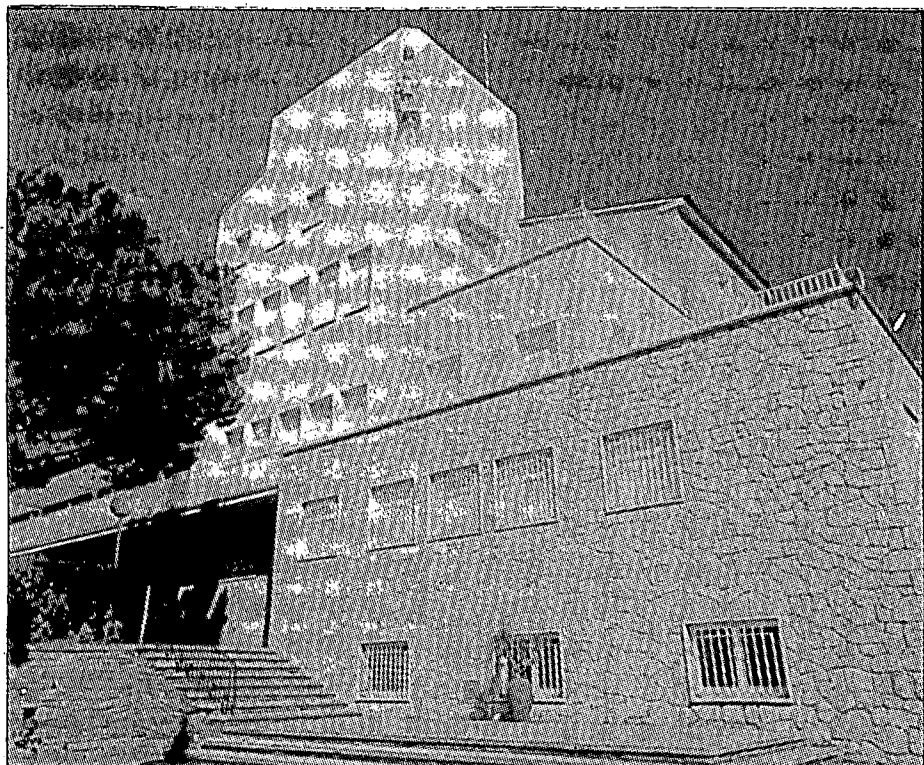
d'estudis que ha estat concebut des d'una òptica clarament pragmàtica i molt enfocada a la realitat i a les necessitats de l'empresa. Les assignatures estan agrupades en tres grans àrees de coneixements: comptabilitat i finances, gestió comercial i màrqueting i comerç internacional, que donen a l'alumne una formació polivalent sobre les grans àrees d'una empresa. Les classes són impartides per un professorat d'alta qualificació tant en el pla docent com en el professional.

Cal destacar que els alumnes graduats amb anterioritat a l'adscripció de l'escola a la Universitat Politècnica de Catalunya tenen la possibilitat de convalidar els estudis i obtenir el títol oficial espanyol de Diplom en Ciències Empresarials mitjançant la realització d'un curs d'homologació.

Impartir la carrera també en horari nocturn

Com a novetat, en el proper curs acadèmic 97-98 la carrera d'Empresarials de l'EUNCET s'impartirà també en horari nocturn, una vegada l'opció diürna ha quedat plenament consolidada. El pla nocturn pretén facilitar els estudis a tots aquells joves que ja s'han incorporat al mercat laboral i volen potenciar i dimensionar els seus coneixements i preparació. Cal indicar que l'opció nocturna es caracteritza per ser menys intensiva i la carrera es realitza en quatre anys en lloc de tres. D'aquesta manera, l'alumne pot compatibilitzar millor els estudis amb la jornada laboral.

**Francesc-Xavier Closa i Roig
Albert Montull i Aced**

Un compromís amb Terrassa fet realitat

El 10 de juny passat es va presentar el projecte d'intervenció de la basílica del Sant Esperit. A l'acte van ser-hi presents el bisbe auxiliar de Barcelona i titular de la demarcació del Vallès, Carles Soler i Perdigó;

l'alcalde de Terrassa, Manuel Royes; Mn. Martí i Bonet, delegat diocesà del patrimoni cultural; Mn. Ricard Masclans, rector de la basílica; i Francesc Bacardit i Segués, arquitecte de l'obra. L'acte es va celebrar a la Casa Museu

Alegre de Sagrera, un edifici modernista de gran bellesa que, havent estat en perill de degradació irreversible, va ser recuperat per l'Ajuntament. Actualment és dedicat als actes d'especial interès per a la ciutat.

Estat actual de la basílica del Sant Esperit.

«HI HAVIA MOLTES COSES A FER I, A POC A POC, LES ANEM FENT TOTES.»

Terrassa afronta aquest any l'acabament de la basílica del Sant Esperit que, amb 400 anys d'història i situada al centre de la ciutat, és punt de referència històric i religiós dels ciutadans de Terrassa. La basílica era un compromís obligat en aquest procés de restauració de la ciutat, i ara, aquest projecte es porta a terme perquè d'aquí a un any tothom en pugui gaudir.

L'alcalde de Terrassa, Manuel Royes, ja havia expressat la seva preocupació davant la necessitat d'una intervenció immediata a la basílica, però altres prioritats de millora de la ciutat van retardar aquesta obra. «Hi havia moltes coses a fer i, a poc a poc, les anem fent totes. Ara per fi ens podem ocupar de la nostra basílica.»

UNA OBRA ESPERADA

Mn. Martí i Bonet compartia la il·lusió de tots els presents en el projecte: Fill de Terrassa, ha seguit amb expectació les vicissituds que han precedit aquest projecte: «Quan em van convidar a aquest acte, no em vaig fer pregar gens, vaig acceptar de seguida, i és que aquesta fita aconseguida és molt important.» Mn. Martí va comparar la trajectòria de la basílica del Sant Esperit amb la catedral de Barcelona, ja que totes dues comparteixen una llarga història de restauracions en concordança a la moda de cada època.

Dels projectes que es van presentar, aquest ha estat el primer a gaudir d'una aprovació total que s'espera serà igualment compartida pels ciutadans.

L'OBRA I L'HOME

La basílica s'aixecà l'any 1597 fora del que eren les muralles de la ciutat. Durant la Guerra Civil va ser destruïda i reconstruïda de nou l'any 1950, amb posteriors incorporacions sense un pla concret de rehabilitació. Actualment, envoltada d'altres edificis, queda submergida en el paisatge sense espai per poder contemplar-la en tota la seva

Conferència de premsa del 10 de juny. D'esquerra a dreta, Mn. Masclans, Mn. Martí Bonet, Manuel Royes, Mons. Soler i Perdigó, i Francesc Bacardit.

magnitud. El projecte presentat retornarà a la basílica la seva rellevància, que recobrarà el protagonisme dins de la ciutat.

«Terrassa és una ciutat de gran riquesa en els seus interiors i austera en els seus exteriors. Aquest fet s'havia de respectar en començar la intervenció en aquest gran edifici que és la basílica del Sant Esperit.» Amb aquestes paraules, Francesc Bacardit començava l'exposició dels plans de millora que començaran el proper mes d'octubre i s'allargaran fins al juny de l'any vinent per poder inaugurar el nou edifici per la Festa Major del juliol de 1998.

En unes paraules exclusives per al nostre setmanari, Francesc Bacardit expressava la seva satisfacció per la llibertat que ha gaudit en aquest projecte: «En les dues anteriors experiències amb obres relitzades per a l'Església, sempre he trobat respecte i llibertat. He pogut dissenyar un projecte sentint-me lliure per prendre decisions.» A la pregunta sobre quina diferència pot haver per a un arquitecte entre un edifici destinat a actes religiosos o un altre destinat a d'altres activitats, respongué que sempre s'ha de tenir en compte la funció que aquell edifici haurà de tenir: «Si no es fes així ja no seria un edifici, seria una estàtua.»

«CAL NO OBLIDAR-NOS DE LES ALTRES NECESSITATS»

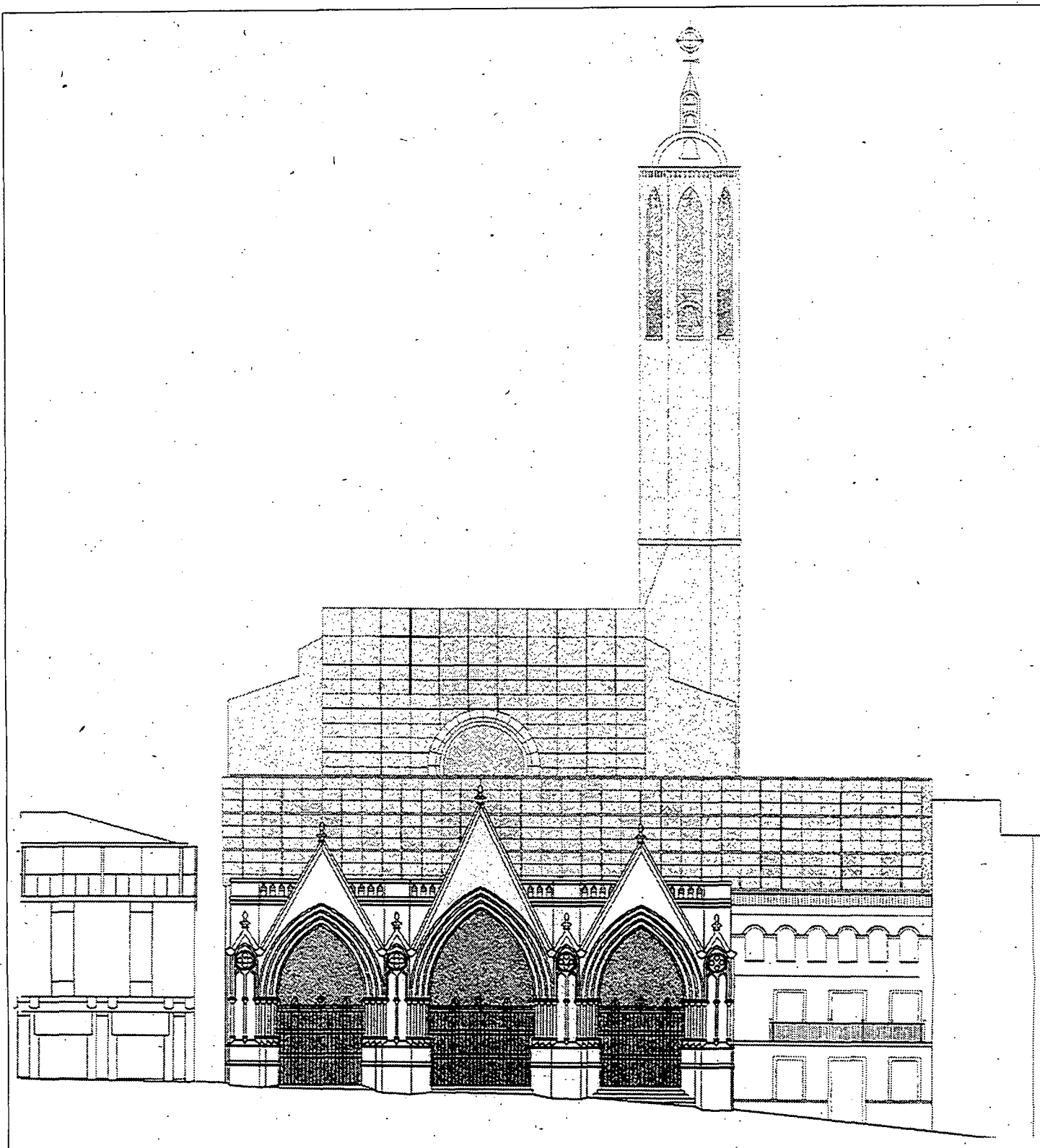
El bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Carles Soler i Perdigó, celebrà el fet de la posada en marxa del projecte i féu una petició en favor dels ciutadans de Terrassa de les àrees menys afavorides, els quals «també tenen dret a una parròquia digna». Mons. Carles Soler demanà que el mateix esforç que s'invertirà en aquest projecte, també es faci per les altres parròquies de la ciutat, com ha fet l'Ajuntament, que ha canviat la fisonomia dels barris i al mateix temps ha millorat el centre.

ENTITATS PATROCINADORES

L'obra costarà uns 85 milions de pessetes que seran aportats per iniciatives privades i per diferents institucions. A més de l'Ajuntament de Terrassa col·laboren en el projecte la Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Terrassa, la Cambra de la Propietat Urbana de Terrassa i la Comarca, el Cecot, la Mútua de Terrassa, Aigües de Terrassa, Diari de Terrassa i Ràdio Terrassa.

Cal afegir també diversos empresaris de la ciutat que aporten el seu ajut amb la coordinació d'Adrià Termes, que des del primer moment, ha encapçalat el grup de persones que patrocinen l'obra.

M.R.B.

Imatge virtual que tindrà la basílica un cop finalitzin les obres.

Mn. Martí i Bonet i Manuel Royes. Al fons, el cartell publicitari «Fem una obra ben feta».

EGARA

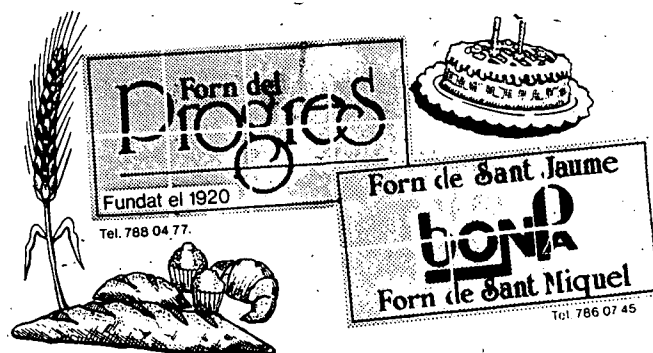
Llibreria
Papereria

Distribuïdor d'Editorial Albada

Objectes de Regal - Material d'Oficina i Escolar - Revistes - Diaris -
Llibres infantils - Diccionaris - Plastificacions - Fotocòpies -
Enquadernacions - Segells de goma, etc.

Gutenberg, 19
08224 TERRASSA

Tel. 788 13 49
FAX 733 01 10

Elaboracions artesanes de Pa i Pastisseria

C/ Historiador Cardús, 113
08226 TERRASSA

Tels. 786 07 45 - 786 03 66
Fax: 786 05 62

gamaX

**CONFECCIÓ - CAMISERIA - GÈNERE
DE PUNT - VESTUARI INDUSTRIAL**

Font Vella, 67
TEL. 783 21 15
08221 TERRASSA

Dr. Robert, 13
Tel. 699 26 49
08191 RUBÍ

COPISTERIA
unió
ARTS GRAFIQUES

C/ Unió, 35
Tel. 780 13 48
TERRASSA

COPISTERIA
unió II
ARTS GRAFIQUES

Ctra. Castellar, 3
Tel. 731 82 53
TERRASSA

Fotocòpies B/N - Fotocòpies Làser de Color
Fotocòpies de plànols - Enquadernacions -
Plastificacions
Segells - Targetes de Visita - Papereria
Servei Fax - Serveis d'Empresa

CASAS

Sabaters

Barcelona

Terrassa

Vic

Mataró

Reus

Tarragona

Sabadell

Manresa

Badalona

Lleida

Càritas a Terrassa

Una visió calidoscòpica del treball social que l'Església realitza en una de les poblacions del Vallès

Càritas de Terrassa es planteja noves fites després de reflexionar sobre la seva tasca social en l'Assemblea de Demarcació Episcopal del Vallès. La dinamització i l'ajut social als més necessitats, als immigrants, als avis i als joves en atur, hauran d'anar acompanyats

d'una bona formació del voluntari, assessorat cada vegada més per professionals de les disciplines socials. Signe material d'aquestes noves perspectives és la nova seu de Càritas que s'ubicarà a l'antiga Obra social teresiana.

El programa d'acció social de Càritas de Terrassa treballa en el coneixement de la realitat del seu entorn i desenvolupa les funcions d'atenció directa mitjançant els programes de vellesa, infància i famílies, migració i voluntariat. Dues assistents socials s'encarreguen d'aquelles situacions que demanen una atenció professional i també coordinen un equip integrat per professionals —treballadores familiars— i voluntaris, que desenvolupen els diferents projectes socials. La col·laboració amb els serveis assistencials de l'administració és bàsica per garantir una bona tasca i aconseguir d'aquesta manera que les necessitats de la població quedin ben cobertes.

A l'hora de parlar de les activitats de Càritas de Terrassa, cal tenir present dos canals, a través dels quals, es desenvolupen les accions socials. Ens estem referint a la Càritas interparroquial i a l'acollida de persones i famílies en situació de necessitat, que s'adrecen a les parròquies de Terrassa. L'atenció directa ofereix un seguiment individualitzat i una orientació dels recursos disponibles des de Càritas o d'altres entitats públiques o privades. Amb aquest servei també es gestionen les prestacions socials o PIRMIS (rendes mínimes d'inserció sociolaboral). El repartiment d'aliments, els pagaments d'ajuts econòmics per a subsistències i medicaments així com la lluita per evitar desnonaments són altres aspectes assistencials assumits per cada parròquia.

ATENCIÓ A LA VELLESA I A LES FAMÍLIES

Entre els recursos que Càritas de Terrassa facilita a la gent gran destaca el servei d'ajuda a la llar. Amb aquesta tasca les treballadores familiars atenen vint-i-un ancians de la població. Un altre recurs que s'ofereix des de Càritas de Terrassa és el reforç escolar. Enguany s'ha donat suport educatiu a deu nens i nenes. En l'àmbit familiar el programa de Càritas busca millorar d'una manera global les condicions de vida de les famílies més desfavorides. Alguns casos s'han adreçat a les cases d'acolliment familiar temporal que té Càritas a Barcelona.

MIGRACIÓ I VOLUNTARIAT

Actualment s'està duent a terme un projecte de formació per a unes trenta dones immigrants procedents del Marroc i de la Xina. Se'ls ofereix alfabetitza-

ció en la nova llengua, coneixement de la cultura catalana i tècniques en manualitats i costura. L'objectiu és que es trobin en millors condicions a l'hora de buscar feina. Però la formació que imparteix Càritas de Terrassa no està dirigida únicament als sectors marginals de la població. Aquesta entitat també vetlla per una bona qualitat del voluntariat que l'integra. I és que enguany s'ha fet un curs d'orientació per a l'acollida, dirigit a voluntaris que fan aquest servei a les parròquies.

DE CARA AL FUTUR

El procés de l'Assemblea de Càritas a la Demarcació del Vallès esperonarà als terrassencs a elaborar un llistat de tots els recursos que hi ha a la ciutat per tal que les parròquies disposin de més prestacions per atendre les persones que els hi demanin ajut. Càritas de Terrassa també vol fer-se més present als mitjans de comunicació i denunciar i sensibilitzar sobre les problemàtiques socials. La preocupació per la situació del món laboral també estarà present en les prioritats de Càritas de Terrassa en els pròxims anys. En aquest sentit cal dir que es crearà una comissió per atendre a les persones en atur, ajudar als joves amb poca preparació i trobar sortides laborals a les persones que rebin ajut dels projectes de Càritas. Sigui com sigui i, si es vol anar cap endavant, l'assessorament dels professionals en matèries socials cada vegada tindrà més importància dintre l'acció de Càritas de Terrassa.

Lluís Ferret,

rector de la parròquia de Sant Cristòfor

Montse Cintes,

Departament de premsa de Càritas Diocesana

L'acompanyament als ancians és una de les activitats dels voluntaris/es de Càritas.

CANVI DE LOCAL SOCIAL

El número 23 del carrer Topete de Terrassa és una casa on l'Obra Teresiana havia desenvolupat durant molts anys activitats socials i formatives per a noies. Amb el temps ha arribat a perdre la seva utilitat fundacional i ara la parròquia del Sant Esperit, que n'és la propietària, ha ofert la seva utilització a Càritas de Terrassa perquè d'aquesta manera tinguin uns locals suficients i pugui desenvolupar totes les seves activitats.

**FOLRAT
CONTRAENCOLAT
ENCUADERNACIÓ
Y MANIPULATS**

Eduard Marquina, 8 - Lleida, 36
Telèfon 788 97 38 - 08225 TERRASSA

Escultura en fang de la nova església de Sant Pau.

Un somni acomplert

**Can Tussell i Sant Pere Nord estrenaran
església l'any vinent**

Els barris de Can Tussell i de Sant Pere Nord fa massa anys que viuen la seva fe en un temple de 120 metres quadrats i amb només dues petites sales. Per això, des del mes d'abril de 1997, s'està construint l'església, les oficines i les sales de la nova parròquia de Sant Pau que arribarà a tenir una superfície total de 2.902 metres quadrats. Aquesta edificació simbolitza l'esforç d'un grup de cristians que fa trenta anys que es reuneix als baixos d'Historiador Cardús, 66, per celebrar la seva fe. És que la primera fase de la construcció d'aquesta parròquia (amb un cost de 84 milions, un 70% del total) compta amb la solidaritat de milers de catòlics que a través de l'Arquebisbat de Barcelona estan finançant l'església. L'edificació d'aquest nou temple religiós és una obra que s'estava fent indispensable, sobretot des de la constitució de la parròquia.

Els protagonistes

A Sant Pere Nord hi viuen moltes famílies que anys enrere van emigrar a Catalunya, gent amb un profund sentit religiós que s'ha integrat bastant bé a la

vida de Terrassa. Prova d'aquest fet és la gran quantitat de matrimonis que s'han format entre terrassencs i immigrants. Precisament, la gran diversitat dels orígens dels habitants del barri de Can Tussell ha fet que els seus veïns l'anomenin amb el sobrenom de l'ONU. Cal dir en aquest sentit que la tendència d'aquesta zona de Terrassa és la d'anar creixent de mica en mica, gràcies a l'arribada constant de matrimonis joves i a les noves construccions, moltes de les quals són de protecció oficial.

Repte d'una campanya

35 milions és la xifra màgica que cal als habitants de Can Tussell i Sant Pere Nord per tenir la tranquil·litat que el pressupost de l'obra de la parròquia de Sant Pau estigui totalment cobert. Campanyes als mitjans de comunicació, cartes personals o el «bústia a bústia», formen part de les estratègies emprades per aconseguir el somni, la il·lusió de veure acabada, quant abans millor, l'església de Sant Pau de Terrassa.

Marcelino Ortega

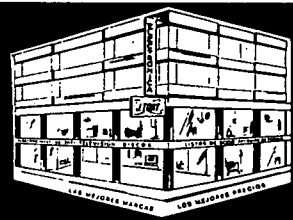
R E S I D È N C I A P R I V A D A

Casa Seva.

*Residència
i Centre de Dia*

Sant Antoni, 82 Tel. 731 03 86
08221 Terrassa (Barcelona)

ELECTRONICA

TORT

Centre Comercial Terrassa

**RAMBLA D'EGARA, 21 - BARICENTRO, LOCAL N.º 7 - AVDA. ABAT MARCET, 87
CENTRE COMERCIAL SANT CUGAT. LOCAL N.º 4**

Distribuïdor
oficial

SONY
Super Trinitrón

**Sensació
sense límits**

*Els millors preus...
...paqui a terminis!!*

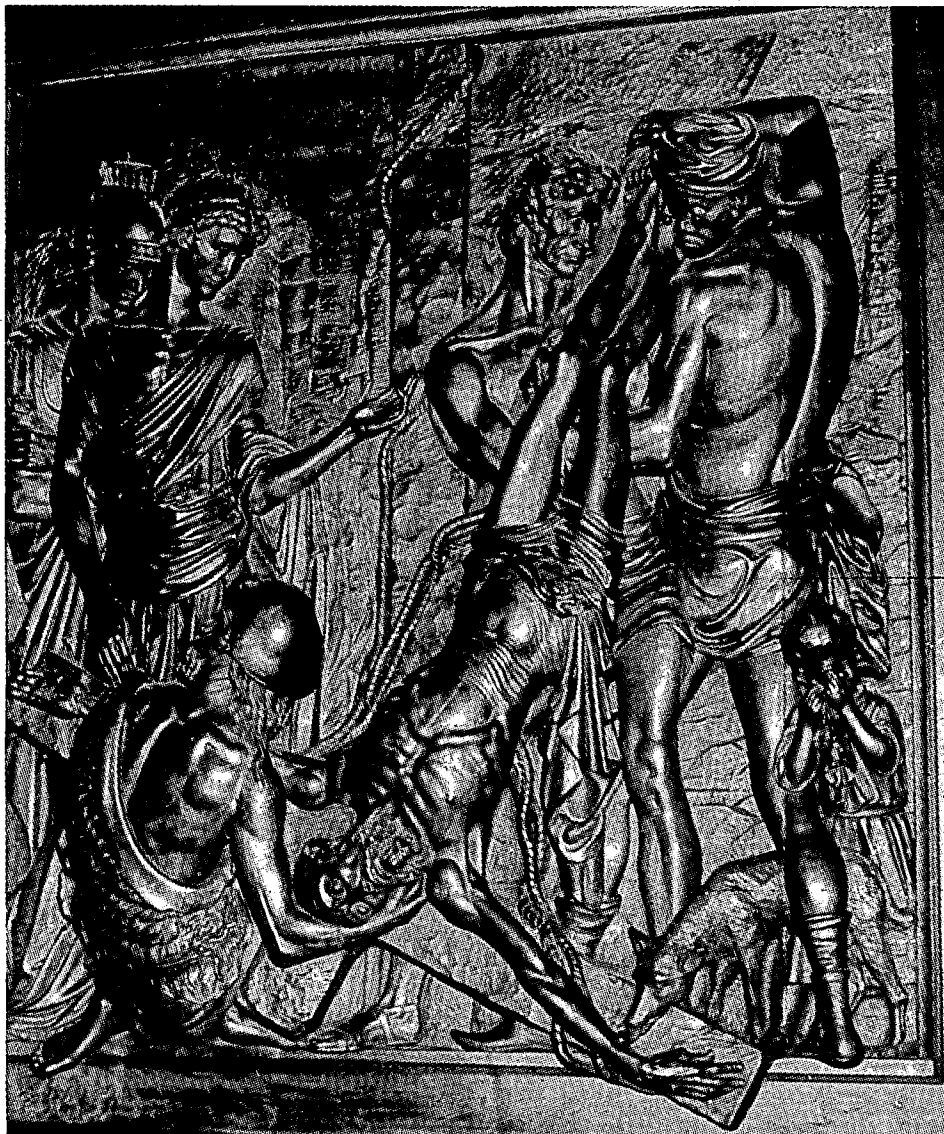
Els sants patrons de Terrassa, en una exposició a la basílica de la ciutat

L'any 1993, la basílica parroquial del Sant Esperit de Terrassa commemorava el IV Centenari de l'inici del culte en aquesta església. Però quatre-cents anys, considerats des de la trajectòria global de la humanitat, representen molt poc; sí, en canvi, quan es concreten en afany, coses i persones. Així, en el discórrer històric del temple terrassenc hi sobresurten un munt de vicissituds curulles de clarobscur.

Per exemple, l'any 1939, acabada la Guerra Civil, de la parròquia del Sant Esperit d'aleshores només en quedaren les parets. Les flames i la destrucció van devastar la majoria de les obres d'art seculars, que eren nombroses i de qualitat. El bell altar major barroc, de Joan Monpeó, dels més grans del país, en escassos minuts es va convertir en fràgils i voladisses cendres.

Avui, passades sis dècades, la basílica del Sant Esperit és una meravella per molts conceptes. L'art hi torna a estar present. També els feligresos de totes les edats que li donen nervi i caliu. No és estrany, doncs, que en aquest renaixement físic i espiritual, inaugurés l'any 1992 el seu museu compost d'objectes d'orfebreria religiosa, ornaments litúrgics, imatges, pintures i documents per motivar la presència de visitants i d'estudiosos.

Abans i després de la Festa Major de la ciutat, en aquest museu es pot veure una exposició monogràfica sobre «Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí, patrons de Terrassa», amb una selecció de peces extraordinàries. Una exposició que

Crucifixió de sant Pere a la basílica del Sant Esperit de Terrassa, de l'escultor Monjo.

serà antològica en els annals de la crònica cívica i sacre de Terrassa. Es poden veure retaules, imatges, orfebreria, documentació, goigs, numismàtica, a més

de testimonis gràfics d'antigues tradicions populars. El visitant contemplarà l'art a través de diverses èpoques, des del gòtic a l'època contemporània, amb

les variants expressives i plàstiques de cada tendència artística en la representació religiosa dels sants Pere, Cristòfor i Valentí.

I a més, sense moure's de la basílica, pot gaudir del monumental altar major que realitzaren, els anys quaranta, Bonet Garí, Enric Monjo i Vila Arrufat. Convé destacar la imatge de sant Pere, presidint el retaule i el presbiteri, juntament amb diverses escenes de la seva vida i crucifixió. Aquesta última és considerada una de les millors creacions escultòriques del segle xx al nostre país. Sense oblidar l'atractiu dels altres dos patrons, Cristòfor i Valentí, que franquegen sant Pere.

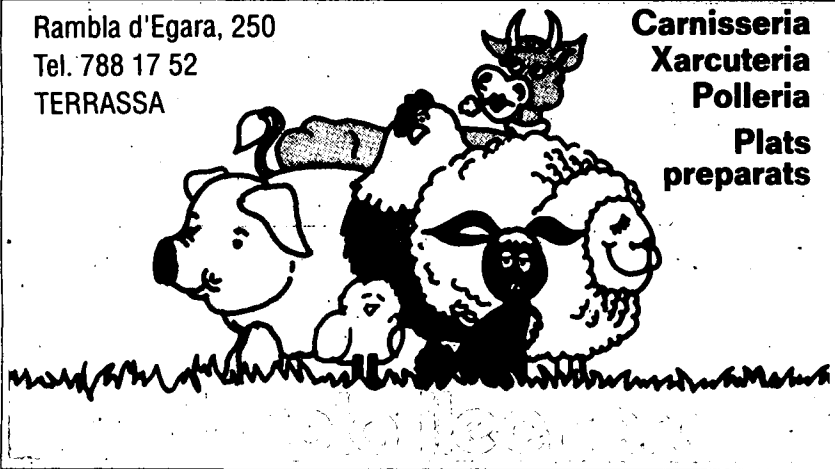
Aquesta exposició ha estat possible gràcies a la col·laboració del Museu Diocesà de Barcelona, el Museu de Terrassa, l'Arxiu Històric Comarcal, l'Ajuntament de Terrassa (IMCET) i l'esforç personal del Dr. Josep M. Martí i Bonet, delegat del patrimoni cultural de l'Arquebisbat.

Terrassa rendeix homenatge als patrons locals no tan sols amb l'Església del Sant Esperit, sinó també amb diverses esglésies. Per exemple, les esglésies romàniques de Sant Pere, els carrers de Sant Pere, Nou de Sant Pere, Major de Sant Pere, els barris de Sant Pere i Sant Pere Nord. La parròquia de Sant Cristòfor, al barri de Ca n'Anglada. El carrer de Sant Cristòfor i la parròquia de Sant Valentí, al mateix centre urbà.

Josep Boix

Comissió d'Informació i Cultura del Sant Esperit de Terrassa

Rambla d'Egara, 250
Tel. 788 17 52
TERRASSA

**Carnisseria
Xarcuteria
Polleria
Plats
preparats**

No
tanquem
per
vacances

No
tanquem
per
vacances

Servei a domicili

788 17 52

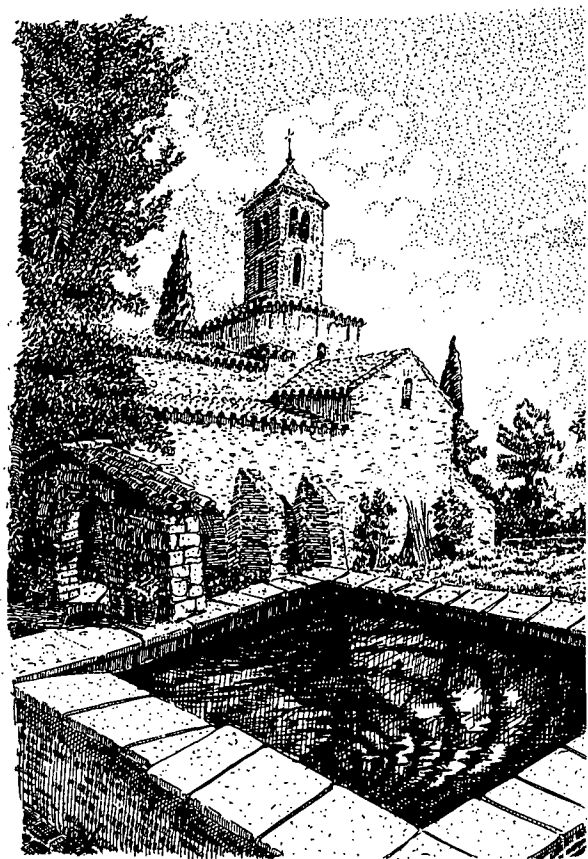
BON SERVEI I QUALITAT

TOTS ELS DIES
Excepte festius

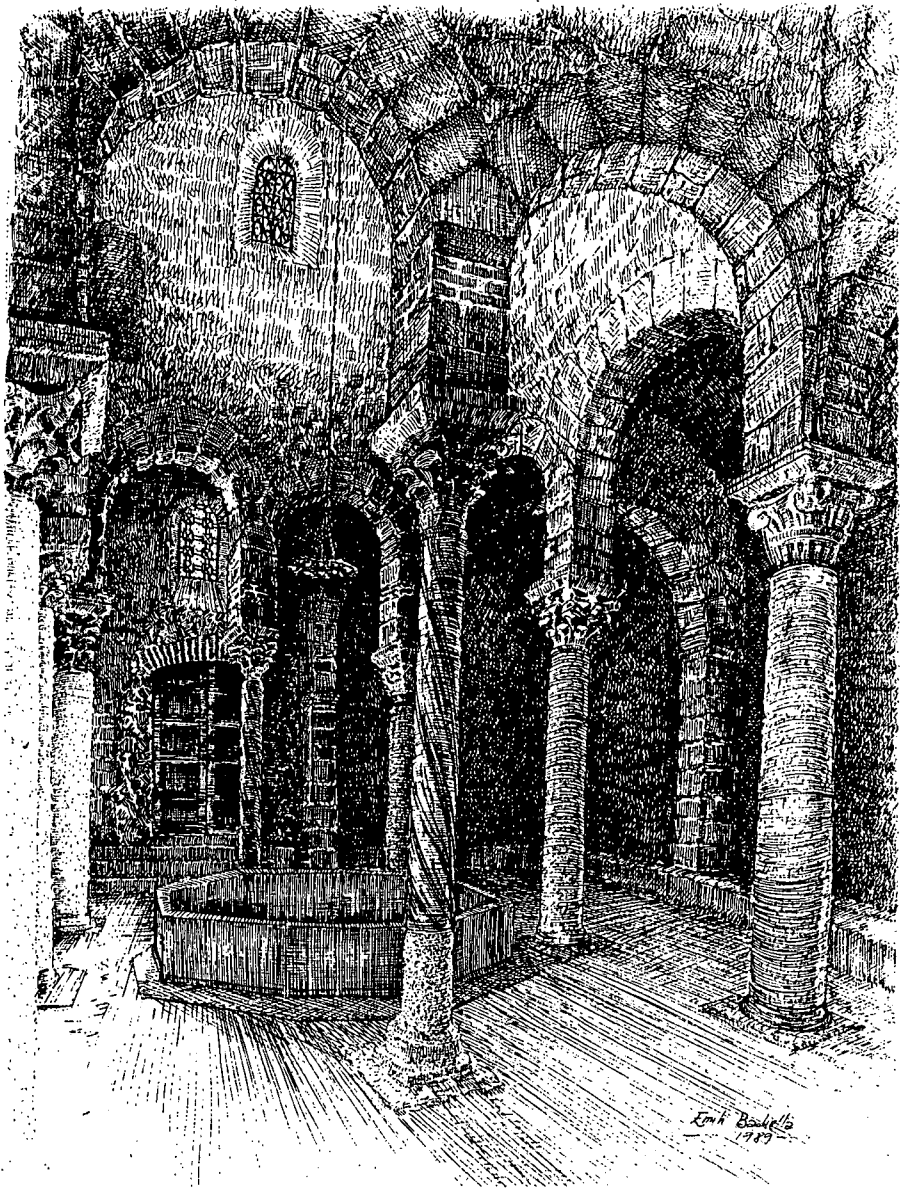
pollastre a l'Ast

HORARI:

De 8 del matí a 9 del vespre
de Dilluns a Divendres
NO TANQUEM AL MIGDIA
Dissabte, de 8 matí a 3 tarda

Bona festa major!

Bona festa major!

AUTÈNTICS MAGATZEMS SERRA

*Col·laborador
amb aquest
«Especial Terrassa»*

ADREÇA: POLÍGON CAN PARELLADA
TEL. 785 13 39 - 785 81 86
FAX: 731 67 54
LES FONTS DE TERRASSA

EL RETAULE

antiguitats

Sant Antoni, 28
Font Vella, 86
Cal Carter

Tel. 783 11 70
Tel. 783 83 77
Tel. 831 70 36

08221 TERRASSA
08221 TERRASSA
08279 MURA

ORTOPEDIA TECNICA **TURU**

Ortesis
Pròtesis
Cotilles

Electromedicina
Dietètica
Ajudes tècniques

Rambla d'Egara, 376 (cantonada)
Tel. 788 84 96

08221 TERRASSA

Federació de Cristians de Catalunya

Agraeix la participació al XII Concurs Bíblic de tots els col·legis, professors i alumnes i també la col·laboració de totes les persones i entitats que amb el seu esforç i ajuda l'han fet possible.

Moltes gràcies a tots!

FOTOS FRANCINO

Major, 9 • Tel. 780 23 11 • 08221 TERRASSA
Ample, 16 • Tel. 735 78 56 • 08225 TERRASSA